

နီကီရဲ

စိတ်အိုင်ပက်သူ

လှိုင်စန္ဒာ

BURMESE
CLASSIC
COM

MAKING ARTS

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၅၉၃/၂၀၀၀ (၈)

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၆၉၄/၂၀၀၀ (၈)

ထုတ်ဝေခြင်း

ပထမအကြိမ်၊ ၂၀၀၂

အုပ်ရေ (၅၀၀)

တန်ဖိုး (၃၀) ကျပ်

ထုတ်ဝေသူ

ဒေါ်ရွှေအိမ်

တိုင်းလင်းစာပေ

၈/၉၅၊ အောင်သိဒ္ဓိလမ်း

စော်ဘွားကြီးကုန်း၊ အင်းစိန်

ပုံနှိပ်သူ

ဦးမောင်မျိုး

ကြောင်နှစ်ကောင်ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၄)၊ ၁၁၄ လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့

မျက်နှာဖုံးပန်းချီ

- စောမင်းဝေ

အတွင်းစာစီ

- ရွှေစမ်းချောင်းကွန်ပျူတာ

စာတိုက်

စိတ်နှိုင်းပက်သူ

ဒို့တာဝန် အရေးသုံးပါး

ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး	ဒို့အရေး
အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး	ဒို့အရေး

စည်းကမ်းလိုက်နာ တေးကင်းကွာ
 စည်းကမ်းရှိမှတိုးတက်မည်
 စည်းကမ်းကိုက်ညီ တေးကင်းသည်

နိုင်ငံတော်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေပေါ်ပေါက်ရေးသည်
 ပြည်ထောင်စုသားအားလုံး၏
 ပဓာနကျသောတာဝန်ဖြစ်သည်။

ပြည်သူ သဘောထား

- * ပြည်ပအားကိုး ပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်အေးချမ်းရေးနှင့် နိုင်ငံတော် တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * နိုင်ငံတော်၏ ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက် နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သံမားများအား ဘုံရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

မောင်မျိုး
 စီစဉ်သည်

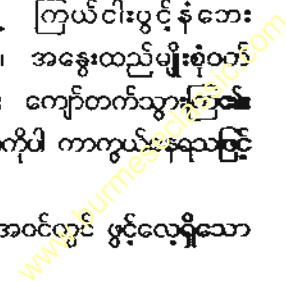
အခန်း [၁]

ဆောင်းနှောင်းရာသီ၏ နှုတ်ဆက်နှင်းသည် ကောင်းကင်ထိမှ အသံတစ်ခု ကြားရလောက်အောင်ကို သည်းသည်းမည်းမည်း ခုန်ချလာကြသည်။

ရှေ့ခြေလှမ်း လေးငါးလှမ်းကိုပင် ကောင်းစွာမမြင်ရလောက်အောင် နှင်းက ထူသည်။ နံနက်ခင်းကားများက မီးထိုး၍ မောင်းရမ်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာသော လူတစ်ယောက်ကို ရှောင်ချိန်ဇာ ခြေလှမ်းနှစ်လှမ်းစာသာရှိသည်ကို ဧက သဘောကျနေမိသည်။ သူ့နှုတ်ကိုယ် တွေ့လိုက်ရချိန်တွင် ခြေလှမ်းက တစ်ယောက်နှစ်လှမ်းစီသာ ကျန်တော့၏။ တစ်လှမ်းက အရှိန်နှင့် 'ကုန်ဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ နှင်းထူကြားထဲမှ သွားခနဲတွေ့လိုက်ရသော လူတစ်ယောက်ကို ရှောင်ဖို့ ချက်ချင်းကြိုးစား ရလောက်အောင်ပင် နှင်းက သိပ်သိပ်သည်းသည်းကျနေသော မနက်ခင်း သာဖြစ်သည်။

အနွေးထည်မပါသဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်ကို ကျွဲကာ လက်ပြင်ကို ကုံးရင်း ဧက ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ရီရာသို့ ကြယ်ငါးပွင့်နံ့ဘေး ကတ္တရာလမ်းမကြီးမှ လျှောက်လာခဲ့သည်။ အနွေးထည်မျိုးစုံဝတ် ထားသူတွေက ဧကကို ပြတ်ပြတ်သားသား ကျော်တက်သွားကြ၏။ ဧက လမ်းလျှောက်ခြင်းကိစ္စအပြင် အအေးဒဏ်ကိုပါ ကာကွယ်နေရသဖြင့် ခြေလှမ်းတိုင်းက သူတို့လောက် မသွက်။

ပခုက္ကူလား စိန်ဝင်းမောင်က ဆောင်းအဝင်တွင် ဖွင့်လှေရှိသော

တက္ကသိုလ်သို့ သက္ကလပ်အနွေးထည် ကောင်းကောင်းတစ်ထည်ကို ဘယ်ကာ ရောက်လာခဲ့ပြီး သူတို့ကို ပြောသည်။

“ပခုက္ကူမှာ နွေဆို သေလောက်အောင် ပူတယ်။ ဆောင်းကျရင် လည်း သေလောက်အောင် အေးတာကွ။ ရန်ကုန်ဆောင်းက အလကားပဲ ဒါပေမယ့် အနွေးထည်ကောင်းကောင်းတော့လိုတယ်”

စိန်ဝင်းမောင် ဝယ်လာသော အနွေးထည်က ဂျင်းလက်ပြတ်...၊ အိတ်က ခြောက်လုံးပါသည်။ လည်ပင်းက တစ်ကျပ်ခွဲသား ဆွဲကြိုးကို လျှပ်အောင် အပေါ်ကြယ်သီး ဟထားရသေးသဖြင့် အနွေးအင်္ကျီတစ်ရင်း ချမ်းနေရသည့်အဖြစ်။

“ပထမတစ်ချက်...မင်း အနွေးအင်္ကျီက လက်တို၊ ပြီးတော့ နွေးဖို့ထက် အိတ်တွေကို အသားပေးထားတဲ့အင်္ကျီ။ ဒုတိယအချက် ရန်ကုန်ဆောင်းဟာ နေတတ်ရင် အနွေးအင်္ကျီ မလိုဘူးကွ။ မင်းက နွေးချင်တာထက် အနွေးအင်္ကျီဟု ခေါ်သော အဖိုးတန်အင်္ကျီကို ဝတ်ပြချင် တာ များနေတယ်။ ဘာကြောင့် ရန်ကုန်ဆောင်းက အနွေး အင်္ကျီမလိုတာ လို့ဆိုတော့ ရန်ကုန်ဆောင်းက ရန်ကုန်သူတွေလိုပဲ အဝင်မကြမ်းဘူး။ ဒါ့ပြီးဖြေးကလေး စအေးတာ။ အေးမယ့်အချိန်မှာလည်း မနက်(၆)နာရီနဲ့ (၇)နာရီခွဲအထိပဲရှိတာ။ ရှစ်နာရီဆို နေထွက်ပြီ။ ငါတို့က ကျောင်းကို (၇း၃၀)လောက်မှ ရောက်တာဆိုတော့ အမှန်တကယ်ပြောရရင် အနွေးထည် ဆိုတာ အပိုပဲကွ”

ဧက စကားကြောင့် ထွန်းလွင်ဦးနှင့် မောင်မောင်အေးက သူတို့ ဝတ်ထားသော အနွေးထည်များကို ငုံ့ကာ ကြည့်လိုက်ကြ၏။ ထွန်းလွင်ဦး က ‘လယ်သာဂျာကင်လက်ရှည်...၊ မောင်မောင်အေးက သက္ကလတ်စ ခါးတိုအင်္ကျီ။ ရင်ဘတ်မှာ ဘာမှန်းမသိသော တံဆိပ်အပိုင်းကို တပ်ထား လိုက်သေး၏။ စိန်ဝင်းမောင်ကလည်း သူ့ကို ရန်ကုန်သားမှန်ရင် အနွေးထည်မလိုဟု ပြောသည်ကို မကျေမနပ် ဖြစ်သွား’ ရသည်။ သူက တောသားမဟုတ်လား။

“ဟေ့ကောင် ဧက၊ မင်းပြောသလိုဆိုရင် ရန်ကုန်မှာ အနွေးထည် ရောင်းတဲ့လူတွေ ထမင်းဝတ်ကုန်မှာပေါ့”

ထွန်းလွင်ဦးက ခေါင်းကိုခါ မျက်နှာကို ပြုံးကာပြ၏။ မောင်

“ဧက ရာသီဥတုကိုတောင် လျှောက်တွက်နေတာ၊ မင်း သံလွန်လွန်းဘူးလား”

“မလွန်ဘူး...ပြဿနာတိုင်းမှာ အဖြေရှိတယ်ကွ။ အဖြေနဲ့ ပြဿနာလွဲသွားမှ ပြဿနာအစစ်ဖြစ်တာ။ မလိုအပ်ဘူးလို့ ယူဆလို့ ဒါ အနွေးထည်မဝယ်တာပေါ့။ လိုအပ်လာရင်း တစ်သိန်းတန်လဲ ခုအောင် ငါဝယ်ရမှာပဲ။ မလိုအပ်ဘဲနဲ့တော့ ငါးပြားမှ အကုန်မခံနိုင်ဘူး”

“ဒါဆိုရင် အနွေးထည်က ဆောင်းတွင်းမှာ မလိုအပ် ဘူးပေါ့”
မောင်မောင်အေး အမေးကို ဧက နှာခေါင်းရှုံ့ကာပြရင်း... တော်တော်ညှိတဲ့ကောင်ဆိုသည့် မျက်နှာနှင့် ကြည့်လိုက်၏။

“ကဲ...မင်းတို့ ငါပေးမယ်၊ မင်းအနွေးထည် ဘယ်လောက် ပေးရသလဲ”

“လေးထောင့်ငါးရာ”

“ရန်ကုန်ဆောင်းလေးလမှာ တကယ်အေးတာ တစ်လခွဲပဲ နဲ့ဘယ်၊ အဲဒီတစ်လခွဲမှာ အအေးဒဏ်ကို ခံရတာလည်း မနက် လေးနာရီကနေ (၇)နာရီခွဲအထိပဲရှိတယ်။ ငါတို့က ကျောင်းသားဆိုတော့ နေက်ခြောက်နာရီခွဲ အိပ်ရာက ထတဲ့အချိန်ကနေ ကျောင်းကိုလာတဲ့ (၇း၃၀)အထိပဲ အအေးနဲ့ ထိတွေ့ရတာ၊ ကျန်တဲ့အချိန်က အိပ်ရာထဲမှာ အဆင်ပြေတယ်ကွ”

“ထားပါတော့...”

“တစ်နေ့မှာ ငါတို့ တစ်နာရီပဲ ချမ်းတာ၊ တစ်လခွဲဆိုတော့ လေးဆယ့်ငါးရက်ပေါ့ကွ။ မင်းအနွေးထည်ဟာ တစ်နေ့မှာ တစ်နာရီပဲ ဘတ်ရပြီး တစ်နေ့ကို တစ်ရာပေးရတာကွ။ မတန်ဘူး”

ဧက စကားကို ထွန်းလွင်ဦးက ခေါင်းခါ၏။

“မင်း သိပ်မတွက်နဲ့ ဧက၊ နောက်ဆောင်းတွေကျတော့ ဆာ...”

“နောက်နှစ်ကျတော့ ထပ်ပေါ်တဲ့ ဒီဇိုင်းအသစ်ကို မှိုးပြဖို့ မင်းတို့ သယ်ကြဦးမှာလေ။ ကိုးနာရီလောက်ဆိုရင် မင်းတို့ အနွေးထည် အပိုဖြစ်နေပြီ ခဲ့ခဲ့ပေါ့တင် ဟိုနေရာချ၊ ဒီနေရာချ၊ လမ်းလျှောက်ရင် လက်ထဲမှာ အိတ်ထားရနဲ့ အဲဒါ မစဉ်းစားတဲ့ ဒုက္ခပေါ့ကွ”

www.burmeseclassic.com

ဧက စကားကို ဘယ်သူမှ မငြင်းနိုင်။ သို့သော် နောက်ရက် များတွင် အနှေးထည်တွေကိုတော့ ဝတ်နေကျစမြဲ ရှိပေမယ့် ချွေးပြန်ပြန်ပင် ဖြစ်သည်။ ပထမနှစ်ကတည်းက ပေါင်းလာသော သူငယ်ချင်းများဖြစ်သဖြင့် ဧကအကြောင်းကို သိနေကျ သူတွေလို ဘာမှမပြောကြ။ ဧကကလည်း သူတို့ကို ဘာမှထပ်မပြော။

သူတို့က ဧကကို အနှေးထည်မဝယ်နိုင်သဖြင့် ဆင်ခြေပေးသည် ဟု ထင်ထားကြပြီး ဧကကလည်း နွေးချင်တာထက် Style ကျချင်တာက များပြီး ပိုက်ဆံကုန်ကာ ဒုက္ခခံနေကြသူတွေဟု ရင်ထဲတွင် ကျိတ်ရယ်ကာ အဆင်ပြေခဲ့ကြသည်။

ဒီနေ့တော့ မောင်မောင်အေးတို့ နွေးထွေးစွာ ကျောင်းသို့ လာကြ လိမ့်မည်။ သူကတော့ နံနက်(၈)နာရီ နေမင်းကို မျှော်ရ၏။ သို့သော် ဒီရက်တွေမှာ ရာသီကုန်နှုတ်ဆက်နှင်းက အတင်းဆင်းလာမည်ဆိုတာကို သိထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ဧက သူ့မှာ အနှေးထည်မရှိသည့်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စား ဝမ်းမနည်းခဲ့ပါ။

နှင်းထူထဲမှာ လျှောက်လာရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ဘွားခနဲ မြင်လိုက်ရသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဝင်တိုက်၊ ကောင်မလေးက ရန်တွေ့၊ ဧကက တောင်းပန်၊ မိတ်ဆွေဖြစ်၊ နောက် ချစ်သွားကြဆိုသော စိတ်ကူးယဉ်မှုမျိုးကို ဧက တွေးမလာခဲ့ပါ။ မျက်နှာချင်းဆိုင်မှ လာသမျှ လူတွေကို ရအောင်ရှောင်နိုင်ရမည်ဟုသာ ဧက လက်တွေ့ကျကျ တွေးလာ ခဲ့သည်။ ဧကမှာ စိတ်ကူးယဉ်ခြင်းဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှမရှိ။

လောကသည် ဒီနေ့ နံနက်လိုပင် နှင်းတွေ အမြဲတမ်း ဝေနေ တတ်သည်။ အကြောင်းအရာတစ်ခုသည် ခြေလေးလှမ်း အကွာမှ ဘွားခနဲ ပေါ်လာတတ်၏။ ဧကမှာ ရှောင်ချိန် စဉ်းစားတွက်ချက်ချိန် ရပါသည်။ ထိုအချိန်ကို ကောင်းစွာ အသုံးပြုတတ်လျှင် လောကကြီးတွင် လိုချင်တာမရ ဆိုတာ မရှိဟု ဧက ယုံကြည်သည်။ ဧက လျှောက်လာရင်းနှင့်ပင် ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရ၏။

ကျောင်းဘေး လမ်းလေးဆုံမီးပွိုင့်ကို ရောက်သည်နှင့် ဧက ပထမဦးဆုံး စတင်ရင်ဆိုင်ရသောအရာမှာ ဗိုလ်တထောင် ဒေါ်မြင့်၏ မုန့်ဟင်းခါးအနံ့ဖြစ်၏။ တစ်ညလုံး ဘာမှ မစားရသေးသော ဧကအတွက်

နံနက်ခင်း အေးမိန့်နှင်းကြားထဲမှ ထိုးထွက်လာသော မုန့်ဟင်းခါးနံ့တို့ ချွန်းထွက်၍ မရနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

ဧကဆီမှာ ငွေ(၄၀)သာ ပါသည်။ မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲသည် အကြော်မပါလျှင် နှစ်ဆယ်ဖြစ်၏။ နှစ်ဆယ်ကျန်မည်။ ဧက မုန့်ဟင်းခါးစားပြီးချိန်လောက်မှာ ထွန်းလွင်ဦး နှင့်တွေ့လျှင် လက်ဖက်ရည်သောက်ရမည်။ အပြန်လမ်းစဉ် တစ်ဆယ်၊ ကျန်တာ...ဆေးပေါ့လိပ်ဖိုး။

နံနက်ခင်း အလင်းမထွက်သေးသည့် နှင်းထဲမှာ အနှေးထည် မျိုးစုံဖြင့် ဒေါ်မြင့်၏ ပူနွေးသော အရသာရှိရှိ မုန့်ဟင်းခါးကို တန်းစီစားနေ သော ကျောင်းသားများနောက်သို့ ဧက ဝင်ရပ်လိုက်၏။ ချိုချိုကြဲကြဲ ပူနွေးနေသည့် မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၏ အရသာလောက်ကိုတော့ ဧက ကြိုတင်စိတ်ကူးယဉ်ပါသည်။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ အကြော်မထည့်ပါနဲ့”
သို့သော် ဧက စကားကို မော့ကြည့်မည့်သူမရှိ။ မုန့်ဟင်းခါးရောင်းသည့် ဒေါ်မြင့်နှင့် ကောင်မလေး သုံးယောက် ဝလုံး အလုပ်ရှုပ်နေကြ၏။ ချိုနှင့်ဝယ်သူတွေက တစ်မျိုး၊ အနားကပ်ပြီး အော်နေသည့် ကျောင်းသူတွေကတစ်ဖုံ၊ ဟင်းရည်ပေးပါဦးဆိုသည့် မိန်းကလေးတွေက ဘာသာ၊ ပဲခဲအပြည့်နဲ့က တစ်ပွဲ၊ မုန့်ဘဲတစ်ခြမ်း ကြက်သွန်ပဲကတစ်ပွဲ၊ ဒီကြာကွေး တစ်ခြမ်းနဲ့ ဟင်းရည်ငါးကျစ်ဖိုးက တစ်ပွဲကို အသည်းအသန်တွက်နေရာကတစ်ယောက်၊ ဟင်းရည်ထည့်သူ လည်း လက်မလည်း။ မုန့်ဖတ်ထည့်သူကလည်း မအား၊ ပိုက်ဆံတွက်သူ ကလည်း ဘယ်သူကိုမှ မမြင်။ မုန့်ဟင်းခါးအနံ့က ဧကကို နောက်ထပ် စကားတစ်ခွန်း ပြောခိုင်း၏။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ အကြော်မထည့်နဲ့”
ခပ်ကျယ်ကျယ်အသံကို မော့တော့ကြည့်သည်။ လက်ခံ တုံ့ပြန်မှုတော့ မရ။ ဧကရပ်နေသည့် ရှေ့တွင် ခုံရ၍ ထိုင်စားနေကြသူ များရှိသည်။ ဟင်းရည်အိုးနှင့် မုန့်ဖတ်ထည့်သည့်နေရာမှာ ကျောင်းသူ တွေက တိုး၍မပေါက်။ ကိုယ်စားမည့် စာရင်းကို အသံကုန် ပြောနေကြ၏။ ဧက ထိုင်ခုံတစ်ခုရမှကိုဖြစ်မည်။

ဧက ဘယ်ဘက်အစွန်မှ ကျောင်းသူက နောက်ဆုံး ဟင်းရည်ကို ဇွန်းပြင့် ခပ်ကာ ကြက်သွန်ဥကို ဘေးဖယ်ပြီး ရှူးခနဲ သောက်သည်။

ဧက ထိုကျောင်းသူနား ကပ်နေလိုက်၏။ အရေးထဲ မရွှေ့ချောက ဟင်းရည်ပူပူကို သောက်ပြီး ထွက်လာသောချွေးကို လက်ခုံနှင့်သုတ်ကာ ကြက်သွန်ဥဖတ်ကို ဟင်းရည်မရှိတော့သော ပန်းကန်ထဲတွင် ဟိုဒီရွှေကာ ကစားနေလိုက်သေး၏။ ကျေနပ်သွားတော့မှ ကြက်သွန်ဥကို စားတော်မူ သည်။ ဒုက္ခ...ဒုက္ခ...။

ဧက ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ပြီးသည်အထိ ဧကရှေ့တွင် 'ဟင်းရည်၊ ပဲကြော်တစ်ခဲထည့်၊ တစ်ဝက်ပေးပါဦး' ဆိုသည့် ပန်းကန်နှင့်လက်များ ကြောင့် ရောင်းသူကို မျက်လုံးခြင်းဆုံခွင့် မရသေး။ ပန်းကန်နှင့် လက်များ ရှင်းသွားတော့ နံဘေးမှကောင်မလေးတစ်ယောက်က ဧက မလာခင် ကတည်းက အော်နေသော သူ့စိတ်ကူးကို တစစအော်ဟစ်နေ၏။

“ညှပ်ခေါက်ဆွဲကို ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်းထည့်၊ နံနံပင်နဲ့ ငရုပ်သီးနည်းနည်းထည့်ပေးပါ။ အချဉ်မညှစ်နဲ့၊ ငှက်ပျောပင် မထည့်နဲ့၊ ကြက်သွန်ဥထည့်ပေးပါ”

ဒီလောက်ရည်လျားသည် စကားကို တစ်လုံးမမှားရအောင် အကြိမ်ကြိမ်အော်သော်လည်း ထိုကောင်မလေးကို ဘယ်သူမှ မကြည့်။ မုန့်ဟင်းခါးစားချင်စိတ်က ထိုကောင်မလေးမျက်နှာတွင် ခုန်နေကာ နှုတ်ခမ်း က ရှေ့မှာ စုနေရှာ၏။ သနားဖို့ကောင်းလိုက်တာ... မိန်းကလေးဆိုတာ သူတို့ လုပ်ချင်တာ ဖြစ်စေချင်တာပဲရှိသည်... အခြေအနေကို ဘာမှမတွက်။

ဧကရှေ့မှာ ပန်းကန်တွေ လက်တွေ ရှင်းသွားသော်လည်း အော်သံတွေကတော့ ဆူညံနေပြီ။ ဧကလည်း နေရာပြီဆိုတော့ တတိယ အကြိမ် ကြိုးစားရသည်။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ... အကြော်မထည့်နဲ့”

သို့သော် သူ့အရှိန်နဲ့သူ ဧကဘက်ကို တစ်ယောက်မှ လှည့်မလာ ကြ။ မည်သူမှ ဂရုမစိုက်သော စကားသုံးခွန်းအတွက် ဧက ရှက်သွား သည်။ ဒေါသလည်း ဖြစ်လာ၏။ အစာအိမ်က အသိဉာဏ်မရှိသော်လည်း ခံစားမှုကအသိဉာဏ်ရှိသဖြင့် မုန့်ဟင်းခါးကို စားချင်လှပြီ။ ဒေါသနှင့် ဧက ဒီနေရာက ထွက်သွားမလာ။ ဒါမျိုးတော့ အဖြစ်မခံပါ။ အခြေအနေ

က ဒီလိုထပ်အော်နေလို့ကတော့ အသံမျိုးစုံနှင့် ဝိုင်းအော်နေကြသည့် အထဲမှာ ဘယ်နည်းနှင့်မှ မလွယ်။ ဧက ခေါင်းကိုခွဲကာ ခေတ္တငြိမ်နေလိုက် ရသည်။ တွေ့ကြသေးတာပေါ့။ ဧကဆိုတဲ့ကောင်က ဘာဆိုတာ သိကြ သေးတာပေါ့။

“ညှပ်ခေါက်ဆွဲကို ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်းထည့်၊ နံနံပင် နည်းနည်းနဲ့ ငရုပ်သီးထည့်ပေးပါ။ အချဉ်မညှစ်နဲ့၊ ငှက်ပျောပင်မထည့်နဲ့၊ ကြက်သွန်ဥထည့်ပေးပါ”

“ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်း”
“ဟင်းရည်ပေးပါ။ အကြော်တစ်ခဲထည့်”
“တစ်ဝက်ကို ဘူးသီးကြော်ထည့်ပေးဦး ဒေါ်မြင့်”
“အန်တီမြင့်၊ ဘူးသီးနဲ့ ညှပ်လေး၊ ငှက်ပျောပင်ထည့်”
“ဟဲ့ကောင်မလေး၊ ဖြူကို ဘူးသီးနဲ့ ငါးဖယ်ဆိုနေဟဲ့”
“အား... !”

ခေါင်းငုံ့နေရာမှ ဧက ကြိုးအော်လိုက်သည့် အသံကြီးကြောင့် ပတ်ဝန်းကျင်တွင် အဆက်မပြတ် အော်နေကြသောအသံတွေ အားလုံး တိတ်သွားကြသည်။ အလှအယက်မှာနေသူတွေ ပြောသမျှ ခေါင်းညိတ်ပြီး နားထဲဝင်နေသမျှ ထည့်ပေးနေသူတွေ အသံနက်ကြီးလာရာသို့ အားလုံး ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။

“မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ ဘာကြော်မှ မထည့်နဲ့”
“ဘာ...ဘာ...ဘာဖြစ်တာလဲဟင်”
“ဘာမှမဖြစ်ဘူး... မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲ၊ ဘာကြော်မှ မထည့်နဲ့ဒါပဲ”
“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဧက ဘယ်သူ့ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ဒေါ်မြင့်ကိုသာ တည့်တည့်ကြည့် ကာ ပြောသည်။ အော်နေကြသူတွေ ခေတ္တရပ်ကာ ဧကကို ကြည့်ကြ၏။ အသံတစ်ခုမှ မထွက်ကြတော့။ ဧကထံသို့ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲရောက်လာ သည်။ ဧက ခေါင်းကို ငုံ့စားတော့ ပွစိစိအသံတွေ ထွက်လာသေး၏။ နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း အသံတွေ ပြန်ဆူလာသည်။ ခုနက ဘာဖြစ် သည်ဆိုတာကို လူတွေအားလုံးမှောက် အလှအယက် ပြန်မှာကြ အော်ကြ ပြန်၏။ ဧက နံဘေးမှာ ကောင်မလေးကလည်း အော်တုန်းပင်ဖြစ်သည်။

“ညှပ်ခေါက်ဆွဲကို ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်းထည့်၊ နံနံပင် ငရုပ်သီး...”

“ဟင်းရည် ပေးပါ”

ဧက ခွက်ထဲသို့ ဟင်းရည်ရောက်လာ၏။ ဧက ပတ်ဝန်းကျင်ကို လစ်လျူရှုကာ ဟင်းရည်ကို အေးဆေးစွာသောက်သည်။ ဒီလိုမှ မလုပ်ရင် ဒီနေ့ မုန့်ဟင်းခါးစားရဖို့ မမြင်တော့။ မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲဝင်သွားတော့မှ အရာရာက နွေးထွေးလှပကာ သွား၏။

ဧက အောင်မြင်စွာ ထရပ်သည်။

သူ့ကိုစွဲပြီးဆုံးသွားပြီဖြစ်သည်။ ဟင်းရည်သောက်ပြီးသော ပန်းကန်ကို ထိုးပေးရင်း ‘ဘယ်လောက်ကျသလဲ’ ဟု မေးရ၏။

“အင်...ခုနက အကျယ်ကြီးထအော်တဲ့လူ မဟုတ်လား”

ပိုက်ဆံတွက်သည့် ကောင်မလေးက လက်ညှိုးထိုးကာမေးသည်။ ဧက ပြုံးလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘယ်လောက်ကျလဲ၊ နှစ်ဆယ် မဟုတ်လား”

“ပေးပြီးပြီ အစ်ကို”

“ဘာ...!”

“ဟုတ်တယ် အစ်ကို၊ အစ်မတစ်ယောက်က အစ်ကိုဖို့ ပေးသွားတယ်”

ကောင်မလေးပြန်ပြောသည့်စကားကြောင့် ဧက တော်တော် ကြောင်သွားသည်။ မဖြစ်နိုင်ပါ။ ဧက ထပ်ပြုံးလိုက်သည်။

“လူများလို ညည်းများပြန်တာတယ်၊ ငါတစ်ယောက်တည်း လာတာ အဆင်မပြေပါဘူး”

“မဟုတ်ဘူး အစ်ကို၊ သေသေချာချာပေးသွားတာ၊ ခုနက အေး... လို့အော်တဲ့လူအတွက်ပါ ယုံလိုက်ဆိုပြီး အစ်မတစ်ယောက်က ပေးသွားတာ၊ အခုပဲ...ဟော...ဟိုးမှာ...ဟိုးမှာ”

ပိုက်ဆံရှင်းသည့် ကောင်မလေး ညွှန်ပြရာသို့ ဧက တအံ့တဩ လှည့်ငေးတော့ ကားလမ်းမကို ဖြတ်ကူးနေသည့် ကောင်မလေး တစ်ယောက်ကို မြင်ရသည်။ အင်္ကျီအဖြူလက်ရှည်ပေါ်မှာ ဂျင်းဝတ်စကုတ်

အပြာနုကလေးဝတ်ကာ ဂျင်းဘောင်းဘီလဲနှင့် ကောင်မလေးတစ်ယောက် ကျောင်းဘက်သို့ သွားနေသည်။ ကားလမ်းမတစ်ဘက်ကိုရောက်တော့ လှည့်ငေးကာ ဧက ရပ်ကြည့် နေသည်ကို တွေ့သွားပြီး လက်လှမ်းကာ ပြု၏။ ဆံပင်ရှည်တွေ ဝဲပြိခံသွားသည်။

“အဲဒါ...အဲဒါ လက်ပြနေတာ”

“သူလား...အေးအေး...ပြီးရော၊ ငါနဲ့တော့ မသိဘူး ထင်တာပဲဟ၊ ထားတော့... ဒီမှာ ဒီကောင်မလေးကို ထည့်ပေးလိုက်စမ်း ညှပ်ခေါက်ဆွဲကို ပဲကြော်နဲ့ ဘဲဥတစ်ခြမ်းထည့်၊ နံနံပင်နဲ့ ငရုပ်သီး နည်းနည်း၊ အချဉ်မညှစ်နဲ့ ငှက်ပျောပင်မထည့်နဲ့ ကြက်သွန်ခဲ ထည့်ပေး ကြားလား”

“ဟုတ်...ဟုတ်ကဲ့”

ဧကနံဘေးက ခုထိ မစားရသေးသည့် ကောင်မလေးက ဝ ကြောင်ငေးကာ ကြည့်နေသည်။ ဧက လှည့်ထွက်ကာ ကျောင်း ဘူဆ လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ မိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ထဲ တဖွဲဖွဲဝင်နေ ကျောင်းသူတွေကြားထဲမှာ ခုနက ကောင်မလေးကို မတွေ့ရပေ။ ဧကအတွက် ပိုက်ဆံကို မည်သူက ပေးသွားသနည်း။

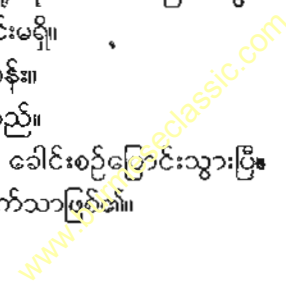
သေချာတာတစ်ခုတော့ရှိသည်။ ဧကမှာ မိန်းကလေး သူငယ်ချင်း မိတ်ဆွေမရှိ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဧကအိတ်ထဲမှာတော့ ပိုက်ဆံလေးဆယ်က အရာမယွင်းဘဲရှိနေသည်။ ဧက အတွေးကို ရပ်လိုက်သည်။ ထွန်းလွင်ဦး ဆိုသည့်ကောင်ကို ကျောင်းထိပ်က ရပ်စောင့်နေစရာမလိုတော့၊ ကင်းတင်း ထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ချိုကျသောက်ရင်း စောင့်နိုင်သွားပြီဖြစ်သည်။

ဧက ကားလမ်းကို ဖြတ်ကူးလာရင်း သူ့ကို လက်ပြသွားတာကို မြင်ယောင်သည်။ သို့သော် စိတ်ကူးယဉ်စရာမရှိ။ ဘု ပေးသွားတာပါဆို သည့် သဘောသာဖြစ်ရမည်။ ဧကကို စိတ်မရွံ့ရအောင် အဖြေပေးသွား ခြင်းသာဖြစ်သည်။ ဆက်တွေးစရာ အကြောင်းမရှိ။

နှင်းကျန်တွေက ခုန်ချ၍ကောင်းတုန်း။

ဧကလည်း ချမ်းနေတုန်း ဖြစ်ပါသည်။

ဧက အစာအိမ်က အခုတော့ ခေါင်းစဉ်ပြောင်းသွားပြီး ယခုခေါင်းစဉ်မှာ လက်ဖက်ရည်ချိုကျတစ်ခွက်သာဖြစ်၏။

“ညီလေး၊ ရွှေထူး၊ အစ်ကိုအတွက် တစ်ခွက်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ထိုင်... အစ်ကို ဝမ်းတီး ချိုကျ။ မလှိုင်မထည်နဲ့၊

သူ့မရောက်သေးဘူး အစ်ကို၊ ကိုထွန်းလွင်ဦးရော မောင်မောင်အေး
ကေ ငြ...ငွေတောင်တစ်ပွဲပါ ချလိုက်ရမလား”

“စားပွဲထိုးကလေးက သူ့ရှေ့မှခုံကို အဝတ်စုတ်ကလေးဖြင့်
မဟုတ်ဘဲနှစ်ချက် သုတ်လိုက်ရင်း သတင်းပေးသည်။ ကျောင်းဝန်းအတွင်း
မှာ ရှိသမျှ စားပွဲထိုးကလေးတွေထဲမှာ ရွှေထူးကို သူ သဘောအကျ
ဆုံးဖြစ်သည်။

ရွှေထူးက မှတ်ဉာဏ်ကောင်းသည်။ အရာရာကို တွက်ချက်
တတ်သည်။ စားသောက်သည့် ကျောင်းသားတွေ ဘယ်လောက်များများ
လူတိုင်း၏ အကြိုက်ကို ပုံသေမမှားအောင် မှတ်နိုင်သည်။

ဦးနှောက်နှင့် မှတ်ဉာဏ်ကို အသုံးပြုသည့်နေရာတွင် အသက်ငယ်
သော စားပွဲထိုးဖြစ်သော်လည်း တချို့ကျောင်းသားများထက်သာသည်ဟု
ကေ ထင်သည်။ ကေတို့ ဝိုင်းမှ ပိုသည် ငွေလေးငါးကျပ်ကို နေ့စဉ်ပေး
တတ်သဖြင့် သူတို့၏ ရွှေထူးက ရိုသေလေးစားစွာ ဆက်ဆံတတ်
သည်။

“မိချနဲ့တော့ကွ၊ အစ်ကိုမှာ ဂျက်ကမ္ဘာ ပါတယ်၊ ဟိုကောင်တွေ
ဝင်လာရင်သာ ဒီမှာရှိတယ်ပြောလိုက်၊ ချိုကျ မြန်မြန်ဆွဲကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့ အစ်ကို၊ ဟေ့ကောင် ခိုလ်မောင်၊ သကြား(၁)၊
ပဲ(၂)ကို မေ့ဦးတို့ ဝိုင်းကိုချ၊ သကြားများရဲ့လား၊ ဝမ်းတီးချိုကျ မလှိုင်နီကို
ဒီမှာပေး”

ရွှေထူးက ယောင်နှုတ်ပြန်နေသော စာခွဲတို့ကလေးကို ထုတ်ဆောင်
ရင်း သူ့ခုံမှ ထွက်သည်။ သို့သော် ရွှေထူး ဝေးဝေးကို ဝေဇာတ်၊
နံဘေးခုံမှ ကောင်မလေးတစ်ယောက်က လှမ်းဆွဲထား၏။

“ဟဲ့...ကောင်လေး၊ ငါတို့ဝိုင်းကို တွက်စမ်း”

“တွက်ပြီသား အစ်မ၊ အားလုံး တစ်ရာလေးဆယ့်ရှစ် ကျတယ်”

“အေး...ငါက နွားနို့တစ်ခွက်နဲ့ ပဲပလာတာ တစ်ချပ်
ဆိုတော့...”

“ဆယ့်ငါး...ဆယ့်နှစ် နှစ်ဆယ့်ခွန် အစ်မ”

“ငါက ကော်ဖီရယ်၊ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်ရယ်”

“ဆယ့်နှစ် ရှစ်၊ နှစ်ဆယ်”

“ဒါဆို နင် ငါ့ကို သုံးကျပ်ပေး သင်းသင်းသာ၊ ရော့ သုံးဆယ်
ယူ၊ ဟဲ့...ချမ်းမြမြ၊ နင်က ရှစ်ကျပ်မယူနဲ့လေ၊ မနေ့က နင့်ကို
ပေးရမှာက တစ်ဆယ်နော်၊ ရော့ ငါးကျပ်ပြန်ပေး”

“အေးပါဟ...ဖြတ် ရှင်းနေပြီလေ၊ ငါက မုန့်ဟင်းခါး ဘူးသီး
ကြော်ရယ်၊ ကော်ဖီရယ်၊ စမူစာ(၃)ခုရယ် တွက်ပေးပါဦး”

ရွှေထူး ခဏအလုပ်ရှုပ်သွား၏။ အသီးသီး စားထားကြသော
ပန်းကန်တွေကို တစ်ခုချင်းထပ်ကာ သွက်လက်မြန်ဆန်စွာ တွက်ပေးနေ
သည်။ တက္ကသိုလ်ထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် လကမ္ဘာပေါ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မိန်းမကတော့
မိန်းမဆန်တာပဲဖြစ်သည်ဟု ကေ တွေးနေမိသည်။ ဆိုင်ထဲဝင် စိတ်ကူး
ပေါက်ရာစား၊ ပြီးလျှင် ကိုယ်စားသမျှ ကိုယ်ရှင်...မနေ့က တစ်နေ့က
ရတနာရှိသော ကြွေးဟောင်းကို ပိုက်ဆံထုတ်ကြတုန်း တစ်ခါတည်းတောင်း
အခုရှင်းသည့်ဝိုင်းတွင် ထုတ်လိုက်သော ပိုက်ဆံ၏ အပိုငွေ ဘယ်သူထံမှ
ပါမသွားရအောင် သုံးကျပ်တောင်း ငါးကျပ်ပြန်ယူနှင့် မိန်းကလေးတစ်ထုပ်
စားသော ဝိုင်းကို ငွေရှင်းရတာ မစားသာ။

ရွှေထူးလို ဦးနှောက်နှင့် မှတ်ဉာဏ်ကောင်းကာ အတွေ့
အကြုံရှိသည့် စားပွဲထိုးမို့သာ တော်ရောသည်။ ဖိုးချဲ့တို့လို အညာသာ
လေသံမပျောက်သော ယောင်တိယောင်နကောင်သာဆိုလျှင် ချွေးခိုက်ခံ

“ကျွန်တော် ရွာမှာ ကျောင်းနေတုန်းက သင်္ချာလုံးဝမတော်ဘု
အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့် အစ်ကိုပြောတဲ့ အဲဒီ ဒုတိယတန်းစား မိန်းကလေးတို့

တစ်နေ့ကို ဆယ်ပိုင်းလောက်တွက်ပြီးတော့မှ လျှင်သွားတာ။ ပိုက်ဆံ သုံးလေးကျပ်လိုရင်လည်း ပြန်တောင်းလို့ မရဘူးအစ်ကို။ ကျွန်တော်တို့ ကိုလည်း အမြဲတမ်း မှားတွက်တယ်လို့ပဲ ထင်နေတာ။ ကျွန်တော် သွက်တယ်။ လျှင်တယ်ဆိုတာ ဒီအစ်မကြီးတွေ ကျေးဇူးပါပဲ”

“အေးပေါ့ကွ၊ လူတွေကို Store ဆိုင်မှာ ခင်းထားတဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေလို သဘောထားကွ၊ သူ့အုပ်စုနဲ့ သူ့ပုံစံနဲ့ပေါ့။ ဒါမှ မင်း ရောင်းရ ဝယ်ရ အဆင်ပြေမှာ”

ဧကပြောသည့် စကားကို ရွှေထူးက ကောင်းကောင်း လိုက်နာခဲ့ သဖြင့် Centeen တစ်ခုလုံးမှာ အတော်ဆုံး အသွက်ဆုံး စားပွဲထိုးကလေး တစ်ဦးဖြစ်လာသည်။

အားလုံးကို ပြေလည်အောင်ရှင်းပေးပြီး ရွှေထူးထွက်သွား၏။ မကြာခင် ချိုကျတစ်ခွက် ရောက်လာသည်။ Centeen ထဲကိုလည်း ကျောင်းသားအဝင်အထွက်ပိုများလာ၏။ မုန့်ဟင်းခါးစားတုန်းက သူ့အတွက် ပိုက်ဆံပေးသွားတာ ဘယ်က ကောင်မလေးလဲ။ ဂျက်ကမ္ဘာကို ဖွာရင်း ဧက စဉ်းစားသည်။ ထားလိုက်တော့...။ ချိုကျကို တစ်ဝိုက်သောက်ပြီး ချိန်တွင် တဖွဲဖွဲရန်ချနေသော နှင်းထုကို နေရောင်ခြည်က အောင်မြင်စွာ ထိုးခွဲပစ်လိုက်သဖြင့် ဧက နွေးထွေးသွားသည်။ ဧကနံဘေးမှ ခုံကို ဘိုဘို ဝင်ထိုင်သည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဘာမှတ်စရာ ရှိသေးလဲ ဧက”

ဘိုဘိုက လွယ်အိတ်ထဲမှ ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထုတ်ရင်း သူ့ကို ပန်းနှင့်တိုက်ကာ မေးပြီး ရွှေထူးကို ကျဆီခွဲတစ်ခွက် လှမ်းကာမှာသည်။ ဘိုဘို ထုတ်လိုက်သည့် ပစ္စည်းကလေးက Calculator ထက်ကျော်ပြီး Computer လောက်လည်း အသုံးမဝင်သော (Electronic note book) ကလေးဖြစ်သည်။ ဂဏန်းပေါင်းလို့ရသည်။ ဆယ်နှစ်စာ ပြက္ခဒိန်ပါသည်။ Phone နံပါတ် Memory ပါသည်။ Computer လို လူနာမည်နှင့် အတိုကောက်အချက် အလက်ကလေးများ မှတ်ထား၍ရသော CASIO အမျိုးအစား Computer ပေါက်စကလေးဖြစ်၏။

ဘိုဘိုအဖေ ဂျပန်က ပါလာသော ပစ္စည်းကလေးကို ဧက အသုံးပြုရန်အတွက် ဘိုဘိုက အမြဲအဆင်သင့်ရှိနေသည်။ ဘိုဘိုက

ထိုပစ္စည်း၏ခလုတ်ကို နှိပ်ရလျှင် ကျေနပ်နေသော ဖြစ်၏။ ဘိုဘို CASIO ကလေးထဲမှာ ထည့်ထားသမျှ ဧက သိချင်လျှင် ကြည့်လိုရသည့် အချက်အလက်တွေက များသည်။

“ဒီနေ့ ဘာမှ မရှိဘူး ဘိုဘို၊ အခု ဇန်နဝါရီလပြက္ခဒိန်မှာ ဒီနေ့ကို Memory လုပ်ထားလိုက်ကွာ”

“ဘာလဲ...ဒီနေ့က ဘယ်ကောင်မလေးရဲ့ မွေးနေ့မို့လို့လဲ၊ တင်မေစိုးလား”

ထွန်းလွင်ဦးနှင့် မောင်မောင်အေးက ဝင်ထိုင်ရင်း မေး၏။ ဧက ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။

“မွေးနေ့မဟုတ်ဘူးကွ၊ ဒါမျိုးက မှတ်ထားဖို့လိုတယ်ထင်လို့ ဘာလဲဆိုတော့ ငါ့ကိုယ်တိုင် အဖြေရှာမရတဲ့ ကိစ္စမို့ပဲ”

ဧက မနက်က ကိစ္စကို ပြောပြလိုက်သည်။ သူငယ်ချင်းများ အားလုံး ခေါင်းကုတ်ကြ၏။

“မင်းအသိ တစ်ယောက်ယောက်နေမှာပေါ့”

“ငါ့မှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးတွေ ရှိတယ်ဆိုပေမယ့် အဲဒီအကွာအဝေးက ဘယ်သူဆိုတာ ကွဲပြားတယ်ကွ။ သေချာတယ်...သူ့ပုံစံက အဲဒီလိုမျိုး မဟုတ်ဘူး၊ ငါသိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ငါမမှတ်မိစရာ မရှိဘူး”

သူ့ကို ကားလမ်းမအစပ်မှ လှည့်ကြည့်ကာ လက်လှမ်းပြသော ကောင်မလေးကို ဧက ပြန်မြင်ကြည့်သည်။ ဧက၏ စိတ်မျက်လုံးထဲမှာ ဆံပင်ရှည်ရှည်တွေ နွဲ့ယိမ်းဖြာကျသွား၏။

“မဝင်းမေတို့ရဲ့ ဘော်ဒါတစ်ယောက်ယောက်များလား”

စိန်ဝင်းမောင်က သူ့ကြိုက်နေသော ကောင်မလေးအုပ်စု ထဲကို ညွှန်းသည်။ ဧက မကြာခဏ သွားပြီးအောင်သွယ်လုပ်ပေး နေသဖြင့် ထိုအုပ်စုက ကောင်မလေးတွေနှင့် ဧက အခုတလော ရင်းနှီးနေ၏။

“No...မဝင်းမေတို့ အုပ်စုထဲမှာ အဲဒီလောက် Styleကောင်တာ မရှိဘူး”

“ဒါဆို မင်း လိုက်ရှာမလို့လား...”

“မရှာပါဘူး၊ ဗိုလ်တထောင်က ကျဉ်းကျဉ်းလေးပဲဟာ တွေ့မှာ ပေါ့”

ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်သည် အလွန်ကျဉ်းမြောင်းလှသော တက္ကသိုလ်ဖြစ်သဖြင့် ဒေသ(၃)ခုထဲတွင် ဧရိယာအကျဉ်းဆုံးဖြစ်သည်။ ပင်မလှေကားမှ အရှိန်နှင့် ပြေးဆင်းိုက်လျှင် ကျောင်းရှေ့ ကတ္တရာလမ်းသို့ ရောက်သွားတတ်၏။ ကျောင်းနောက်ဘက်က ဗလီတစ်ခု၏ အုတ်တံတိုင်း နှင့်အတိ။ ရှေ့မှာ လူသုံးယောက်ရှောင်မရသော ခြေသွားလမ်းကလေးကို ကွန်ကရစ်ခင်းကာထားသည်။ ရောင်စုံသံထုပ်ထီး(၅)ခု အပြာနုရောင် လူ(၅)ယောက်ထိုင်ခုံ (ကျောမီမပါ) (၅)ခုသာရှိသည်။

ကျောင်းသားများ လမ်းလျှောက်စရာဆိုလို့ (၃)ထပ်ကျောင်း ဆောင်ကြီး၏ ကော်ရစ်တာသာရှိသည်။ ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးများ အလှပြစရာက စာသင်ခန်း၏ ဘယ်ဘက်ညာဘက်တွင်ရှိသော ပြတင်း ပေါက်များသာဖြစ်လာ၏။

ချစ်သူစုံတွဲများ ထိုင်စရာကား ထောင့်စွန်း မှောင်ရိပ်ကျသော လှေကားများသာဖြစ်သည်။ ထိုအချက်များသည် ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ် ၏ ဧရိယာကြောင့် ဖြစ်လာသော သတ်မှတ်ချက်များဖြစ်သောကြောင့် ကျောင်းသားတိုင်း ငြင်းဆန်မရ လိုက်နာရသည်။

ဇီကကတော့ ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ကို သူ့နေရာနှင့်သူ စနစ်တကျ ပစ္စည်းများထည့်ထားသော Store ဆိုင်ကလေးတစ်ဆိုင်နှင့် တူသည်ဟု အမြဲပြောတတ်သည်။ ဘယ်အမျိုးအစား ဘယ်ပစ္စည်း ဘယ်နေရာမှာရှိသည်ဆိုတာ တစ်ချက်ကြည့်ရုံနှင့် သိနိုင်သည်။

ရည်းစားထားချင်သည့် မိန်းကလေးများက တစ်ကိုယ်လုံး ညွတ်နေအောင်ပြင်ကာ ပြတင်းပေါက်နားတွင် ထိုင်ကြသည်။ ကိုယ် သဘောကျသည့် မိန်းကလေးကို ရွေးချယ်ကာ ကျောင်းသားများက ကော်ရစ်တာမှ ကြည့်ကြ၊ စောင့်ကြ၊ ရင်းနှီးဖို့ ကြိုးစားရသည်။

ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်တွင် ထိုသို့ပင် ရင်ခုန်ခြင်းများနှင့် ချစ်ခြင်းကို ကြိုးစားကြသည်။

'မနက်က သူ့ကို မုန့်ကျွေးသွားသည့် ကောင်မလေးကို ကော်ရစ်တာမှလျှောက်ရင်း ပြတင်းပေါက်တစ်ခုနံဘေးမှာ ဆွေးဆွေး ကလေးငေးနေတာမျိုး ပြန်မတွေ့နိုင်ဟု ဘယ်သူမှ ပြော၍မရ။

“ဒါဆို အတန်းတက်မှာလား ကေ”

“နေရောင်ခြည်က အခုမှ နွေးတာကွ၊ မြန်မာစာအုပ်နဲ့ပဲ
မတက်ချင်သေးဘူး၊ ပေပါဝမ်းကျမှ ဝင်မယ်ကွာ”
သူငယ်ချင်းများ ထသွားကြသည်။
လက်ဖက်ရည်ဖိုးပါ ရှင်းသွားကြ၏။ ကေ အိတ်ထဲမှာ
ပိုက်ဆံ(၄၀)တိတိ ရှိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။
“ရွှေထူးရေ...စီးကရက်တစ်လိပ်ပေးကွာ ညီလေး”

မိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်၏ ပင်မလေ့ကျင့်ခန်းတွင်ရှိသော ဦးစံရွှေ ပန်းပုရုပ်ကြီးက သူ့ရှေ့မှ ဝတ်ကောင်းစားလှများဖြင့် ရယ်မောကာ ဖြတ်သွားသော ကျောင်းသားများကို စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် ငေးကာကြည့်နေ သည်။

ပေါ်တီကိုအောက်မှ တိုင်တစ်တိုင်ကို မှီရပ်ရင်း... ဧက ဘာလုပ် ရရင် ကောင်းမလဲဟု စဉ်းစားနေသည်။ အတန်းလည်း တက်ချင်စိတ် မရှိ။ လက်ဖက်ရည် မသောက်ချင်၊ သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ကောင်မလေးတွေ အကြောင်းကိုလည်း မပြောချင်၊ မိုလ်တထောင်ဘုရားထဲ သွားအိပ်လျှင် ကောင်းမလား၊ ဒီနေ့ ရာသီဥတု သိပ်မအေးသော်လည်း အနွေးထည်များ ကို ကျောင်းသားတော်တော်များများက ဝတ်လာကြတုန်းပဲဖြစ်သည်။

လှစ်ခနဲ ဝင်းလက်သွားသော အပြုံး၊ လှပဖြူစင်သော ရယ်သံ၊ ပေါ့ပါးလတ်ဆတ်သော လှုပ်ရှားမှုများဖြင့် လေ့ကျင့်မှုကို တက်လိုက် ဆင်းလိုက် ပေါ်တီကိုအောက် ဝင်လာလိုက် ထွက်သွားလိုက် လုပ်နေကြ သော ကျောင်းသူများကို ကြည့်ကာ ဧကရင်ထဲမှာ အမည်ဖော်၍မရသော ခံစားမှုတစ်ခုကို ရသည်။ ထိုခံစားမှုကြောင့်ပင် သူ မသွားချင် မစားချင် ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။ သူ ဘာဖြစ်နေသနည်း။

ခံတွင်းပျက်သလို ဧက စိတ်ပျက်နေသည်။ ဧက စိတ်က ဘာကိုကြည့်ကြည့် ဖောက်ထွက်မသွား၊ လေးလံထိုင်းထိုင်းကာ အလိုမကျ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ညကလည်း ဧက ကောင်းကောင်းအိပ်ခဲ့ရပါသည်။ ဘာကြောင့် အာရုံတွေ မလန်းဆန်းရသနည်း။

ကောင်မလေးတစ်အုပ်က စကားလှပြောရင်း ဧကကို ဝင်တိုက်

သွားကြသည်။ ကြော်ငြာသင်ပုန်းအောက်တွင် ရပ်နေသော ခုံတွဲမှ ဆောင်မလေးက သူ့ချစ်သူ ရင်ဘတ်မှာ ကပ်ထားသည့် စတေကာ ဝန်ဖီခွေးရုပ်ကို လက်ညှိုးကလေးနှင့် ခြစ်ကာ စကားပြောနေ၏။ ကော်ရစ်တာမှာ ရပ်နေသော ကျောင်းသားတွေက Style အမျိုးမျိုးနှင့် ဆောင်မလေးတွေကို ငေးနေကြသည်။ မျက်ဝန်းတွေက စူးရှတောက်ပ လျက် ကော်ရစ်တာမှာ အော်သံ၊ လှမ်းခေါ်သံ၊ ရယ်သံ၊ စာသင်ခန်းများထဲ မှ ဝေါခနဲ စာလိုက်ဆိုကြသံတွေနှင့် အရာအားလုံး လိုက်ဖက်ညီစွာ သူ့ပံ့ရှားနေကြသည်။

ထိုစီးမျောမှုကြီးထဲမှာ ဧက တစ်ယောက်ပဲ ကျန်နေခဲ့သလို ထင်ရ၏။

သူ ဘာဖြစ်နေသနည်း။

“ဟေ့ကောင်... သန္တာထိုက်တို့နဲ့ ဝိုင်းအတူတူတက်နေတာတဲ့ကွ၊ ရေကျော်ထဲကအိမ်မှာ တစ်နာရီဆို သူတို့ သွားကြမှာ၊ လိုက်ကွာ”

“ဟာ... အရမ်းတွေ မလုပ်နဲ့ကွ၊ ဝဏ္ဏထိုက်နဲ့ ဘာလိုလိုကြား တယ်”

“အလကားပါကွာ၊ သူညီမနဲ့ သူငယ်ချင်းဆိုတော့ ဝဏ္ဏထိုက်က အိနေတာပါ၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး၊ မင်း မလိုက်ဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

ဧက နံဘေး ကော်ရစ်တာမှာ လာရပ်ရင်း အရေးတကြီး စကားပြောနေသော ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကြောင့် ဧက သူ ကိုယ်သူ စဉ်းစားရှာဖွေနေသော စိတ်ကူးပျက်ကာ သွား၏။

“လှတယ်နော်၊ တင်မိုးလွင်တို့ Model သင်တန်းကတောင် ကမ်းလှမ်းတယ်လို့ ကြားတယ်၊ မင်း ဆုံးဖြတ်ကွာ၊ မင်း မလိုက် ရင်...”

ဧက လှမ်းကြည့်တော့ ကော်ရစ်တာမှာ တံခါးမှန်ရိပ်ကို ကယ်ပြီး ပခုံးပေါ်မှာ နွဲ့ယိမ်းနေသည့် ဆံစကလေးများကို ဘီးနှင့် ဖြိုးနေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရသည်။ ပန်းနုရောင် အင်္ကျီလက်ပြတ် နှင့် အောက်က ငှက်ပျောနုစိမ်း ထမိစကတ်ကို ခေါက်ထည့်ပြီး ဝတ်ထားသဖြင့် လက်မောင်းကလေးကို မြှောက်၍ ဆံပင်ဖြိုးသောအခါ ဘစ်ကိုယ်လုံး အလှက ထင်းခနဲပေါ်သည်။ မိန်းကလေးက မှန်ရိပ်နား

တိုးကပ်ကာ ပန်းနုရောင်နှုတ်ခမ်းနီကို ညီညာအောင် နှုတ်ခမ်းချင်းဖိကာ ညှိနေသည်။

“မင်း မလိုက်ဘူးလား”

အမေးခံရသည့် ကျောင်းသားက ခေါင်းလိမ်းဆီအိနေအောင် ထည့်ထားသည့် သူ့ဆံပင်အတိုထောင်ထောင်ကို တစ်ချက်သပ်ကာ ကောင်မလေးကို လှမ်းကြည့်ရင်း ဖြေရကျပ်နေဟန်တူသည်။ တံတွေးကို တစ်ချက်မျှချရင်း အနွေးအကိုအောက် အိတ်ထဲမှ စီးကရက်ဘူးကို ထုတ်ကာ နှုတ်ခမ်းတွင်တွေ့ရင်း ကောင်မလေးကို တစ်ချက်ကြည့်ပြန်၏။ ကောလည်း ဘာမှတော့ မဟုတ် လိုက်ကြည့်ဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက အလှပြင်တာ ပြီးလှပြီ။

“မီးတစ်တို့လောက် ခင်ဗျ”

ရုတ်တရက်မို့ ဧက နည်းနည်းရှက်သွားသည်။ ကိုယ်က ဘာမှ ဆိုင်းဘဲ သူတို့ ကြည့်ရာသို့ လိုက်ငေးနေမိသည်မဟုတ်လား။ လက်ထဲမှ ကိုင်ထားသော ဂျက်ကမ္ဘာဆေးပေါ့လိပ်ကို မီးရဲနေအောင် ဖွာကာ မီးလှမ်း တောင်းသည့် ကျောင်းသားကို ကမန်းကတန်း ပေးရ၏။ ထိုကျောင်းသား က သူ့ဆေးပေါ့လိပ်ယူကာ နှုတ်ခမ်းတွင် တပ်ထားသည့် စီးကရက်နှင့် မီးမညှိသေးဘဲ ကောင်မလေးကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပြန်သည်။ ကောင်မလေးက သူတို့ဘက် လျှောက်ကာ လာနေ၏။

“လိုက်မယ်ကွာ၊ လိုက်မယ် ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ”

“OK... ဒါပဲပေါ့”

ကေဆေးပေါ့လိပ်ကို မညှိသေးဘဲ အားတက်သရော ဆုံးဖြတ် သည်။ ပြီးမှ ဧကကို လှည့်ကြည့်ရင်း အားနာသွားဟန် တူ၏။

“ဟာ... Sorry နော် Sorry”

ဧကကို တောင်းပန်ရင်း ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဆွဲယူကာ နှုတ်ခမ်းမှ စီးကရက်နှင့် အထိတွင် ကောင်မလေး ဒီဘက်ကို လာနေကြောင်း နံဘေးမှ အဖော်က ခါးကိုတို့ပြီး သတိပေးသဖြင့် ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် စီးကရက် ထိပ်ချင်းလွဲသွားပြန်၏။

“ဟေ့ကောင်... ဒီဘက်ကို လာနေတာကွ လာနေပြီ လာနေပြီ”

ကောင်မလေးက လျှောက်လာရင်း ကျောင်းသားနှစ်ယောက်ကို

သွမ်းပြုံးပြု၏။ သွားတက်ကလေးတွေ ဝင်းပကာ နူးညံ့သော ဆံစတို ကလေးများ ငြိမ်ခနဲလိုက်ခုန်သွားသည်။ ဧကပါ ထိုကျောင်းသားနှစ်ယောက် နှင့် အတူရပ်နေရ၏။ မရပ်လို့ကလည်းမရ၊ သူ့ဆေးပေါ့လိပ်ကို ခုထိ မီးမညှိရသေး။

“ကင်တင်းခေါ်လိုက်ကွာ၊ ဟိုမှာ ပေရယ်တို့ ရှိနေတာပဲ ခေါ်...ဟေ့ကောင်ခေါ်”

ဧက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကိုင်ထားသူက အရေးတကြီး ပြောပြန်၏။ ဆေးပေါ့လိပ်ကို အခုထိ မီးမညှိရသေး။

“Morning ချိုသဲကြည့်၊ ပေရယ်တို့နဲ့ တွေ့ပြီးပြီလား၊ ကင်တင်း မှာ စောင့်နေကြတယ်”

“ဟယ်...ကြည့်စမ်း”

ချိုသဲကြည့်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက လက်ဖျောက်ကို တီးကာ ဧကနှင့် ဆေးလိပ်မီးယူထားသူကြားမှာ ဝင်ကာရပ်၏။ ချိုသဲကြည့်၏ အလှက သူတို့ သုံးယောက်စလုံးကို အုပ်မိုးကာ သွားသည်။

“တွေ့မှ ပိတ်ထိုးပစ်လိုက်ဦးမယ်၊ အတန်းထဲမှာရှိမယ် ထင်လို့ သွားတာ၊ မတွေ့တာနဲ့ ချိုသဲလည်း ဆင်းလာတာ။ နင်တို့ကရော ဘယ်လဲ၊ ဘုန်းကို”

“ပေရယ်က နင့်ကိုတွေ့ရင် ပြောပေးဆိုတာနဲ့ ရပ်နေတုန်း နင်နဲ့တွေ့တာ ငါတို့လည်း ကင်တင်းပဲ သွားမယ်လေ”

“OK လေ”

ချိုသဲကြည့်က ခေါင်းကို ဝှဲ၍ စောင်းကာ (၃)ကြိမ်ခပ်သွက် သွက် ညှိတ်သည်။ ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်စလုံး ဝမ်းသာသွားကြပုံကို အထင်း သားမြင်ရ၏။

အားလုံး မိန်းမောနေရာမှ ပထမဦးဆုံး သတိဝင်လာသူက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ကိုင်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်သာဖြစ်၏။ သတိရရခြင်း ဆေးပေါ့လိပ်နှင့် စီးကရက်ကို တွေ့ကာ မီးညှိသည်။ ဆေးပေါ့လိပ်မီးက ဆူခါနီးတောင်ဖြစ်နေသဖြင့် မနဲကုန်းဖွာရသည်။ ချိုသဲကြည့်က ဆေးလိပ် မီးညှိတာကို ကြည့်ပြီး ဧကကို လှမ်းကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကျူသည်။ ဘာမျက်နှာလွဲလိုက်၏။ ဒီကိစ္စက ဧကနှင့် ဘာမှမဆိုင်။

“ကျေးဇူးပဲနော်...ကျေးဇူး”

ဧက မျက်နှာလွှဲမှာ ထိုကျောင်းသားက ခါးကို ကုန်းကာ ရိုသေစွာဖြင့် ဧကကို ဆေးပေါ့လိပ်ထိုးကာပေးသဖြင့် ကမန်းကတန်း ပြန်လှည့်ကာ ယူရ၏။ ထင်မှတ်မထားဘဲ လက်နှစ်ဘက်ဖြင့် ရိုသေစွာ လှမ်းပေးသော ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဧကက ကမန်းကတန်း အားနာကာ ယူလိုက်ရသဖြင့် တိုင်ပင်မကိုက်တော့ဘဲ ဆေးပေါ့လိပ်က ဧကလက်ချောင်း နှင့် တိုက်မိကာ နံဘေးမှာ ဝင်ရပ်နေသည့် ကောင်မလေး၏ အမွှေးပွ လွယ်အိတ်ထဲ ခုန်ချသွား၏။

“ဟာ...ဝင်သွားပြီ၊ ဝင်သွားပြီ၊ ဆေးပေါ့လိပ် ဝင်သွားပြီ”

ရုတ်တရက်ပေါ်လာသည့် ဧက၏ ထိတ်လန့်တကြားအသံကြောင့် ကျွန်သုံးယောက်စလုံး လန့်သွားသော်လည်း ဘာကို ဆိုလိုသည်ဆိုတာ နားမလည်ကြ။ သူတို့ ပထမ လန့်သွား၏။ ဒုတိယ ကျွန်တော့်ကို ပြန်ကြည့်ကြသည်။

“ကျွန်တော့် ဆေးပေါ့လိပ်...ဆေးပေါ့လိပ်...ခင်ဗျား လွယ် အိတ်ထဲကို ဝင်သွားပြီ မီးတွေနဲ့”

“ဟယ်...ဒုက္ခပဲ”

ချိုသဲကြည်က ထိတ်လန့်ကာ ဧက ထိုးပြသော သူ လွယ်အိတ် ကို ကမန်းကတန်းနှိုက်သည်။

“အား ပူတယ် ပူတယ်”

ချိုသဲကြည်က အလန့်တကြား ထအော်ကာ လွယ်အိတ်ကို လွှတ်ချ၏။ နံဘေးမှ ဆေးလိပ်မီးညှိသည့် ပုဂ္ဂိုလ်က ချိုသဲကြည် လွှတ်ချသော လွယ်အိတ်ကို ငုံ့ကာ ကောက်သည်။ ဧကကလည်း လွယ်အိတ်ကို ကောက်ရန် ဒူးအကွေး ဧကဒူးနှင့် ငုံ့ကောက်သူ၏ နဖူးတို့ တိုက်မိကာ ထိုပုဂ္ဂိုလ် လန့်ထွက်သွား၏။ ချိုသဲကြည်က မီးပူ သွားသောလှက်ကို ထိတ်လန့်စွာ ခါနေသည်။

ဧကက လွယ်အိတ်ကို ကောက်ကိုင်ကာ နံဘေးမှ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိဘဲ ကြောင်ရပ်နေသူထံ လွယ်အိတ်ထဲမှ စာအုပ်တွေထုတ်ကာ ပေးလိုက်သည်။ စာအုပ်လေးငါးအုပ်၊ ပိုက်ဆံအိတ် ရှည်ရှည်ဖောင်းဖောင်း ကလေးတစ်ခု၊ ဘီးတစ်ချောင်း၊ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်တစ်အုပ် စာအုပ်တွေ

ကုန်သွားတော့မှ လွယ်အိတ်ထဲ ငုံ့ကာကြည့်တော့ နှုတ်ခမ်းနီဘူးနှင့် မိတ်ကပ်ဘူးအကြားတွင် ခန့်ခန့်ကြီး လှဲလျောင်းနေသော သူ၏ ဂျက်ကမ္ဘာ ဆေးပေါ့လိပ်ကို အောင်မြင်စွာ တွေ့ရှိ ဆွဲယူလိုက်ရ၏။

“ရပြီ...တော်သေးတာပေါ့”

“ချိုသဲ Sorry...Sorry နော်၊ တော်တော်ပူသွားသလား ပြဿနာပဲ”

“Sorry ချိုသဲရ၊ ကျွန်တော် မှားတာပါ၊ ပေးလိုက်တာ လက်လွှဲ သွားလို့”

“ရတယ် ဘုန်းကို၊ ချိုသဲက လောကြီးပြီး နှိုက်မိတာ၊ ကိစ္စ မရှိဘူး၊ ရတယ်”

ပုဂ္ဂိုလ်နှစ်ယောက်က ပျာပျာသလဲ တောင်းပန်ကြသည်။ ချိုသဲကြည်က ပူသွားသော ညာဘက်လက်ညှိုးကလေးကို ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကာစုပ်ရင်း ဧက ပြန်ပေးသော လွယ်အိတ်ကို ယူကာ သူ့စာအုပ် များကို ပြန်ထည့်သည်။ ဧကတို့သုံးယောက် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ၏။ အားလုံးမျက်နှာမှာ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး တောင်းပန်သော အကြည့်များရှိနေကြပြီး စကားတော့ မပြောဖြစ်ကြ။ ချိုသဲကြည်က ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်နေသော ဧက မျက်နှာကို မျက်စောင်းထိုး၍ ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းများကို တွန့်ကွေးရင်း မဲ၏။

“ကဲ...Centeen ဆိုရင် သွားကြရအောင်လေ...”

“OK ချိုသဲ OK”

ဧကရှေ့မှ သုံးယောက်စလုံး ထွက်သွားကြ၏။ တစ်စုံတစ်ခု၏ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ စွန့်ပစ်ခံလိုက်ရသူလို ဧက ကျွံကျကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ မှောင်နေတဲ့ အခန်းထဲကို ပစ်သွင်းခံလိုက်ရသူလိုမျိုး Air Can အခန်းထဲက ထွက်လိုက်ရသူလိုမျိုး ဧက ကျန်ရစ်ခဲ့၏။

ခပ်လှမ်းလှမ်းရောက်မှ ဆေးပေါ့လိပ်မီးတောင်းသည့် ကျောင်း သားက လှည့်ကြည့်ကာ လက်လှမ်းပြုပြီး အားရပါးရ ပြုံးပြသည်။ ဧက လှမ်းငေးနေတုန်း ချိုသဲကြည်ဆိုသည့် ကောင်မလေးက လှည့်ကာ ကြည့်၏။ အားလုံးကို ဧက ဂူငူကြီး ရပ်ငေးနေမိသည်။

သတိပြန်ဝင်လာတော့... ယခင်က ကြားနေခဲ့ရသော ကျောင်း

၏ အသံတွေက ဧက အသိတရားထဲ တိုးဝင်ကာလာ၏။ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် ဧက ချက်ချင်း အဆက်အသွယ်လုပ်ရသည်။

ပထမဦးဆုံး သတိရသည့်ကိစ္စက ခြေလှမ်းတို့ ရွေ့၍မရ အောင် ထိုနေရာကို မြတ်နိုးသံယောဇဉ် ဖြစ်နေခြင်းဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကိုယ်မရောက် ဘူးသည့် ဒေသမှာ အိပ်ရာမှ နိုးလာသူတစ်ယောက်လို အူကြောင်ကြောင် ခံစားမှု။

ဧက ထိုနေရာမှ တစ်လှမ်းခြင်းထွက်လာခဲ့သည်။

ခုနစ်က မကျေမနပ်ဖြင့် နားမလည်နိုင်သော ခံစားမှုကို ဧက ဘာမှမဟုတ်ဘဲ အသိဉာဏ်ထဲမှာ လင်းခနဲလက်ကာ အဖြေရသွား၏။

ဟုတ်တယ်။ ငါ ရည်းစားထားချင်နေတာပဲ။ ငါ့မှာ ချစ်သူ တစ်ယောက်ရှိမှုကို ဖြစ်မယ်။ ထိုအတွေးဝင်လာသည်နှင့် ဧက ချက်ချင်း တောင်းတသော အရာများမှာ စီးကရက်တစ်လိပ်နှင့် လက်ဖက်ရည်ချိုကျ သာဖြစ်သည်။ ဧက Centeen ဘက်သို့ ခြေဦးလှည့်လိုက်သည်။

ရင်က ဟင်းလင်းပွင့်နေသည်။ အရာရာက လင်းလက်တောက်ပ လျက်...။

အခန်း [၂]

“ငါ ရည်းစားထားတော့မယ် ထွန်းလွင်ဦး”

ထိုနေ့က နှင်းလည်းမကျ၊ အေးလည်းမအေးဘဲ ဝတ်လာသော အနွေးအင်္ကျီ၏ အိတ်ထဲတွင် မအေးဘဲ ထည့်ထားသော လက်ကို ထွန်းလွင်ဦးက ယောင်၍ ထုတ်သည်။ မောင်မောင်အေးက ညှိပြီးသား စီးကရက်ပီးကို လက်ကြားမညှပ်နိုင်ဘဲ တွင်တွင်ဖွာ၏။ ဘိုဘိုက မကြား လိုက်သဖြင့် ဟင်...ဟု ခေါင်းကို ရှေ့ထိုးကာ မေး၏။ သို့သော် ဧက ထပ်မပြောပါ။

“ဘာဆိုလို့လဲ ဧက၊ မင်းပြောပြတဲ့ စကားနဲ့ မင်းချတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်က...”

“ငါ မသိဘူး မောင်မောင်အေး၊ အဲဒီနေ့က သူတို့ ထွက်သွား တော့ ငါ ပထမဦးဆုံး သတိရကာ အဲဒါပဲ၊ ငါ ရည်းစားထားတော့ မယ်”

“မဟုတ်တာကွ၊ ဘာမှမဆိုဘူး”

မောင်မောင်အေးက ခေါင်းကို ခါရင်း ကန့်ကွက်သည်။

“ဟေ့ကောင် မောင်မောင်အေး၊ မင်းတောင်မှ ရည်းစားထား ဝို ကြိုးစားတာ ဘယ်နှစ်ယောက်ရှိနေပြီလဲ၊ တက္ကသိုလ်ဆိုတာ လွတ်လပ် တယ်ကွ၊ ကိုယ့်ရင်ခုန်သံကို ရွက်လွှင့်ထားတဲ့နေရာ... ငါ ရည်းစားထားဖို့ ပြောတာကို ဘာဖြစ်လို့ ကန့်ကွက်ရတာလဲ”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီကိစ္စပြီးတော့ ရည်းစားထားမယ်ဆိုတာ ကို ပြောတာပါ။ ဘာဆိုလို့လဲ”

မောင်မောင်အေးက စီးကရက်ကို မကြည့်ဘဲ ဖွာရင်း ဧကကို

မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ကာ မေး၏။

“ငါ မသိဘူး။ အဲဒါ ငါ့အတွေး အမှန်အတိုင်းပဲ။ နေပါဦး... မင်းကရာ မင်းရည်းစားထားမယ်ဆိုတာ ငါ့လို ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ဆုံးဖြတ်ဖူးလို့လား”

“အမ်...”

ဧက စကားကြောင့် မောင်မောင်အေး ဘာပြောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်ကာ သွား၏။ စကားပိုင်းက ခဏတိတ်ကာသွားသည်။ မောင်မောင် အေး မှတ်မိသမျှတော့ သူလည်း ဒီလို ဟိုလိုနှင့်ပင် ရည်းစားထားဖို့ ဖြစ်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“ရည်းစားထားဖို့...အဲဒါကတော့ကွာ မဆုံးဖြတ်ပါဘူး။ မောင်မောင်အေးလည်း ဒီလိုပဲနေမှာပါပဲ။ ငါတို့လည်း ဒီလိုပဲပေါ့။ ဒီလို ဖြစ်သွားတာပါပဲ။ ငါတို့က ပြဿနာမရှိဘူး။ ရည်းစားထားမယ်ဆိုတာကို အခုလို တရားဝင်ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ထုတ်ပြောတဲ့အတွက် မင်းကို... မင်းကို ဒီကောင်က ဘာဆိုင်လို့လည်းလို့ မေးတာ ဟုတ်လား...”

ဘိုတိုက အေးအေးဆေးဆေး ဝင်ကာပြော၏။ မောင်မောင်အေး က ခေါင်းညိတ်သည်။

“အေး...အဲဒါတော့ မသိဘူးကွာ၊ ငါက ငါ့ကိုယ်ငါ သိပ် ဂရုစိုက်တဲ့ကောင်ကီး...၊ အရင် ငါနေခဲ့တယ်ကွာ၊ ပထမနှစ် ဘာမှမဖြစ် ဘူး။ အခု ငါ ရည်းစားထားချင်လာတာ...၊ ငါ့အတွက် ချစ်သူတစ်ယောက် လိုလာတယ်...၊ အဲဒါကို ထုတ်ပြောတာ ဒါပဲ။ မင်းတို့လို ဘာမှန်းမသိဘဲနဲ့ ထုံးစံတိုင်း ရည်းစားထားချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူးကွာ၊ ရည်းစားလိုလို့ကို ရည်းစားထားမှာ”

ဧက စကားကြောင့် သူငယ်ချင်းများအားလုံး စိတ်ညစ်သွားဟန် တူ၏။ ခေါင်းကုတ်ကြသည်။ စကားပိုင်းလည်း ခဏတိတ်ကာသွား၏။ တိတ်သွားသော စကားပိုင်းထဲမှာ ပထမဦးဆုံး အသိဝင်ကာ လှုပ်ရှားသူက ထွန်းလွင်ဦးဖြစ်သည်။ ထွန်းလွင်ဦးက ပြီးကာ ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ် ၏။

“ငါသိပြီ...၊ ဧက မင်း အဲဒီကောင်မလေးကို ကြိုက်သွားပြီ မဟုတ်လား”

“NO...”

“မညာပါနဲ့ကွာ၊ မင်း ဆုံးဖြတ်ချက်က ဒါပဲ”

“ထပ်ပြောမယ်...NO...မဟုတ်ဘူး။ ငါ ရည်းစားထားမယ်လို့ ဆပြောတာ၊ သူ့ကို ကြိုက်တယ်လို့ ငါ မပြောဘူး”

ထွန်းလွင်ဦး၏ ပြီးနေသော မျက်နှာက မဲ့ကာသွား၏။ ထိုစကား ကိုတော့ ဧကကပဲ ဆက်ပြောရသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အဲဒီကောင်မလေးက ပထမတန်းစား ခကျောင်းသူကွာ၊ ငါ သူ့ကို စိတ်မဝင်စားဘူး။ ငါ ရည်းစားပဲ ထားချင်တာ၊ ငါ့ကို ချစ်နိုင်မယ့် လူတစ်ယောက်ကို လိုချင်တာ။ ဒါပဲ မင်းတို့ပြောသလို ဗီဒီယိုဇာတ်လမ်းမဟုတ်ဘူး”

ဧက စကားဆုံးတော့ ကျန်နှစ်ယောက်ပါ မဲ့ကြ၏။ ဧက ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာသည်။

“ဒါဆို မင်းက ဘာလုပ်မှာလဲ”

“တတိယတန်းစားထဲက ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို အမြန် ဆုံးရှာမယ်၊ ဒါပဲ”

သူများနည်းတူ ဆူညံပျော်ရွှင်လေ့ရှိသော ဧကတို့ သူငယ်ချင်း များ စကားပိုင်းသည် ထိုနေ့က ထူးခြားစွာ တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ စီးကရက်သောက်သူက သောက်သည်။ ကော်ဖီသောက်သူက သောက် သည်။ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် မျက်လုံးချင်း အဆုံမခံကြ၊ စကား မပြောကြ၊ ဘာတွေဖြစ်ကုန်သနည်း။

ဧက နည်းနည်းတော့ စိတ်ရှုပ်သွားသည်။ သူ ရည်းစားထား မယ်လို့ ပြောသည့်ကိစ္စသည် ဘာကြောင့် လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ပြီးဆုံး မသွားရပါသနည်း။ သူငယ်ချင်းများ၏ တိတ်ဆိတ်မှုက လိုအပ်သည်ထက် ဒို့ကြာသွားသည်။ ဧက Centeen ထဲမှာ ဆက်ထိုင်မနေချင်တော့။

“ဒါပဲကွာ...အတန်းထဲဖြစ်ဖြစ် သွားကြရအောင်”

သူငယ်ချင်းများအားလုံး တိတ်ဆိတ်စွာပင် ပိုက်ဆံရှင်းကာ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထိုင်ခုံမှ ထကြ၏။ ဧကလည်း ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ဘာစကားမှ ထပ်မပြောချင်တော့။ Centeen မှ ခေါင်းငုံ့ကာ ထွက်လာခဲ့ သည်။ ဘာကြောင့် ဒါမျိုးကြီး ဖြစ်နေရတာလဲ။

“ဟိတ်...”

အသံကြောင့် မော့ကြည့်မိတော့ ခြေလှမ်းတစ်လှမ်းတိုး လိုက်လျှင် တိုက်မိလုနီးပါးဖြစ်နေသော ကောင်မလေးတစ်ယောက်ကို တွေ့ရ၏။ ကောင်မလေးက လက်ညှိုးကိုထောင်ကာထားသည်။

“ရှင် မနေ့က လူမဟုတ်လား”

“... ..”

“ချိုသဲ လွယ်အိတ်ထဲ မီးထည့်တာလေ”

“ဪ...ဟုတ်ပြီ...ဟုတ်တယ်”

ဧက မှတ်မိပြီး ခေါင်းကို ညှိတ်ကာ ခြေတစ်လှမ်းနောက်သို့ ဆုတ်သည်။ ကောင်မလေးက ပြုံး၏။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း...လွယ်အိတ်ကို”

ကောင်မလေးက ဘေးမှ လွယ်ထားသော အဖြူရောင် နိုင်လွန် သား အကောင်းစားလွယ်အိတ်ကလေးကို ဆွဲယူကာ ပန်းနုရောင်ဆိုးထား သော လက်သည်းရှည်ကလေးနှင့် ထိုးကာပြ၏။

လွယ်အိတ်ထောင့် လက်လေးလုံးလောက် အလိုမှာ မီးပေါက်ကြီး တစ်ခုကို အထင်းသား မြင်ရ၏။ မီးပေါက်က ကျပ်ပြားဝိုင်းခန့်ရှိသည်။ ဧက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

“အဲဒါ Centeen ရောက်မှသိတာ၊ လွယ်အိတ်ထဲက မီးခိုး တွေ ထွက်လာမှ ရှင်ဆေးလိပ်မီးက နေမှာပေါ့”

ချိုသဲကြည်က ကဲ...ဘယ်နယ်ရှိစဆိုသည့် ပုံစံနှင့် ဧကကို ကြည့်သည်။ ဧက ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိသဖြင့် ချိုသဲကြည်ကိုသာ ကြည့်နေခဲ့သည်။ ချိုသဲနံ့ဘေးမှ ကောင်မလေးနှစ်ယောက်က ဧကကို သေသေချာချာကြည့်ကာ နှာခေါင်းကို ရှုံ့၏။ ချိုသဲကြည်က စကားထပ် မပြော၊ ဧကကို ပြထားသည့် လွယ်အိတ်ကိုလည်း မချ။

အဲဒီနေ့က ချိုသဲကြည်တို့ ထွက်သွားပြီးတော့ ဧက ဆေးပေါ့ လိပ်မှာ မီးမရှိတော့တာကို သတိရသည်။ ဧကနဲ့တော့ ဆေးခေါင်းက ထွက်ပြီး လွယ်အိတ်ထဲ ကျန်ခဲ့ပုံပေါ်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော့်ဆီကပဲ နေမှာပါ”

“ရှင်က ဘုန်းကိုတို့နဲ့လည်း မသိဘူးဆို”

“ဟုတ်တယ်၊ သူတို့ ဆေးလိပ်မီးတောင်းလို့ ရပ်နေမိတာ၊ ဘယ်သူနဲ့မှ မသိဘူး”

“ဪ...”

ချိုသဲကြည်က ခေါင်းကို သုံးလေးချက် ညှိတ်သည်။ သူငယ်ချင်း များက ချိုသဲကြည်ကို ကြည့်နေကြ၏။ နောက်နားမှာ ရှိနေသော မောင်မောင်အေးက ရှေ့ကို ကပ်လာသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ဒီကောင်က အဲဒီကိစ္စကို အခုမနက်ပဲ ကျွန်တော် တို့ကို ပြောပြ”

“ဟေ့ကောင်...တော်ကွာ”

ဧက မောင်မောင်အေး၏လက်ကို ပုတ်ကာ လေသံမာမာနှင့် ပြောသဖြင့် မောင်မောင်အေး စကားမဆုံးလိုက်။ ချိုသဲကြည်က ဧကကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မျက်မှောင်ကုတ်၏။ ဧက၏ မလိုတမာ လေသံ ကြောင့် အားလုံးတိတ်သွားကြသည်။ ချိုသဲကြည်က မျက်မှောင်ကိုဖြေကာ တစ်ယောက်တည်း စဉ်းစားသလို မျက်တောင်ကို သုံးလေးချက်ခတ်သည်။

“ပြီးရောလေ...ရှင် ဝန်ခံရင် ပြီးတာပဲ၊ ဘာမှမဟုတ်တော့ ဘူး၊ သွားမယ်”

ချိုသဲကြည် လှည့်ထွက်သွားတော့ သူငယ်ချင်းများက လိုက်ကြည့် ကြ၏။ ဧက လိုက်မကြည့်ဘဲ ထွက်လာသည့်အတွက် ထွန်းလွင်ဦးတို့ထက် ခြေလှမ်းလေးလှမ်းလောက် စောပြီး ရှေ့က ရောက်နေခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ဧက...ဧက”

ထွန်းလွင်ဦး၏ ခေါ်သံကို ဧက လှည့်မကြည့်ပါ။ ရပ်လည်း မစောင့်ပါ။ ရပ်စောင့်ပြီး လှည့်ကြည့်လျှင် ထွန်းလွင်ဦးတို့ ဘာစကားတွေ ပြောမည်ဆိုတာကို ဧက သိနေသောကြောင့်ဖြစ်၏။ သူ ထွက်ကြည့်၍ ရသောစကားများကို နားထောင်ဖို့ ဧက ပျင်းတတ်ပါသည်။

“အဲဒါဘယ်သူလဲ ချိုသဲကြည်”

“ပေရယ်ကို ပြောပြပြီးသားပဲ၊ ချိုသဲ မသိဘူး”

ချိုသဲကြည်က ခုံတွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ပြောသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲထိုးကို နန်းကြီးသုပ်နှင့် ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာသည်။ ပေရယ်နှင့် သူ့ဇာက ဘာမှ မမှာနိုင်ဘဲ ဒေါသဖြစ်နေပုံရ၏။

“ဒါဆို မင်းလွယ်အိတ်ကို လုပ်တာ သူပေါ့”

“ဟဲ့... သူ့သူငယ်ချင်းက ပြောတာကို သူ ဝင်တားလိုက်တယ် နော်၊ လေသံက ဆက်မပြောနဲ့ဆိုတဲ့ ပုံစံမျိုး၊ တစ်ခုခုတော့ရှိမယ်”

စကားပိုင်း ခဏတိတ်ကာသွား၏။ ပေရယ်နှင့် သူ့ဇာ မျက်နှာမှာ ဒေါသက အရှိန်မပျယ်သေး။ ချိုသဲကြည်ကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလိုပင် ရှိသည်။ ပေရယ်က မျက်တောင်ကို မှုန်ကုတ်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

“ဟုတ်တယ် ချိုသဲ၊ ခုမနက်ပဲ ဒါကို ပြောနေတာဆိုတော့ ဒီကောင်တွေ ဒါကို သိထားပုံပေါ်တယ်။ မင်းလွယ်အိတ်ကို တမင် လုပ်တာနေမှာ ချိုသဲ”

“ချိုသဲ သိဘူး၊ မနေ့က ဘုန်းကိုကလည်း သူတို့ အဲဒီ လူကို မသိဘူးတဲ့၊ တော်တော်ငြင်းတယ်။ သူတို့ ဆေးလိပ်မီးတောင်း တဲ့ လူတဲ့။ သူပြောတာနဲ့တော့ ဟုတ်သားပဲ”

သူငယ်ချင်းများက မျက်နှာကို ရှုံ့ကာမဲ့သည်။

အဲဒီနေ့က ချိုသဲကြည်လည်း တော်တော် ရင်ခုန်သွားတာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။ ကင်တင်းရောက်တော့ ထိုင်ကာ မှာစရာရှိတာ မှာကြ သည်။ ပေရယ်တို့နှင့် စကားပြောနေတုန်း ညော်နံ့ကို ရနေခဲ့သည်။

သို့သော် သူ့လွယ်အိတ်ထဲကဟု ချိုသဲကြည် မထင်၊ မီးခိုးငွေ့ပါ ထွက်လာ ချဲ ဝိုင်းအော်ကြတော့မှ ချိုသဲလွယ်အိတ်ထဲမှာ မီးလောင်နေမှန်း သိရ သည်။ ဘုန်းကိုတို့ပျာကာ လွယ်အိတ်ကမီးကို လက်နှင့်ငြိမ်းမိသဖြင့် ဘုန်းကို လက်ကို မီးစပင် ပူသွားခဲ့သေးသည်။ ဒီတော့မှ ဆေးပေါ့လိပ် မီးမှန်း ချိုသဲတို့ သိကြရသည်။

“ချိုသဲ မင်း ဘာဖြစ်လို့ သူ့ကို လျော်ဖို့မပြောတာလဲ၊ ရန်မတွေ့ တာလဲ”

ချိုသဲက ခဏစဉ်းစားသည်။

“သူပုံစံက လျော်နိုင်မယ့်ပုံစံမှ မပေါက်တာ”

ပေရယ်က ပေါင်ပေါ်မှာတင်ထားသော လွယ်အိတ်ကို မယူကာ ပြန်ဆောင့်ချရင်း ချိုသဲကို ကြည့်ထားသောမျက်နှာကို လွှဲသည်။ သူတို့ သူငယ်ချင်းကို ဒုက္ခပေးသူအား ထုံးစံအတိုင်း ရန်မတွေ့လိုက်ရသဖြင့် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားဟန်တူသည်။ ရှေ့သို့ ရောက်လာသော ကော်ဖီကို မွှေရင်း ချိုသဲလည်း တစ်ခုခုကို စဉ်းစားနေခဲ့သည်။ သို့သော် ချိုသဲ ဘာကို စဉ်းစားနေတယ်ဆိုတာ ချိုသဲကိုယ်တိုင် ဘုရားစူး... တကယ် မသိ။

“ချိုသဲ...”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ဘုန်းကိုနှင့် မြတ်စိုးတို့ ခုံကို ဝင်ထိုင်သည်။ ပေရယ်တို့ ဒေါသဖြစ်နေသော အမူအရာတွေ ပျောက်ကာ ပြုံးကြသည်။ ပေရယ်က မြတ်နိုးပခုံးကို ရိုက်၏။

“ဖြေးဖြေးထိုင်ပါဟဲ့၊ ကံကောင်းလို့ မလဲတယ်”

“ချိုသဲ... အတန်းထဲမှာတောင် ရှာသေးတယ်၊ မတွေ့မှ ဒီကို လိုက်လာတာ၊ ဒီမှာရော...”

“ဘာလဲ...”

ဘုန်းကို လှမ်းပေးသော အထုပ်ကို ချိုသဲကြည် မယူသေး ဘဲ မေးသည်။

“ဒီကောင် မြတ်စိုး ဝယ်ပေးတာ၊ မနေ့က နင်လွယ်အိတ် အတွက်တဲ့”

“လွယ်အိတ်”

မြတ်စိုးက ဆီထည့်၍ ထောင်နေသော သူ့ဆံပင်ကို တစ်ချက် သတ်တင်သည်။

“ဟုတ်တယ် ချိုသဲ... ကျွန်တော် ပေးတာပါ။ ဘာမှ မဟုတ် ဝါဘူး မနေက ကိစ္စပေါ့၊ အမှတ်တရပါ... ကျွန်တော် စိတ်မကောင်းဘူး”

“မဟုတ်တာ၊ အဲဒီလူနဲ့တောင် ဒီမနက် တွေ့သေးတယ်၊ မြတ်စိုးတို့ ပြောတာနဲ့ သူပြောတာ အတူတူပဲ၊ သူ မြတ်စိုးတို့နဲ့ မသိဘူးတဲ့၊ ရပါပြီ... ချိုသဲ မလိုချင်ဘူး၊ ဘာမှ မဟုတ်တာ ရပါတယ်”

“ချိုသဲကလည်း မဟုတ်စွာ၊ ဒီကောင် ဒီမနက်ပဲ ဗိုလ်ချုပ် ဈေးသွားဝယ်တာ အဖြူရောင်မရလို့ ရှာလိုက်ရတာ နဲ့နေတာပဲ”

ဘုန်းကိုက ပျာပျာသလဲ အရေးတကြီး ဝင်ကာပြောသည်။ ချိုသဲ ပြုံးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ခါ၏။ ကော်ဖီကို မွှေနေသော ဇွန်းကို ရပ်လိုက်သည်။

ကော်ဖီက တော်တော်ခါးပါသည်။

ကွန်ပျူတာလည်းမဟုတ်၊ ကာကူလေတာထက်လည်း ပိုအသုံးကျ သဖြင့် ကွန်ကာ(Coin-Call)ဟု ဇာ နာမည်ပေးထားသော ဂျပန်ပြည်ဖြစ် စက်ကလေးထဲမှာ ထည့်ထားသမျှ Memory တွေကို ပြန်ထုတ်ကြည့်ကာ ဇာ စဉ်းစားနေ၏။ ပထမတန်းစား (၁၀၈)ယောက်၊ ဒုတိယတန်းစား (၄၅၆)ယောက်နှင့် တတိယတန်းစား (၁၇၃)ယောက်တို့ ထိုစက်ကလေး ထဲတွင် လက်ရွေးစင် မိန်းက လေးများအဖြစ် ရှိကြသည်။

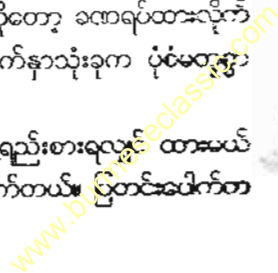
ပထမနှင့် ဒုတိယကိုမေ့ကာ တတိယတန်းစား (၁၇၃) ယောက် ထဲမှာ ပထမဦးစားပေးစာရင်းကိုကြည့်တော့ ဆယ့်ရှစ်ယောက်တိတိရှိ၏။ ထိုဆယ့်ရှစ်ယောက်ထဲမှာ ဇာအတွက် ရည်းစားတစ်ယောက်တော့ ရှိကို ရှိရမည်ဖြစ်သည်။ ထိုဆယ့်ရှစ် ယောက်၏ အသေးစိတ်စာရင်း Memory ကို ဇာ ထပ်ကြည့်သည်။

နန်းမိုးခေါင်၊ ခင်နီလာဇော်၊ မိုးပပထွန်း၊ အေးငြိမ်းသွယ်၊ သီတာဦး၊ မိမိတွေ့၊ လဲ့လဲ့ကြိုင်...

“မင်းလုပ်ပုံက မဟုတ်သေးဘူး ဇာ၊ ရည်းစားထားမယ် ဆိုလည်း ထားပေါ့ကွာ၊ ဒါတွေ မလိုပါဘူး၊ ဒီလောက်...မိန်းကလေးတွေ အများကြီးဟာကို မင်း ဒီလိုရွေးရတယ်လို့”

ဆက်တိုက်ပေါ်လာသော နာမည်များကိုတော့ ခဏရပ်ထားလိုက် ရ၏။ နံဘေးမှ သူ့ကို သဘောမတူသော မျက်နှာသုံးခုက ပုံမတူဘဲ ရှိနေကြသည်။

“အတူတူပဲ ထွန်းလွင်ဦး၊ မင်းတို့က ရည်းစားရလွန်း ထားမယ် ဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ကော်ရစ်တာကို လျှောက်တယ်၊ ပြတင်းပေါက်တာ

ကောင်မလေးတွေကို ကြည့်တယ်။ ပြီးတော့ ကိုယ်နဲ့ အဆင်ပြေမယ့်လူကို ရွေးတယ်။ ငါက ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်ပြီး ငါ့မှတ်ဉာဏ်နဲ့ ငါရွေးတယ်။ အဲဒါကို မင်းတို့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ”

“အဲဒါကို ပြောတာပေါ့။ အဓိပ္ပါယ်မှမရှိတာ၊ မြန်မာစကားမှာ တောင် ရှိတယ်ကွ။ လူပျိုလှည့်တယ်ဆိုတာ ဒါ ထုံးစံပဲ။ မင်းဟာက မဟုတ်သေးဘူး”

မောင်မောင်အေးက ထိုင်နေရာမှ ထရပ်ကာ ပြောရင်း ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါနေသည်။ ဧက လက်စွဲတော် ကွန်ကာကိုသိမ်းပြီး ပြုံးကာ ထရပ်သည်။ ဒီကောင်တွေကိုတော့ ပညာပေးဦးမှဟု တွေးကာ မောင်မောင်အေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင် ဝင်ရပ်လိုက်သည်။

“မောင်မောင်အေး internet တွေ ပေါ်လာတဲ့အတွက် ကမ္ဘာကြီး ဟာ ရွာအဆင့်အထိ သေးငယ်သွားတယ်ဆိုတာ မင်းသိလား။ ကမ္ဘာဟာ Village World ဖြစ်နေပြီ...”

ကမ္ဘာသတင်းကို အနည်းအကျဉ်း စိတ်ဝင်စားသဖြင့် ရနံ့သစ်က ဆောင်းပါးတွေကို ဖတ်ထားသဖြင့် မောင်မောင်အေး ဒီလောက်တော့ သိမှန်း ဧက သိပြီးသားဖြစ်သည်။ မောင်မောင်အေးက စိတ်ညစ်နေရာမှ အဲဒါဘာဖြစ်သလဲဆိုသည့် အိုက်တင်သို့ ပြောင်းသည်။

“အေး...ကမ္ဘာတောင်မှ ရွာအဆင့်ဆိုရင် ဗိုလ်တထောင် တက္ကသိုလ်ဟာ ဘယ်လောက်ကျဉ်းသွားမလဲ။ တစ်ကိုယ်စာလောက် တောင် မရှိတော့တဲ့ ဒီနေရာမှာ လမ်းလျှောက်ပြီး လူပျိုလှည့်စရာ မလိုဘူးကွ။ ဟောဒါနဲ့ ငါ ထိုင်နေတာ လူပျိုလှည့်တာပဲ။ ဒါ သိပ္ပံနည်းကျ လူပျိုလှည့်တယ်လို့ ခေါ်တယ်... မှတ်ထား”

သူတို့ထက် လက်တစ်လုံးစာလောက် လူလည်ကျတတ်သော ဧကကို သူငယ်ချင်းများ ဆက်မပြောတော့။ ပြော၍လည်း ရမည်မထင်။ ဧကဆိုသည့်ကောင်က လောကကြီးမှာ ဖြစ်သမျှအားလုံးကို တွက်ချက်ပြီး အသေအချာ စီစဉ်တတ်သူဖြစ်သည်။ အခုလည်း ချစ်သူတစ်ယောက်ရဖို့ ထုံးစံအတိုင်း တွက်ချက်နေခြင်းဖြစ်၏။

“ကဲ...ထားတော့ ဧကရား၊ အခု မင်း ငါ့စက်နဲ့ တွက်ကြည့် တော့ ဘာရသလဲ”

“စက်ထဲက ဘာမှမရဘူးလေ၊ ငါမှတ်ထားတဲ့ သတင်းပဲ ခုတာပေါ့။ အဲဒီအထဲက ငါရွေးနေတာ တတိယတန်းစား ဆယ်ရှစ်ယောက် ထဲမှာ ငါ့အတွက် ရည်းစားတစ်ယောက်ရှိတယ် ဘိုဘို၊ ဒါပဲ”

“ဘယ်သူလဲ”

“မနက်က ကောင်မလေးကရော”

“ငါပြောပြီးသားပဲ ထွန်းလွင်ဦး၊ သူက ပထမတန်းစား ငါ့ ရွေးချယ်မှုထဲမှာ မပါဘူး”

“မင်းဘာသာ ပါပါ မပါပါကွာ၊ ငါစကားပြောတာကို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ဝင်အော်ရတာလဲ”

မောင်မောင်အေးက မနက်က ကိစ္စကို ကျေနပ်ပုံမရ။

“မလိုအပ်လို့ပေါ့။ ငါက စိတ်ဝင်စားခွင့်မရှိတဲ့ ပစ္စည်းဆိုရင် ကိုင်တောင်ကြည့်ချင်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ငါ အခုရည်းစားထားမှာ ရည်းစားတစ်ယောက်လိုချင်တယ်၊ ဒါပဲ”

“ကဲ...ဒါဆို မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ရည်းစားထားချင်နေရတာလဲ”

ဘိုဘိုစကားက ဧက၏ ခေါင်းထဲမှာ စိထားသော စကားလုံး တွေကို ဖြိုချပစ်လိုက်၏။ ဧက ဘာပြောရမှန်းမသိ။ တွေးမထားသော စကားကို ပြောခြင်းသည် အမှားဖြစ်နိုင်သည်ဟု ထင်သဖြင့် ဧက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ အတန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သုံးရက်လောက် ဧက အလုပ်ရှုပ်ပြီးတော့ သူရွေးချယ်ထားသည့် အုပ်စုထဲမှ သူနှင့်အသင့်တော်ဆုံး သူ့ရည်းစားအဖြစ် သတ်မှတ်ရွေးချယ် လိုက်သည့် မိန်းကလေးမှာ မိမိဆိုသော ကောင်မလေးဖြစ်ကြောင်း သူငယ်ချင်းများကို အသိပေးသည်။ သူငယ်ချင်းများက အပြောင်းအလဲမရှိ သော မျက်နှာများဖြင့် ဧကကို ရင်ဆိုင်ကြသည်။ မောင်မောင်အေးက သက်ပြင်းချရင်း အဲဒီကောင်မလေးကိုတော့ ငါ သနားတယ်ဟု ပြော၏။ မောင်မောင်အေး ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သိထားကြသလို သူငယ်ချင်းများက ခေါင်းညိတ်ကြသည်။

ဧက လေ့လာထားသမျှဆိုလျှင်တော့ မိမိသည် သိပ်အချောကြီး မဟုတ်လှသော်လည်း ချစ်သူတစ်ယောက်အနေနှင့်တော့ အဆင်ပြေ လောက်ပါသည်။ မိမိမှာ ပါးချိုင့်နက်နက်ကလေး ဝာစိပပါသည်။

မျက်တောင်မွှေးထူထူကော့ကော့၊ မျက်ခုံးမွှေးက စိမ်းနေလောက်အောင် ကောင်းသည်။

ဆံပင်က ကျောမှာချထားယုံ လောက်ရှိသည်။ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းက လုံးလုံးပြည့်ပြည့်၊ ထူထဲသော မျက်ခုံးမွှေးတို့အောက်မှာ ဆပ်စိပ်စိပ်ကော့ညွတ်နေသော မျက်တောင်မွှေးတို့ နောက်တွင် ဖြူဖွေးကြည်လင်ကာ စူးရဲနေသော မျက်ဝန်းသားဖြူဖြူနှင့် မျက်ဆံနက်ထင်းထင်းကြီးရှိသည်။

ရယ်လိုက်လျှင် ကလေးတစ်ယောက်လို အပြစ်ကင်းသွားလေ့ရှိပြီး အမူအရာ ငြိမ်ငြိမ်နှင့် စကားနည်းသည်။

ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်က ထွားထွားပြည့်ပြည့်၊ လက်သည်းရှည်မရှိသော်လည်း ဖြူဖွေးသန်မာသည့် လက်ချောင်းများရှိသည်။

သနပ်ခါးကို မိတ်ကပ်ပါးပါးဖြင့် ရောလိမ်းတတ်ပြီး စိတ်လိုလက်ရရှိသည့်နေ့မျိုးတွင် နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးလာတတ်၏။ အဝတ်အစားကိုတော့ အနုပညာဆန်ဆန် မဝတ်ဆင်တတ်၊ အရောင်ရင့်တွေနှင့် ပန်းပွင့်ရှုပ်ရှုပ်တွေကို ဝတ်တတ်သည်။

ထိုမိမိတွင် အင်မတန်စကားများ သွက်လက်ပြီး အင်မတန် စိတ်မြန်လက်မြန်ရှိသော မျက်နှာအတော်ဆင်သည့် ညီအစ်မ သူငယ်ချင်း နှစ်ယောက်ရှိသည်။

တစ်နှစ်ကြီး တစ်နှစ်ငယ်ဆိုသော်လည်း အရွယ်ရော ကိုယ်လုံးကိုယ်ပေါက်ရော သွားပုံလာပုံရော တူညီနေသဖြင့် အမ္ဘာပူဟု ထင်ကြသည်။ အကြီးမက ဆယ်တန်းတစ်နှစ်ကျသဖြင့် အတန်းတူနေ ကြခြင်းဖြစ်၏။ အမြဲလှုပ်ရှားနေသော စကားများနေတတ်သော သွက်လက်ပြီး ပြဿနာတစ်ခုခုရှိနေတတ်သော ထိုညီအစ်မကြားတွင် မိမိသည် တစ်ခါတစ်ရံ မျက်လုံးကလေးမှေးအောင်ရယ်ရင်းနှင့်လည်းကောင်း၊ ခပ်ငြိမ်ငြိမ် ခပ်ငေးငေးနေ၍လည်းကောင်း ညီအစ်မနှစ်ယောက်ပြောသော စကားကို ခေါင်းညိတ်ထောက်ခံလျက်နှင့်လည်းကောင်း တွေ့တတ်သည်။

မိမိတွင် ညောင်ရွက်ပုံလက်သည်းခွဲခန့် လော်ကက်သီးနှင့် ငါးမူးသားခန့် ရွှေဆွဲကြိုးတစ်ကုံး၊ ကျောက်စိမ်းငုံထားသော လက်စွပ် တစ်ကွင်းနှင့် ပုလဲနားကပ်တစ်ခုံရှိသည်။ မိမိကြည်သည် အခုခေတ်စား

ဒနသော အကျီကို နောက်နှစ်လကြာလောက်မှ ဝယ်ဝတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်သာဖြစ်သည်။

“မိမိက အေးဆေးတယ်ကွ၊ မာနနည်းတယ်၊ သူ့မှာမို့တဲ့ ဒိုင်ဆိုင်မှုအရ မာနသိပ်မရှိဘူး၊ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ မိန်းကလေးတွေနဲ့ သိပ်ဆင်းရဲတဲ့ မိန်းကလေးတွေက မာနအရမ်းကြီးတယ်။ မိမိဟာ အဲဒီလိုမျိုးမဟုတ်ဘူး၊ ငါလိုချင်တဲ့ အချက်တွေနဲ့ ယေဘုယျတော့ သိတယ်”

ဘိုဘိုက မျက်လုံးကို ပြူးကာ မျက်ခုံးကို ပင့်ကာချကာ လုပ်ကြသည်။

“မင်းလိုတာက ဒါပဲလား...”

“ငါက ရည်းစားလိုချင်တာလေ ဘိုဘိုရ...၊ သူက မိန်းကလေးဆိုတော့ မိန်းကလေးပီပီ ငါ့ကို စိတ်ပူလိမ့်မယ်၊ သဝန်တိုလိမ့်မယ်၊ ပြဿနာရှိရင် စိတ်ကောက်လိမ့်မယ်၊ ငိုလိမ့်မယ်၊ ဒါပဲပေါ့”

“ကောင်းပါတယ်၊ မင်းတွက်ကိန်းနဲ့မင်းကတော့ ဟုတ်နေတာပဲ၊ မင်းက ချဲ့ကို ချိုင်းကြည့်ပြီး တွက်တဲ့ကောင်နဲ့ တော်တော်တူတယ်၊ သွက်မှ လွဲမှာ”

“တွက်ရမှာပေါ့၊ မင်းလည်း ခင်မျိုးကိုကို နှုတ်ခမ်းထော် တံဘရယ်၊ မျက်လုံးပြူးတာရယ်၊ ခြေကလေး ဆောင့်သွားတာရယ် ကို ချစ်တာဆို...၊ အဲဒါတွေကို မင်းတွက်တာပဲ မဟုတ်လား ထွန်းလွင်ဦး”

“ဟ...ငါက ရင်ကိုလာထိလို့ ချစ်တာကွ၊ မင်းလို အေးစက်စက်ကြီး မဟုတ်ဘူး၊ အားလုံးထဲက သူ့ကို ရွေးတာ”

ကေ ထွန်းလွင်ဦးကို ကြည့်ကာ အားရပါးရရယ်ရင်း ခေါင်းခါ၍ ခပြာသည်။

“ငါလည်း ကျောင်းသူတွေအားလုံးထဲက မိမိကို ရွေးတာပါပဲ၊ ဒါ့ကိုလာထိတာဆိုတာကတော့ကွာ...ထိအောင်နေ၊ ထိအောင်တွေ့... ဆီကြတာပါပဲ”

ဆက်ရယ်နေသော ကေရယ်သံက တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသော သူတို့ဝိုင်းထဲမှာ ဟိုဟိုဒီဒီ ရောက်နေခဲ့သည်။ ကေ ရည်းစားတားမယ် ခပြာပြီးကတည်းက သူငယ်ချင်းတွေ ဝိုင်းထဲမှာ မုန်တိုင်းအနားကင်း

တစ်ခုရှိနေခဲ့သည်။ ထိုမုန်တိုင်းသည် ဘာကြောင့် ရောက်လာသလဲဆိုတာ ဘယ်သူမှ မပြောပြတတ်။ နာမည်မရှိသော မုန်တိုင်းသည် သူ့ဗဟိုပြုရာ နေရာအထိ ဆက်လက်ရွေ့လျားနေမည်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...အဲဒီတော့ မင်း ဘာလုပ်မှာလည်း ဧက”

“မနက်ဖြန် ငါ လုပ်ငန်းစမယ်၊ အချစ်ဆိုတာဘာလဲလို့ သိချင်ရင် မင်းတို့ စောင့်ကြည့်ကြပေါ့”

သူချစ်သူရလျှင်ဆိုသော အတွေးကို ဧက မတွေးဘဲမနေနိုင်။ ရင်ခုန်နေပြီး ငယ်ရွယ်လတ်ဆတ်သောလူငယ်တစ်ယောက်၏ အတွေးတွင် ချစ်သူဆိုသည့် အသိနှင့် ခံစားမှုထက် မြင့်မြတ်ခမ်းနားသော ပြဿနာသည် မရှိတော့။ ဖြူစင်သန့်ရှင်းသော ထိုဝိညာဉ်၏ ခံစားမှုသည် သတ္တဝါတစ်ဦး၏ ဘဝတွင် ရလေ့ရထရုံရှိသော ခံစားမှုမျိုးသာဖြစ်သည်။ သူ မောင်မောင်အေးကို ပြောခဲ့သည့်အတိုင်း ကမ္ဘာကြီးသည် ရွာအဆင့် ရောက်ချင်ရောက်သွားလိမ့်မည်။ ထိုကမ္ဘာရွာထဲတွင် ချစ်သူကို ရှာကြမည် သာဖြစ်သည်။ Internet ဖြင့်ဖြစ်စေ မယ်ဒလင်တစ်လုံးဖြင့်ဖြစ်စေ၊ ဂစ်တာနှင့်ဖြစ်စေ၊ မြင်းတစ်ကောင်စီး၍ဖြစ်စေ ချစ်သူကိုတော့ ရှာကြရ သည်။

ထိုသို့ ဖြူစင်သည့် ရဲစိတ်ကလေးဖြစ်ရှာသော ချစ်သူသည် မရစေဦးတော့ ချစ်သူသာဖြစ်၏။

မည်သူမည်ဝါဟု တိတိကျကျ မသိရသော (မျက်နှာအတိအကျ မပေါ်သော)ချစ်သူသည် လူတိုင်းကို လွှမ်းအောင်လုပ်သည်။ ပန်းပွင့်၊ သက်တန်း၊ လမင်း၊ တိတ်ဆိတ်မှု၊ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် သတ္တိတွေကို ပေးသည်။ မည်သူမှန်းမသိရသေးသော ချစ်သူသည် ရှာဖွေတွေ့ရှိပြီးသည့်အခါ ထိုအရာအားလုံးကို ပိုင်ဆိုင်သွားတတ်သည်။ စိတ်ကူးထားသမျှ၊ ပုံအာ ထားသမျှ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် လူသဘာဝကြီးကို ဆန့်ကျင်ထားသော သတ္တိမှန်သမျှ သူတို့သာ အကုန်ရသည်။

ထို့ကြောင့် ယောက်ျားလေးပင်ဖြစ်စေ၊ မိန်းကလေးပင်ဖြစ်စေ အချစ်ဦးဆိုသည်ကို မေ့မရခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ မေ့မရခြင်းမှာ ထိုအချစ်ဦး

ဆိုသော လူတစ်ယောက်ထက် မိမိ၏ ခံစားမှုဦးတွင် လွတ်လပ်စွာ ဆန့်ကျင်လိုက်ရသော စွန့်စားကာ ရဲရင့်လိုက်သော အပြုအမူအားလုံးကို အမှတ်ရနေခြင်းသာဖြစ်၏။ ရည်းစားဦးထံမှ သင်ယူလိုက်ရသော၊ ရရှိလာခဲ့သော ခံစားမှုများသည် နောက်ထပ်အချစ်ကို တွေ့သည့်အခါ ပထမအကြိမ်လောက် မသန့်စင်တော့၊ မမှားတော့၊ မရဲရင့်တော့။ ထို့ကြောင့် ရည်းစားဦးဆိုသည်မှာ လူတစ်ယောက်တစ်တွင် အရေးအကြီးဆုံးသော ခံစားမှုများကို ပေးသူဟု ဧကက အမည်တပ်ပါသည်။

အခု တေသည် ထိုရည်းစားဦးကို ရှာနေသည်။

သူ့အတွေးများ၊ သူ့ခံစားချက်များ၊ သူ့တွေ့ရှိချက်များ၊ သူ့ရှုမိက်မှုများ၊ သူ့သန့်စင်မှုများကို တစ်လုံးတစ်ခဲတည်း ပုံအောမည်သူ၊ အိလူဟာ ဘယ်သူလဲ။

သို့သော် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် သူ့ကျမှ ထိုကိစ္စကို သူငယ်ချင်းများက မကျေမနပ်ဖြစ်နေရသနည်း။ ဘာကြောင့် ဆန့်ကျင်ချင်ကြသနည်း။ သူ၏ ပထမဦးဆုံးကို ဘာကြောင့် အလွယ်တကူ ခွင့်မပြုချင်ကြသနည်း။ အရွယ်ရောက်တတ်ကာစကတည်းက ဧကလည်း ရင်ခုန်တတ်ပါသည်။ သို့သော် ထိုအချက်ကို ဧက အခုမှ သိရ၏။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် စီးဆင်းနေသည့် စမ်းချောင်းကလေးဖြစ်မှန်း အခုမှ သိလိုက်ရသည့် ရေစီးကလေး၏ အသိတရားမျိုး။

ဘာကြောင့် သိသွားတာလဲဆိုတာတော့ ဧကလည်း သေသေချာချာမသိ။

ရေဆာသလို ချစ်သူကို ဆာလောင်သွားသော နေ့တစ်နေ့ အကြောင်းကို ဧက ပြောပြတော့လည်း သူငယ်ချင်းများက ဘာမှမဆိုင်ဟု ကန့်ကွက်ကြသည်။ မင်းတို့ရော ဆိုတော့လည်း ဘယ်သူမှ တိတိကျကျမရှိကြ။ ဒီလိုပဲ ရည်းစားထားချင်ကြတာဟု ဆိုသည်။ ရည်းစားထားဖို့ဆိုသည့်ကိစ္စကို မည်သူမှ သူ့လို မစဉ်းစားဟု ပြောကာ သူ့ကို မကျေမနပ်ဖြစ်ကြသည်။

ရေဆာနေသည့် လူတစ်ယောက် ရေရအောင်သောက်သည့် ကိစ္စကို အပြစ်မမြင်ဟုထင်လျှင် ရည်းစားထားချင်နေသော မောင်ဧက ရည်းစားရရန် ကြိုးစားသည့်ကိစ္စကို အပြစ်မြင်စရာမလိုဟု ထင်သည်။

လောက၏ ထုံးတမ်းစဉ်လာတွေက တစ်ခါတစ်ရံ လူတစ်ယောက်၏ ခိုးသားသော ခံစားချက်ကို တရား၊ မတရားဟု လာရောက်ထိခိုက်လှေ့ရုံသည်မှာ ဘာအတွက်လဲ။

အခု သူငယ်ချင်းများသည် ဧက ရွေးချယ်သော ရည်းစားဘက်မှာ ရှိနေကြသည်။ ထိုအချက်က ဧကကို မတရားဟုပြောတာနှင့် အတူတူပင်ဖြစ်၏။ ရည်းစားထားရန် လူရွေးသည့် အဖြစ်တစ်ခုတည်းနှင့် ဧကသည် မတရားသူတစ်ယောက်လား။

ဧက ရေးနေသည့် စာကို ရပ်ကာစဉ်းစားမိသည်။

မဖြစ်နိုင်ပါ။ သူ့အချစ်သည် သန့်ရှင်းသည်။ သူ့အချစ်ကို ဧက မြတ်နိုးသည်။ ထို့အတွက် အကြေမခံချင်၊ အထိခိုက်မခံနိုင်၊ ထို့ကြောင့်...

“ဟောဒီ ဒိုင်ယာရီစာအုပ်ကို သူ့သိသွားအောင် ဝင်ထားရုံပဲ ဒါပဲ”

ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်၏ မနက်ခင်း ကော်ရစ်တာ အသံများကို ကျော်အောင်ပြောရသဖြင့် ဧက စကားသံက အနည်းငယ် ကျယ်နေ၏။ သူငယ်ချင်းများ မျက်နှာမှာ အလိုမတူခြင်းနှင့် စိတ်ရှုပ်ထွေးခြင်းတို့က ပို၍များလာသည်။ ဘိုဘိုက ဆရာဝင်နေသော မိမိကြည်တို့ အတန်းထဲ လှမ်းကာငေး၏။

“ဒုက္ခပဲကွာ... ကင်တင်းထွက်တော့မှ လိုက်ပေးပါလား”

ထွန်းလွင်ဦးစကားကြောင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြင့် ဧက မျက်နှာလွှဲကာ သက်ပြင်းကို ချရသည်။

“ဒီအထဲမှာ ရေးထားတာတွေက ရည်းစားစာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်းလုပ်ရတဲ့ ကိစ္စတွေကို ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ကဲ...ဒါဆိုလည်း ဝင်ကွာ၊ ဝင်ပေး”

မောင်မောင်အေးက စိတ်ရှုပ်ပြီး စိတ်မရှည်နိုင်စွာ ဝင်ပြောသည်။

“ငါ မင်းတို့ကို အတင်းဝင်ဖို့ မပြောဘူးနော်၊ အဖော်မလိုက်ခဲ့လည်း ငါတစ်ယောက်တည်းနဲ့ ရတယ်”

“ဟေ့ကောင် ဧက၊ မင်းလုပ်မှာတွေကို ငါတို့ နားမလည်တာတွေ့ အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့် လုံးဝ နောက်မဆုတ်ဘူး၊ ဒါပဲ”

ကျေနပ်ဖွယ်ရာကောင်းသည့် သူငယ်ချင်းပီသမှုသည် ဒေါသစကားသံများထဲမှာ ထင်းထင်းကြီးပေါ်လျက်ရှိ၏။

“OK လေ”

ထိတ်လန့်နောက်တွန့်ခြင်းမရှိဘဲ စာသင်နေသော ဆရာမ ရှေ့မှာ ငါ့ ဧကတို့လေးယောက် ခပ်တည်တည်ဖြင့် အတန်းထဲ ဝင်ခဲ့ကြသည်။ မိမိကြည်၏ နံဘေးမှ ဖြတ်လာတော့ စာလိုက်ရေးနေသော မိမိကြည်က ဆက်တရက်ဝင်လာသော ကျောင်းသားများအဖြစ် ဧကတို့ကို စာရေးနေရာမှ ခပ်ကာ စက္ကန့်နည်းနည်းကြည့်သည်။ ထိုကိစ္စကို ဧက တွေးထားပြီးသား ဖြစ်သည်။ ဧကတို့ မိမိကြည်၏ ဘေးအတန်း ရှေ့နှစ်ခုံကျော်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ကြသည်။ စာသင်နေသော ဆရာမက ပြုံးကာ ခေါင်းညိတ် အသံအမှတ်ပြုပြီး စာဆက်သင်သည်။

ဧက ဘာလက်ဘုတ်ကို ဟန်မပျက်ကြည့်နေရသော်လည်း သင်နေသည့် စာတွေက Physicဖြစ်သဖြင့် ဘာမှ နားမလည်။ ဧကတို့က Botany မှဖြစ်ပြီး မိမိကြည်က Physic မှဖြစ်သည်။ ဆရာမက သုံးမီးကြည့်သည့်အခါ ဧက မျက်မှောင်ကျွံကာ ခေါင်းကို ညှိတ်ပေးရ၏။ မောင်မောင်အေးတို့အားလုံးလည်း ဒီလောက်တော့ ဟန်ဆောင်ကောင်ကြပါသည်။

အတန်းထဲဝင်ပြီး (၃)မိနစ်လောက်ကြာတော့ ဧက အိတ်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်အတိုကို ထုတ်ကာ ခုံအောက်ခေါင်းထည့်ပြီး...

ခဏကြာတော့ ဘိုဘိုက တံတောင်နှင့် တွတ်သည်။ ထွန်းလွင်ဦးက တိုးတိုးကျိတ်ကာ ဆဲရင်းပြော၏။

“ဟေ့ကောင် ဧက၊ မလုပ်နဲ့လေ၊ ပြဿနာပဲ”

ထွန်းလွင်ဦးမှမဟုတ် ရှေ့မှ ကျောင်းသားများက လှည့်ကာ ကြည့်ကြပြီး နံဘေးမှ ကောင်မလေးတွေက တအံ့တဩကြည့်ကြသည်။ ဘာ၏ ဆေးပေါ့လိပ်မီးခိုးက တစ်စစသိသာလာနေသည်။ ကျောင်းသူများက မျက်စောင်းထိုးကာ မကျေမနပ် ပွစိစိ ဖြစ်လာကြ၏။

“ဟေ့...စာသင်နေတာကို အနှောင့်အယှက်ပေးတာ ဘယ်သူပဲ”

ကျွန်တော့်ကို ရည်ညွှန်းသော ဆရာမ၏အသံကို ကြားရသည်။ ဆရာမ ကြည့်နေရာဆီသို့ ကျောင်းသားများက လှည့်ကာကြည့်ကြသည်။ ဘာမှန်းသိနေသော ကျောင်းသားနှင့် ကျောင်းသူများက ဧကကို ကြည့်ကြ၏။ ဆရာမက ထိုမျက်ဝန်းများကြောင့် ဧကမှန်း သေချာစွာ သိရှိသွားမည်

ဖြစ်လေသည်။

“ဟာ...ပြဿနာပဲကွာ”

“အဲဒီကျောင်းသား မတ်တပ်ရပ်စမ်း၊ ဟေ့...မင်းကို ပြောတာ၊ ခုနက ဝင်လာတဲ့ ကျောင်းသား၊ အင်္ကျီအဖြူနဲ့”

သေချာသွားသော မျက်လုံးပေါင်းများစွာ ဧကထံ ရောက်လာကြ၏။ ဧက မတ်တပ်ရပ်လိုက်သည်။ မိမိ၏ မျက်လုံးများသည် ဧကကို ကြည့်နေမည်ဆိုတာကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဧက သိသည်။

“မင်းဟာ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုတာ မင်းကိုယ်မင်း မသိဘူးလား”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော် တောင်းပန်ပါတယ် ဆရာမ”

“မလိုချင်ဘူး၊ မင်း ခုနကပဲ ဝင်လာတယ်၊ အခု ပြဿနာ ရှာတယ်၊ မင်း အတန်းထဲက ထွက်သွားပါ”

“ဆရာမ ကျွန်တော်...”

“မလိုချင်ဘူး၊ အခုထွက်ပါ၊ မင်းကြောင့် စာသင်နေတဲ့ ကျောင်းသားတွေ အနှောင့်အယှက်မဖြစ်ချင်ဘူး”

တမင်တကာပင် ဧက လေးစက္ကန့်လောက် ဆိုင်းနေကာ သူ့ကို ကြည့်နေသော ကျောင်းသားတွေကို ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ မိမိ...။ ထိုစဉ်မှာပင် သူ့ကို ခပ်ပြီးပြီးကြည့်နေသော နောက်ထပ် မျက်နှာတစ်ခုကို ဧက တွေ့လိုက်ရသဖြင့် ကြောင်ကာ သွားသည်။

ချိုသဲကြည်...။

မိမိ၏ ရှေ့တစ်ခုတွင် ထိုင်နေသော ချိုသဲကြည်ကို မထင်မှတ်ဘဲ ဧက တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ဝင်ကာစကရော ကော်ရစ်တာမှာ ရပ်နေကတည်းက သူ့ ချိုသဲကြည်ကို လုံးဝ မတွေ့ခဲ့ပါ။

“မင်း...ခုထိ မထွက်သေးဘူးလား”

• ဧက သတိပြန်ဝင်လာသည်။ ချက်ချင်း မိမိကို ခိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ဆရာမထံ လှည့်ရသည်။ မောင်မောင်အေးတို့ တစ်ယောက်မှ အသံမထွက်ခဲ့ကြ။

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာမ၊ ကျွန်တော် ဆရာမကို ကန်တော့ပါတယ်”
ရင်ဘတ်မှာ လက်ကပ်ပြီး ခုံထဲမှ လွယ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်ကာ

Centeen မှာရှိမည်ဖြစ်ကြောင်း မောင်မောင်အေးတို့ကို လေသံဖြင့် မှာကာ ဆွက်ခဲ့ရသည်။ သူ မိမိကို ပေးမည်ဆိုသော စာအုပ်ကို ခုံထဲမှာ အသေအချာထားခဲ့ပါသည်။ ဧက အတန်းထဲက ထွက်ဖို့ အနောက်ဘက် အပေါက်ဝဘက် မျက်နှာလှည့်တော့ သူ့ကို ငေးကြည့်နေကြသော အတန်းထဲက ကျောင်းသားများထဲတွင် ချိုသဲကြည်မျက်နှာကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရွှေထူး လာချပေးသွားသည့် လက်ဖက်ရည်ချိုကျကိုပင် တစ်ငုံမငုံရသေး မောင်မောင်အေးတို့ ဝုန်းခနဲ ရောက်လာကြသည်။ ဆရာမ လှစ်သည်နှင့် ထွက်လာခဲ့ကြပုံပေါ်သည်။ ဇေ မျှော်လင့်ထား သည့်အတိုင်း အားလုံး မျက်နှာမှာ ဒေါသတွေကို တွေ့ရသည်။

“ဇေ လုံးဝ မဟုတ်ဘူးကွာ၊ မဟုတ်ဘူး”

ဒေါသစကားများ အလျင်၊ မောင်မောင်အေး၏ လက်ထဲတွင် ကိုင်ထားသော ဗလာစာအုပ်သုံးအုပ်က ခုံပေါ်ကျလာ၏။

“မင်းနဲ့ နောက် ဘယ်တော့မှ မလိုက်တော့ဘူး ဇေ၊ တကယ့် ကောင်ပဲ၊ ဆေးလိပ်ပဲကွာ...ဘယ်တော့သောက်သောက် ရရဲ့သားနဲ့...။ အဲဒါ သူများမေဂျာကွ၊ ပြဿနာများ တက်လို့ကတော့ မဟုတ်ဘူးကွာ”

ထွန်းလွင်ဦးက ခုံကို တစောင်းထိုင်ကာ လက်ညှိုးထိုး ပြောသည်။ ဘိုဘိုကတော့ ဇေကို လှမ်းကြည့်ကာ ပြောချင်သော စကားတွေကို မျှိုချလိုက်ဟန်တူ၏။

“ငါ အဲဒီလိုလုပ်မယ်လို့ ကြိုပြောထားရင် မင်းတို့ အတန်းထဲ ဘယ်လိုက်မှာလဲ”

“ဘာ...ကြိုပြောထားရင် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ် မောင်မောင်အေး၊ ငါနဲ့ မိမိနဲ့က သိမှမသိတာ၊ အခု မိမိ ငါ့ကို သိသွားပြီ။ ပြီးတော့ DIARY စာအုပ်ကို ခုံထဲမှာ ထားပစ်ခဲ့တယ်”

“ဘယ်သူ့ခုံထဲမှာလဲ၊ မိမိခုံထဲမှာလား”

ဘိုဘို၏ တအံ့တဩစကားကြောင့် ဇေ ရယ်သည်။

“ငါထိုင်တဲ့နေရာအောက်က ခုံထဲမှာပါကွာ၊ တစ်တန်းလုံးဖြစ်တဲ့ ပြဿနာပဲ၊ မိမိ သိကို သိရမယ်၊ ဆရာမ ထွက်လို့ ငါ့ခုံကို ကြည့်ရင် အဲဒီစာအုပ်ကို တွေ့မှာပဲ၊ တွေ့ရင် ပြီးပြီပေါ့”

“မင်း ရူးနေပြီ ဇေ၊ အဲဒီလို မဟုတ်ဘဲ အဲဒီစာအုပ်ကို သေးလို့ရတယ်”

ထွန်းလွင်ဦး၏ ဒေါသစကားကို ဇေ အပြုံးနှင့် ခေါင်းခါသည်။

“အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ ငါရေးထားတာ ရည်းစားစာ မဟုတ်ဘူး သွန်းလွင်ဦး။ ရည်းစားစာပေးရင် ငါဟာ အယောက်ငါးဆယ်မြောက် ခလောက် ဖြစ်သွားမှာပေါ့၊ မိမိက ဘယ်စိတ်ဝင်စားပါ့မလဲ”

“ဒါဖြင့်...ဘာလဲ”

“အဲဒီ DIARY ထဲမှာ ရှေ့...ကုန်ခဲ့တဲ့ တစ်လလုံး မိမိကို စတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ခံစားရတဲ့ ပုံစံမျိုး၊ ငါ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာတွေနဲ့ ချောရေးထားတယ်။ ဥပမာ သူ့နာမည်က မိမိတဲ့။ သူ့နာမည်ကြားပြီး ကတည်းက ကြောင်ကလေးတွေကို မေမေက မိမိ...မိမိခေါ်ရင် သူ့ကို သတိရနေမိ။ ထိုနေ့က ထွန်းလွင်ဦးနှင့် Chess ထိုး (၃)ပွဲနိုင်ဆိုတာ မျိုးတွေပေါ့ကွာ။ မိမိကို ငါက တစ်ဖက်သတ် စိတ်ဝင်စားနေပြီး အမှတ်တရရေးထားတဲ့ ပုံစံမျိုး”

ဇေ စကားကြောင့် အားလုံးခဏငြိမ်သွားကြသည်။ မောင်မောင် အေးက ဘာပြောရမှန်း မသိသလို ဇေကို ကြည့်၏။ ဘိုဘိုက လျှာဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုသပ်ကာ မျက်နှာကို ရှေ့တိုးကာ မေးသည်။

“အဲဒါ မင်း ဘယ်တုန်းက ရေးထားတာလဲ ဇေ၊ လွန်ခဲ့တဲ့ သက်တည်းကလား”

“ကျွတ်...ခက်ပါကွာ၊ အဲဒီစာအုပ်ကိုတောင်မှ မနေ့ကမှ တစ်ရာ နှစ်ဆယ်နဲ့ ဝယ်ရတာ၊ ညက တစ်ညလုံး ထိုင်ရေးတာပေါ့ဟ၊ တစ်နေ့နဲ့ ဘဝနဲ့ မထပ်ရအောင် မှင်အရောင်မတူအောင် ဘောလ်ပင်ငါးခွောင်း သောင်မှ ဝယ်ရေးရတာ”

“မင်း ရူးနေပြီ ဇေ၊ အဲဒါပဲ ငါထပ်ပြောမယ်”

မောင်မောင်အေး စကားဆုံးတော့ ဇေ တဟားဟားအော်ကာ နှလုံးသည်။ မောင်မောင်အေးတို့ ဇေကို စိတ်မချသလို ကြည့်ကြ၏။

ဒါ... ဒါ... ဒါ... တော်တော်နှင့် မရပ်။

“ဟား...ဟား...ဟား။ မောင်မောင်အေးရာ ငါရှားတယ်ထား၊ ငါ့အိပ်ဘေးမှာ၊ ဒါပေမယ့်ကွာ မင်းလည်း မင်းကောင်မလေးက စိတ်ဝင်စား အောင် သိပ်မအေးတဲ့ရာသီမှာ အနွေးထည်လေးထောင် တန်ကြီး ဝတ်ပြု ရတယ်မဟုတ်လား။ ဟမ်းချိန်းတွေ ဘာတွေ ဆွဲရတယ်မဟုတ်လား။ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးမှာ ဆံပင်ကို ထောင့်နှစ်ရာ အကုန်ခံပြီး ညှပ်ရတယ် မဟုတ်လား။ မင်းတုန်းက ငါရှားတယ် မပြောပါဘူး။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ကိုယ်ထားချင်တဲ့ ရည်းစားက စိတ်ဝင်စားအောင်တော့ နည်းနဲ့ပဲ သုံးရတာ ပဲ မဟုတ်လား မောင်မောင်အေး”

မောင်မောင်အေး ပါးစပ်ပိတ်ကာ သွား၏။ ထွန်းလွင်ဦးက စီးကရက်ကို မီးညှိကာ ခေါင်းကို ကုတ်သည်။

“အဲဒီစာအုပ်ကို မိမိက မတွေ့ရင်ရော”

“မင်းတို့ ဈေးကြီးတဲ့ အကျီဝယ်ဝတ်သလိုပါပဲကွာ။ ငါ့ဘက်က တော့ သတိထားမိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်တာပဲ။ ငါ့ တွက်ချက်ရမှု ဆိုရင်တော့ တွေ့မိအောင် အတတ်နိုင်ဆုံးလုပ်တာပဲ။ ငါ့တွက်ချက်ရမှု ဆိုရင်တော့ တွေ့လိမ့်မယ်။ ငါက သူတို့အတန်းထဲက မဟုတ်တော့ နောက်တစ်ချိန်ထပ်မတွေ့ရင် အိမ်ယူသွားပြီး ဖတ်မှာပဲ။ ဒါဆိုရင် ငါ ဆက်အလုပ်လုပ်လို့ရပြီ”

အားလုံး တိတ်သွားကြကာ ရွှေထူးကို လက်ဖက်ရည်ခိုင်းမှာ ကြသည်။ ခုလောက်ဆိုလျှင် မိမိစာအုပ်ကို တွေ့နေပြီလား။ တွေ့ပြီးလျှင် တော့ မိမိသည် ထိုစာအုပ်ကို မဖတ်ဘဲ နေလိမ့်မည် မဟုတ်ပါ။ မိန်းကလေးဆိုတာက အနောက်ကလိုက်ပြီး ကြိုက်တယ်၊ ချစ်တယ်၊ ပြောနေတာထက် ထင်မှတ်မထားဘဲ သိလိုက်ရသည့် အသိကို ပိုစိတ်ဝင် စားတတ်ကြသည်မဟုတ်လား။

မိမိက သူဖတ်ပြီးလျှင် အင်မတန် စကားများသော သူ့ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ကိုလည်း အံ့သြစွာ အထူးအဆန်းတစ်ခုအဖြစ် လည်းကောင်း၊ ဂုဏ်ယူစရာ သတင်းတစ်ခုအဖြစ်လည်းကောင်း ပြော သေချာပါသည်။ ထိုစကားများသော သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်က ဧက အတွက် လိုအပ်သော စကားများကို ဧကပြောမခိုင်းရဘဲ ပြောပေးကြ

လိမ့်မည်။

မိမိ၏ Character အတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူ့ကို ဒီစာအုပ် ပြန်လာပေးတော့မှာမဟုတ်ဆိုတာ သေချာသည်။ သို့သော် သူ့ကိုတော့ မိမိက သေသေချာချာ တွေ့ချင်နေလိမ့်မည်။ မိမိတို့ အတန်းရှိရာတက်ကို နှစ်ရက်ခန့် မသွားမိစေရန် ဧက သူ့ကိုယ်သူ သတိပေးထားလိုက်ရသည်။

“မိမိက အေးတယ်၊ ရှက်တတ်တယ်၊ ပြီးတော့ စိတ်ကူးယဉ် တတ်တယ်။ ငါ့စာအုပ်ထဲက စကားလုံးတွေကို သူ ဘယ်နည်းနှင့်မှ ကျော်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး။ အေးအေးဆေးဆေးဖတ်ပြီး တွေးနေမှာ။ နောက်နှစ်ရက်လောက် သူ့ကို အချိန်ပေးပြီးမှ ငါသွားမယ်။ အဲဒီနေ့ကျရင် သူ့မျက်လုံးတွေကို မင်းတို့ကြည့်၊ ငါ့ကို ရင်းနှီးကို ရင်းနှီးနေရမယ်”

DIARY စာအုပ်က နှစ်ရက်မကြာဘဲ နောက်တစ်နေ့မှာပင် ဧက
လက်ဖက်ရည်သောက်နေသော စားပွဲပေါ်သို့ ရောက်လာခဲ့သည်။

ဧက တွက်ထားသလို မျက်နှာတွင် ရင်းနှီးရှက်ရွံ့နေသော
အမူအရာမရှိ၊ အပြုံးတစ်ခုသာရှိသည်။ ဘိုဘိုနှင့် နှစ်ယောက်တည်း
ရှိနေချိန်ပို၍ ဧကအတွက် ရှက်ရမည့်သူ နှစ်ယောက်လျော့ကာသွား၏။
စာအုပ်ကို စားပွဲပေါ် အသာချပေးသူက မိမိမဟုတ်၊ ချိုသဲကြည်သာ
ဖြစ်လေသည်။

ချိုသဲကြည်က ပြုံးကာနေ၏။
“ရှင့်စာအုပ်... ဟုတ်တယ်နော်”
“ဟုတ်ပါတယ်”
“ဟုတ်ရင် ပြီးရော”

စကားဆုံးသွားသော်လည်း ချိုသဲကြည်က ဧက ထိုင်နေသောခုံမှ
ထထွက်မသွားပါ။ ချိုသဲကြည်နှင့် အဖော်ပါလာသော မိန်းကလေး
နှစ်ယောက်က ဝင်မထိုင်ဘဲ မတ်တပ်ရပ်နေရာမှ မျက်မှောင်ကုတ်ကာ
ခေါင်းစဉ်မရှိ၊ မတိကျဘဲ ဒေါသဖြစ်နေပုံ ပြထားကြ၏။

“ခက်တာပဲ၊ အမှန်အတိုင်းပြောရရင် ကျွန်တော်က အဲဒီစာအုပ်
ကို ခင်ဗျားက တွေ့စေချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ လွဲကုန်ပြီ”

“ဘာလဲ...၊ မိမိ့ကို တွေ့စေချင်တာလား”

ချိုသဲကြည်၏ အမေးကြောင့် ဧက မျက်မှောင်ကို ကုတ်မိသွား
သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ချိုသဲ၊ အဲဒီအထဲက စာတွေကို ဖတ်ပြီးသားပါ။

အားလုံး မိမိ့အကြောင်း ရေးထားတယ်၊ တချို့ ရေးတာတွေ ဖတ်လို့
ကောင်းပါတယ်။ ခွင့်မတောင်းဘဲ ဖတ်လို့ စိတ်မဆိုးခဲ့နော်၊ ဟိုလေ
ပတ်ချင်တယ်၊ အဲဒါနဲ့ ဖတ်မိတာ”

ဧက ခေါင်းကုတ်ယုံကလဲ့၍ ဘာမှ မတတ်နိုင်၊ ဘိုဘိုက ကျွတ်ခနဲ
နှုတ်ခမ်းစုပ်ကာ ခေါင်းကိုခါပြီး မဲ့သည်။ ဘာကို နှမြောနေရ သနည်း။

“အင်း...ရပါတယ်၊ ဖတ်ပြီးမှပဲ ဒီလိုဗျ၊ အဲဒီစာအုပ်ကို
ကျွန်တော်က မိမိတွေ့အောင် တမင်ထားခဲ့တာ။ ကျွန်တော်က သူ့ကို
လိုက်နေတာကိုး၊ ဆေးလိပ်သောက်တာလည်း တမင်ပါပဲ။ ဒါပေမယ့်
လွဲသွားတယ်”

“ဪ...”

ချိုသဲကြည်က မျက်လုံးကို ပြုံးကာ ခေါင်းကို စောင်းရင်း ဩဟာ
တအံ့တဩ ရေရွတ်သည်။ ပြီးတော့ လက်ညှိုးကလေးကို ထောင်ပြီး
ခေါင်းကို ညိတ်၏။ ခေါင်းအညိတ်ရပ်သွားသော်လည်း
လက်ညှိုးကလေးက ကျန်ခဲ့သည်။

“ချိုသဲ သိပြီ ဒါပေမယ့် မိမိကမှမတွေ့ဘဲ ချိုသဲကပဲ သတိထားပြီး
တွေ့မိတာ။ ရှင်တော့ ပြဿနာပဲ။ ချိုသဲ မတွေ့လို့ထားခဲ့လည်း ဒီလိုပဲ
ကျန်ခဲ့မှာ... ရှင် ပြန်ရမှာတောင် မဟုတ်ဘူး”

“ဟုတ်တယ် ချိုသဲ၊ အဲ...ချိုသဲပေါ့နော်၊ ချိုသဲထားခဲ့ရင်
ကျွန်တော် ပြန်မရနိုင်ဘူး။ တစ်ယောက်ယောက်ရမယ်၊ ချိုသဲလိုပဲ
ပတ်ကြည့်ပြီး မိမိအကြောင်း ရေးထားမှန်းသိရင် မိမိကို ပေးမှာပဲ။
ဘာဖြစ်လို့လည်းဆိုတော့ အဲဒီလူက ကျွန်တော့်ကိုမှ မသိတာ”

ချိုသဲကြည်က ထောင်ထားသော လက်ညှိုးကို ကွေးကာ
ငှဲးစားသည်။ ပြီးတော့ မျက်ဝန်းတွေ လက်ခနဲဖြစ်သွားကာ လှပစွာ
ပြုံးသည်။ သင်္ချာမှန်သွားသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်၏ အပြုံးမျိုး။

“ဟုတ်တယ်...ချိုသဲက ရှင်ကို သိနေတာကိုး၊ ချိုသဲသာ ရှင်ကို
မသိရင် မိမိ့ကိုပဲ ပေးရတော့မှာပဲ”

“ဒါပေါ့...၊ ဆေးလိပ်သောက်လို့ ဆရာမ မောင်းထုတ်တဲ့ ကောင်
ကျန်ခဲ့တာ။ နှင့်အကြောင်းတွေ ရေးထားတာလို့ ပြောပြရင်းပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ချိုသဲ ပေးပေးရမလား”

“ဟဲ့...ချိုသဲ နင်မဟုတ်သေးဘူးဟာ၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိတာတွေ”

ချိုသဲကြည်က နောက်မှ ပခုံးကို လှမ်းတို့ကာ ပြောသည်။ သူငယ်ချင်းကို လှည့်မကြည့်ပါ။ ဧကကိုသာ ပြုံးပြီး ကြည့်နေ၏။ ထိုမေးခွန်းကြောင့် ဧက ရင်ထဲမှာ ကျေနပ်သွားသည်။ ထိုမေးခွန်းသည် နှစ်ဘက်စလုံး အပြန်အလှန်ရိုးသားသည့် ခံစားမှုသို့ ဦးတည်သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ကျွန်တော် မျှော်လင့်မထားတဲ့ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမယ့် ကူညီရင် ကျေးဇူးပဲ”

“ရပါတယ်...၊ ဘာပြောလိုက်ရဦးမလဲ”

ချိုသဲကြည်က အပြုံးနှင့် မေးကာထရင်း DIARY စာအုပ်ကို ပြန်ယူ၏။

“ဟင့်အင်း...ဘာမှမပြောနဲ့၊ ကောက်ရတယ်ပေါ့၊ သူ့အကြောင်း တွေ ရေးထားတယ်၊ ဒါပဲ...”

ချိုသဲကြည်က ခေါင်းသုံးလေးချက်ညိတ်ကာ စာအုပ်ကလေးကို ရင်ထဲမှာပိုက်ပြီး ပြီးကြည့်ကာ မေးဆတ်ပြရင်း နှုတ်ဆက်ကာ ထွက်သွား ၏။ ပူလောင်အိုက်စပ်နေသော နွေနေ့လည်ခင်း ခြင်ထောင်ထဲမှ ထွက်လိုက်ရသလို ဧက တစ်ကိုယ်လုံး အေးမြကာ သွား၏။ မွန်းကျပ်မှု တစ်ခုထဲမှာ ဧက ရုန်းထွက်လိုက်ရသလို ခံစားရသည်။

ဘိုဘိုက ချိုသဲကြည်ကို ငေးကာ နံဘေးနားမှ ဧကကိုပင် မေ့ဟန်တူ၏။ ပြီးတော့မှ ဘိုဘို အသိဝင်လာသည်။

“ဧက...မင်း...”

“ဘာလဲ...ဘိုဘို”

ဘိုဘို ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းကိုသာ ခါလေသည်။

အခန်း [၃]

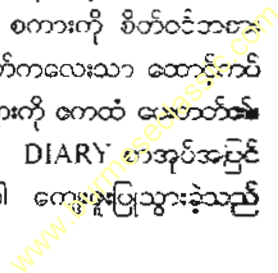
ကော်ရစ်တာသို့ လက်ခနဲရောက်ရောက်လာတတ်သည့် မိမိ၏ အကြည့်တွင် ရင်ခုန်ခြင်း၊ ရှက်ရွံ့ခြင်း၊ မှတ်မိခြင်းနှင့် စူးစမ်းခြင်းတို့ အပြည့်ပါနေကြောင်း သိသာသည့်အတွက် ထွန်းလွင်ဦးက “ဒါဆို ချိုသဲကြည်က စာအုပ်ပေးလိုက်တာ သေချာပြီ” ဟု မှတ်ချက်ကို ချသည်။

မောင်မောင်အေးက မဲ့၏။ ဧက အကြည့်ကို မိမိထံမှ ရွှေ့ကာ အတန်းထဲသို့ ကြည့်သော်လည်း ချိုသဲကြည်ကို မတွေ့၊ အတန်းမတက် တာလား။ ကျောင်းမတက်တာလားတော့ မသိပါ။

မိမိက စာကို စိတ်ဝင်စားနေပြီး ဧက ရှိနေသည့် ကော်ရစ်တာကို သာမန်ကြည့်သည့် ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင် ဟန်ဆောင်ကာ ကြည့်တတ်သော် လည်း ဧကထံသို့ကြည့်သော အကြည့်များအားလုံး မလိုအပ်ဘဲနှင့် ကြည့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း သေချာပါသည်။

မိမိနံဘေးမှ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က တတွတ်တွတ် စကားများ လိုက်၊ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကွယ်ကာ ဧကကို ကြည့်လိုက်၊ မိမိကို လှမ်းစကားပြောလိုက်နှင့် အလုပ်ရှုပ်လျက်ရှိ၏။ မိမိကလည်း နံဘေးမှ ပြောသောစကားကို လှမ်းနားထောင်ကာ ရယ်ရင်း မျက်နှာပြန် အရွှေတွင်လည်းကောင်း၊ ကြောအလည်မှ ဆံပင်ကို မလိုအပ်ဘဲ သပ်တင် ကာ ခေါင်းငုံ့ရင်းဖြင့်လည်းကောင်း၊ ဆရာမ စကားကို စိတ်ဝင်စား နားထောင်ရင်းဖြင့် ခေါင်းမလှည့်ဘဲ မျက်ဆံနက်ကလေးသာ ထောင့်ကပ် ကြည့်ခြင်းဖြင့်လည်းကောင်း မိမိက အကြည့်များကို ကေထံ ပေးတတ်၏။

ချိုသဲကြည်ဆိုသည့် မိန်းကလေးက DIARY စာအုပ်အပြင် မည်သည့် ထိရောက်သော အပိုစကားကိုပါ ကျေးဇူးပြုသွားခဲ့သည်

သေ၊ သုံးမဟုတ် ဂေ မလာသော ရက်နှစ်ရက်မှာ မိမိက သူ DI-ARY ကိုဖတ်ပြီး ဘယ်လောက်များ ဖတ်ပြီး ရင်ခုန်ခဲ့သည်မသိ၊ ထိရောက်မှုက အတော့်ကို သိသာနေခဲ့သည်။

“ဖက် မင်း ဘာလုပ်ဦးမှာလဲ”

အတန်းချိန်ပြီးသွားသဖြင့် မောင်မောင်အေးက ဂေကို လှမ်းကာ မေးသည်။ စာအုပ်ထည့်ရင်း လှစ်ခနဲရောက်လာမည့် မိမိ၏ မျက်ဝန်း တစ်ချက်ကို ဂေ စောင့်နေပြီး ရသွားတော့မှ စကားကို ပြန်ဖြေ ရ၏။

“အခြေအနေအရပဲ မောင်မောင်အေး...၊ Centeen သွားရင် လိုက်သွားမယ်၊ နောက်ကပဲ လိုက်မှာနော် ကြိုမတွက်နဲ့”

မိမိတို့က သင်္ချာဌာနကို ခဏဝင်ကြသေးသည်။ သင်္ချာဌာနက ထွက်တော့မှ သုံးယောက် ရပ်စကားပြောကာ ဂေတို့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ရယ်ကြပြန်သည်။ ထို့နောက် မိမိက ဂေကို ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်ကာ သုံးယောက်အတူ Centeen ဘက်သို့ သွားသော လှေခါးဘက်သို့ လျှောက်သွားကြသည်။

နောက်မှ လိုက်ကာ ခပ်ခွာခွာမှ လှေခါးကို လိုက်ဆင်းရင်း ဂေ တွေးနေမိသည်။ သူ အရင်သဘောကျ၍ ချစ်စရာကောင်းသည်ဟု ယူဆထားသော မိမိ၏ပုံစံများ ဘာကြောင့် ပျောက်ကွယ်သွားရသနည်း။ သူ့ကို မျက်ဝန်းတွေနှင့် လှမ်းကြည့်နေသည့် မိမိသည် လူသစ်တစ်ယောက် လို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဂေ အရင်က သဘောကျခဲ့သော ဖြူစင်သည့် အမူအရာများ မိမိထံတွင် မရှိတော့။ လှေကား အေးကွေ့ချိုးခါနီး မိမိထံမှ လှစ်ခနဲ အကြည့်တစ်ခု ရောက်လာသေးသည်။

ဟုတ်တယ်...၊ ဒါ မရိုးသားမူပဲ။

အရင် ငါ ကော်ရစ်တာက လာကြည့်ကြည့်နေတုန်းက သူ့ကို ကြည့်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ သူ့မှ မသိတာ။ အဲဒီတုန်းက သူ့ဘာသာနေတဲ့ အမူအရာတွေက ဘာသက်ရောက်မှုမှ မရှိဘဲ၊ ဘာဟန်ဆောင်မှုမှမရှိဘဲ ရိုးသားနေတာပေါ့။ အခုတော့ မိမိပုံစံက ခပ်ညံ့ညံ့ ဓာတ်ပုံဆရာတစ်ယောက်နှင့် ရိုက်ထားသော ဓာတ်ပုံရိုက်လေ့ရှိကံထ သိပ်မရှိသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဓာတ်ပုံထဲကလို အပြုံးမျိုး။

“ရိုက်မယ် ပြုံးပါ” ဆိုမှ မလှမှာ စိုးတာရော၊ ရှက်တာရော၊ စိတ်လှုပ်ရှား ဘာရော အားလုံးရောမွေ့ထားတဲ့ အပြုံးမျိုး။

“ဟေ့ကောင် ဂေ၊ ဟိုမှာ ဟိုမှာ”

ဘိုဘိုပြသဖြင့် ဂေ လှမ်းကြည့်တော့ ကော်ရစ်တာထောင့်ချိုးကို ချိုးခါနီး သူ့ကို ပြုံးကြည့်နေသော ချိုသဲကြည်ကို တွေ့ရ၏။ ဂေ သတိရချင်း ပြုံးပြလိုက်သော်လည်း ထိုအပြုံးကို ချိုသဲကြည် တွေ့မတွေ့ ဆိုတာ မသေချာလိုက်။ ကော်ရစ်တာ ထောင့်ချိုးထဲမှာ ချိုသဲကြည် ပျောက်ကွယ်သွား၏။ သူ မိမိနောက်သို့ လိုက်လာနေသည်ဆိုတာတော့ ချိုသဲကြည် မြင်သိသွားပုံရပါသည်။

ထုံးစံအတိုင်း Centeen ထဲမှာ ဂေတို့ ခပ်လှမ်းလှမ်းမှ ထိုင်ကြသည်။

“သူတို့မှာ စားတာတွေကုန်မှ ငါ အဲဒီပိုင်းကို သွားမယ်၊ အစားရှိနေရင် မိန်းကလေးတွေက စကားကို စိတ်မဝင်စားတတ်ကြဘူးကွ။ အစားက သူတို့အတွက် ပထမဦးစားပေးပဲ”

“ကောင်းပါတယ်၊ ကိုယ့်တွက်ကိန်းနဲ့ ကိုယ်ပေါ့”

မောင်မောင်အေးက ငေါ့သည်။ ဘိုဘိုက ပြုံး၏။

“မင်း ရည်းစားစကား ပြောတော့မှာလား ဂေ”

“ဟေ့ကောင်၊ မှီတောင်မှ နှုတ်ပြီးပြီးချင်း ချက်စားလို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး။ ဒါ ရည်းစားရှာတာ ထွန်းလွင်ဦးရ၊ ဒီနေ့တော့ မိတ်ဆက် ပေါ့...၊ မင်းလိုက်ခွဲ”

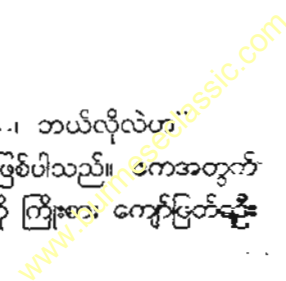
ဂေ ခုံကို ဝင်ထိုင်ဖို့ ရပ်သည့်အခါ သံပရာရည်ကို ငုံ့သောက် ဟန်ဆောင်ထားသော မိမိခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တောင့်ကာသွား၏။ မော့မကြည့်ဘဲ ဂေကို မြင်နေရလောက်သော မျက်ဝန်းကို ထပ်နှိပ်သွား သည်။

“ကျွန်တော့်ကို ထိုင်ခွင့်ပြုပါ”

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ခုံတွေ ဒီလောက်အများကြီးပဲဟာ...၊ ဘယ်လိုလဲဟာ”

သဘာဝကျသော တုံ့ပြန်မှုတစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။ ငမာအတွက် မိမိနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရဖို့ ဒီညီအစ်မနှစ်ယောက်ကို ကြိုးစား ကျော်ဖြတ်ခြင်း

မည်ဖြစ်၏။ အကယ်၍ ထိုညီအစ်မတစ်ဦးဦးကို ကြိုက်ချင်လျှင် မိမိနှင့် ညီအစ်မတစ်ဦးကို ကျော်ဖြတ်ရမည်ဖြစ်၏။ ထိုကိစ္စများတွင် မည်သူကမှ တာဝန်မပေးဘဲ သူငယ်ချင်းများက တာဝန်ယူကာ တာဝန်ကို ကျေပွန် အောင်လည်း ထမ်းဆောင်တတ်ကြ၏။ ထို့ကြောင့်ပင် မိန်းကလေးတွေ သူငယ်ချင်းတွေဆိုတာ လိုအပ်မှုကြီးတစ်ခုလို ထားနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်...။ ကျွန်တော် ဒီမှာပဲ ထိုင်ချင်လို့ပါ။ ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ချင်လို့”

“တို့နဲ့...ကိုယ်တို့နဲ့...ဆွေးရေ ငါတို့နဲ့ မိတ်ဆက်ချင်လို့တဲ့ ကွ၊ ဟား...ဟား...ဟား...”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်က တဟားဟားတဟစ်ဟစ် တခွီခွီ လုပ်ကြ ၏။ တော်တော်မသက်မသာနိုင်သော အတော်ပါးနပ်သေချာမှုမရှိသော ကြိုဆိုမှုပင်ဖြစ်သည်။ ဧကမလွဲ၍ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ သူတို့ဝိုင်းကို မိတ်ဆက်ဖို့ လာမထိုင်ခဲ့ဘူးမှန်း တော်တော်သိသာသည်။ မိမိကတော့ သူ့အနားမှာ ငုံ့ပေါက်လျှင်ပင် မကြားဆိုသော သဘောမျိုးဖြင့် မျက်နှာပေး နှင့် ထိုင်ကာနေ၏။ ဧက ကြောင်နေသော ထွန်းလွင်ဦးကို လက်အသာတို့ ကာ ဝင်ထိုင်ရသည်။

“ခွင့်လွှတ်ပါ...ဒါမှမဟုတ်ရင်လည်း ခွင့်ပြုပါ။ ကျွန်တော် ရိုင်းချင် ရိုင်းသွားမှာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်လည်း ကျွန်တော် သူတို့နဲ့ ခင်မင်ခွင့်မရမှာ စိုးရိမ်လို့ပါ”

“ရပါတယ်...ရပါတယ်။ လုပ်ပေးရမှာပေါ့။ ဟီး...ဟီး မိတ်ဆက်တယ်ဆိုတာ မဆန်းပါဘူး”

ဆွေးဆိုသည့် မိန်းကလေးက ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ် သပ်ရပ်အောင် ပြုပြင်ရင်း မိမိကို ပခုံးနှင့် တိုက်ကာ ခပ်ဖြူးဖြူးပြောသည်။

“သူတို့က အမှာပူးတွေလား”

“သန်းခေါင်စာရင်းဌာနက တူတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူး။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိတ်ဆက်ခွင့်ပေးမယ်ဆိုတော့ မိတ်ဆွေဖြစ်တော့မှာမို့ သိချင်တာကို ကြိုမေးမိတာပါ။ ကျွန်တော့် နာမည်က ဧကပါ။ သူက ထွန်းလွင်ဦး”

ဆွေးက ထွန်းလွင်ဦးကို ခပ်ဆဆကြည့်သည်။ ပြီးတော့

ညီအစ်မနှစ်ယောက် တစ်ခပ်ခပ်ရယ်ရင်း မိမိကို ပခုံးနှင့် တိုက်ကြည့်ရင်း ခဲခဲက ယိုင်သွားသော်လည်း မော့မကြည့်။ လိုအပ်သည်ထက် ပိုနေပြီ ဖြစ်သော မသိကျိုးကျွန်မှုကို ဧက တစ်မျိုးခံစားရသည်။ ချစ်သူက နည်းနည်းကလေးမှ အသိအမှတ်မပြု၍ မဟုတ်။ မိမိ၏ ဟန်ဆောင်မှုကို မည်သူ့ကိုမှန်းမသိ အားနာနေမိခြင်းသာဖြစ်သည်။

“တို့က ဆွေး၊ သူက နွေးတဲ့၊ သူက မိမိမြတ်သူတဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့...တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်တော် မခံမရဲနဲ့ ဒီဝိုင်းကို လာရတာ။ ခုလို နွေးထွေးတာ ကျေးဇူးပါပဲ”

ညီအစ်မနှစ်ယောက်ထံမှ တခွီခွီရယ်သံကို ထပ်ကြားရပြန်သည်။ ခခါင်းငုံ့ပြီး ဝိုက်ဖြင့် မွေနေသော မိမိ သံပရာရည်ထဲမှာ ရေခဲတွေ ငက်ဝိုင်းပုံ ပြေးလွှားနေကြသည်။ ထွန်းလွင်ဦးက သက်ပြင်းချကာ နှုတ်ခမ်းကို ဆွဲဆန်ပြီး မျက်နှာကို ဝိုင်းထဲမှ ထွက်သည်။

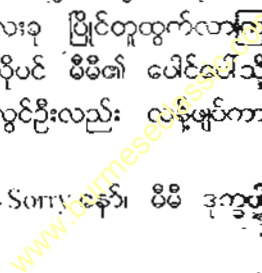
ထိုညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ဘာကိုမှန်းမသိ အူဖြူးနာထနေသော တခွီခွီရယ်သံက ဧကကို အကြီးအကျယ်ဒုက္ခပေးလျက်ရှိသည်။ မိမိက သည်း အခုထိ မာတောင်ကာ လွတ်လပ်မှုမရသေး။ ဧက ထိုရယ်သံဆုံး သွားသော်လည်း ဘာစကားမှ ထပ်ပြောစရာရှာ မတွေ့။ ဧက စကားပြော ရတာ ဘာကိုမှ မထိသလိုဖြစ်နေ၏။ စကားလုံးတွေက နှုတ်ဖျားမှ ဆွက်ပြီးသည်နှင့် ပျောက်ဆုံးသွားသလို ခံစားနေရသည်။

အခြေအနေကိုတော့ ပြောင်းမှ ဖြစ်တော့မည်။

ဧက စီးကရက်တစ်လိပ်ထုတ်ကာ မီးညှိသည်။ စီးကရက်ထိပ်မှ ခဲညှိပြီး ခွာလိုက်သော မီးခြစ်ကိုင်ထားသည့်လက်က ဧကနံဘေးတွင် ခိုနေသော နန်းကြီးသုတ်အတွက် ပေးထားသည့် ဟင်းချိုပန်းကန်ကို ဘိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

ဟင်းချိုပန်းကန်က မှောက်ကာ စားပွဲပေါ်တွင် သုံးလေး ဟတ်လည်ကာ သွား၏။ အော်သံ သုံးလေးခု ပြိုင်တူထွက်လာကြ သည်။ ဟင်းချိုတွေက ဧကတွက်ထားသလိုပင် မိမိ၏ ပေါင်ပေါ်သို့ စားပွဲခဲပေါ်မှ စီးကာကျသွားသည်။ ထွန်းလွင်ဦးလည်း လန့်ဖျပ်ကာ ဟင်းချိုပန်းကန်ကို ဖမ်းရသည်။

“ဟား ပြဿနာပဲ။ Sorry ဖျာ...Sorry နော်။ မိမိ ဒုက္ခမို့

ပဲဗျာ ကျွန်တော့်အဖြစ်ပါ”

“ဟင့်အင်း...ရပါတယ်၊ ရတယ် ကိစ္စမရှိပါဘူး”

“တော်တော်စိုသွားလားဟင်...၊ ဟင်းရည်က အေးနေလို့ တော်ပါသေးရဲ့၊ ကျွန်တော် မိမိတို့ကို လာဒုက္ခပေးနေသလို ဖြစ်နေပြီ၊ တောက်...ဒီလက်ကွာ တကယ်ပဲ”

“ရပါတယ်ရှင်...မတော်တဆဖြစ်တာပဲ၊ မိလည်း ရုတ်တရက် မှီပါ၊ ရှောင်ရင် ရပါတယ်”

အခြေအနေတော့ ရှုပ်ထွေးသွား၏။ စားပွဲထိုးကို ခေါ်ကာ ဟင်းချိုတွေကို သုတ်ခိုင်းရသည်။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ ခိုးခိုး ခစ်ခစ်ရယ်သံ တိတ်သွား၏။ မိမိလည်း မျက်လုံးနှင့် ခန္ဓာကိုယ်မှာ တင်းမာခြင်းမရှိတော့ဘဲ အသက်ဝင်ကာလာ၏။

“ရှင်က လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ၊ ဟိုတစ်နေ့ကလည်း အတန်းထဲမှာ ဆေးလိပ်ခိုးသောက်တယ်၊ ဘာမှန်းမသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်...ရှင်ကို မောင်းထုတ်ပြီးတော့ ဆရာမက ဆုံးမတာ မရပ်တော့ဘူး။ ဆွေးတို့ စိတ်ကို ညစ်ရော။ အဲဒီပေပါတူး ဆရာမက ဆူရင် အရမ်းကြာတာ၊ နဂိုကတည်းက ဆွေးတို့ အတန်းကို ကြည့်မရ ဖြစ်နေတာဆိုတော့ အို... မဆုံးတော့ပါဘူး။ ဒါနဲ့ ရှင် ဆွေးတို့အတန်းက မဟုတ်ဘူး မဟုတ်လား”

“ဗျာ...ကျွန်တော်...ဟို...ဟို”

မိမိမျက်နှာကို ဒုက္ခရောက်သွားသူလို ကေလုမ်းကာကြည့်သည်။ မိမိမျက်နှာမှာ စိုးရိမ်စိတ်နှင့် ရှက်ရွံ့ခြင်းကို တွေ့ရပြီး ကေနှင့် ဆုံသော မျက်ဝန်းကို ကမန်းကတန်းလွှဲသည်။

“ဟုတ်တယ်...ရှင် ကျွန်မတို့ မေဂျာက လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ နွေး လုံးဝသိတယ်၊ အဲဒီနေ့က ရှင် ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ဟာ...နွေးနဲ့ ဆွေးကလည်း ဘာမှမဟုတ်တာကို ပြောမနေ နဲ့တော့။ အခုဟာက မတော်တဆဘဲ...ပြောမနေနဲ့တော့၊ ရပါတယ် ကိုကေ...ရတယ်”

ကေ စိတ်သက်သာရာရသွားသူလို သက်ပြင်းချရသည်။ မိမိကို နားလည်သည့် ကျေးဇူးတင်သည့် အကြည့်နှင့် ကြည့်ရ၏။ မိမိက

မိမိခိုင်တကြီး နွေး၏ လက်ကိုပင် ဆုပ်ကိုင်ထားသေးသည်။ မိမိဘာကြောင့် ထိုနေ့ကကိစ္စကို အပြောမခံဆိုတာ ကေ သိပါသည်။

“ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ...၊ ကျွန်တော့် ခင်မင်မှုကိုတော့ အသိအမှတ်ပြုပေးပါ၊ အဲဒီနေ့က...”

“ဪ...ရပါတယ်ဆို၊ မိတို့ကလည်း ခင်တတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အပေါင်းအသင်းတော့ သိပ်မရှိဘူး၊ ပထမနှစ်ကတည်းက သူတို့ပဲရှိတာ၊ ကျောင်းသားချင်းပဲ...သူငယ်ချင်းပဲပေါ့ ခင်ပါ”

မိက ကေမျက်နှာကို ကြည့်လိုက်၊ စားပွဲပေါ်ပြန်လို့ရိုက် ရှက်သွေး ခဲနေသော မျက်နှာနှင့် ပြောသည်။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ...၊ ဒါမှပဲ ဒီကောင်ဝဋ်က ကျွတ်မှာ ကျွန်တော့်ကိုလည်း သူ့လိုပဲ ခင်ပါနော်”

“ဪ...ရှင်က စကားပြောတတ်သားပဲ”
နွေးက အခုမှဝင်ပြောသော ထွန်းလွင်ဦးကို မဲ့ကာ လှမ်းရန် ခတွေ၏။

“စကားပြောတတ်ပါတယ်၊ ပထမက မပြောရင် အကောင်းဆုံးပဲ သို့ထင်ပြီး ဝင်မပြောတာ နည်းနည်းတော့ လန့်တယ်ဗျ”

“မလန့်ပါနဲ့...ကိုက်မစားဘူး၊ ဒါနဲ့ ဟိုဝိုင်းမှာ ကျန်ခဲ့တဲ့ လူတွေ ကရော ရှင်တို့ သူငယ်ချင်းတွေပဲ မဟုတ်ဘူးလား။ သူတို့က ဘာဖြစ်လို့ သိုက်မလာကြတာလဲ”

“မိတ်ဆွေတွေ ဆွေး၊ သူငယ်ချင်းအရင်းတွေ မဟုတ်ဘူး၊ အရမ်းရင်းနှီးတာက ဒီကောင်ပဲရှိတာ၊ မိတ်ဆွေဆိုတော့ သူတို့ကို ခေါ်လာရင် သူတို့အနေရကျပ်မှာစိုးတာနဲ့၊ ပြီးတော့...ဒီမှာကလည်း ဘယ်အခြေအနေမှန်း သေချာတာ မဟုတ်လို့”

မိက မျက်လွှာကို ချသည်။ ကေ ကျန်ခဲ့သည့်ဝိုင်းကို လှည့်ကြည့် သင်း ပြောကတည်းက အံ့ဩသွားခဲ့သော်လည်း စကားကိုတော့ ပြီးအောင် အထစ်အငေါ့မရှိ ပြောနိုင်ခဲ့သည်။ သူ လှည့်ကြည့်တော့ မောင်မောင်အေး နှင့် ဘိုဘိုဝိုင်းမှာ ချီသဲကြည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

မိတို့က ထမို့ ပြင်ကြသည်။
“ကျွန်တော် အတန်းထဲလာလည်မယ်နော်”

“မိသီကိုလား...လာလေ...ဆေးပေါ့လိပ်တော့ ယူမလာခဲ့နဲ့၊
ဟား...ဟား”

မိက မျက်နှာနီရဲကာ မျက်လွှာချရင်း ထွက်ကာသွား၏။
Centeen နှင့် ခပ်ဝေးဝေးကို ရောက်မှ အသာငဲ့ကာကြည့်သည်ကို
ဧက ငေးနေလိုက်ပါသည်။

လောကကြီးမှာ ဧကအတွက် ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေး သိပ်မရှိလှဟု
ထင်သည်။ အခုတော့ သူ့တာသာ အဆင်ပြေနေသားပဲ။ မိန်းကလေးများ
သည် တွက်ရလွယ်သော သင်္ချာတစ်ပုဒ်လိုပင် သီအိုရီတွေကို လေ့လာ
ထားလျှင် အလွယ်တကူ ဖြေရှင်း၍ ရနိုင်ပါသည်။

ဧက ကျေနပ်စွာဖြင့် ထိုင်ခုံမှ ထသည်။ ထွန်းလွင်ဦးက မိမိတို့
ထကတည်းက သူ့ဝိုင်းကို ပြန်သွားပြီဖြစ်၏။ မိမိကစွာ ဘာမှ ရှုပ်ထွေး
စရာမရှိ။ အားလုံး ထင်ထားသလိုဖြစ်လာသည်။ ထင်ထားသလို မဟုတ်
သော ပြဿနာတစ်ခုက သူ့ဝိုင်းမှာ ရှိနေ၏။

သို့သော် ထိုသင်္ချာတစ်ပုဒ်က ဧက တွက်မည့် သင်္ချာ မဟုတ်
သဖြင့် သိပ်ပြဿနာမရှိပါ။ ချိုသဲကြည်သည် ဧက၏ စာမေးပွဲ
မေးခွန်းထဲတွင် ပါလာသော သင်္ချာဆိုလျှင်တောင်မှ ဧက ချန်ထားခဲ့မည်။
မဲရွေးမည့် သင်္ချာတစ်ပုဒ်သာဖြစ်သည်။

ထိုသင်္ချာသည် ဂုဏ်ထူးမှတ်သမားများအတွက်သာဖြစ်သည်။

ဧကဆိုသည့် ကောင်က အလွယ်ဆုံးနည်းဖြင့် သက်သက်
သာသာ စာမေးပွဲအောင်ချင်သော လူတစ်ယောက်သာလျှင်ဖြစ်သည်။

သို့သော် ဧက ချိုသဲကြည်ကို မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်ရသည်။
ချိုသဲကြည်က ပြုံးကာ ကြည့်နေ၏။

ထိုအပြုံးသည်ပင်လျှင် ချိုသဲကြည်က ဧကကို မေးနေသော
မေးခွန်းတစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

“အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

“အင်း...ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ စာအုပ်ပေးလိုက်ပြီ မဟုတ်လား”

ချိုသဲကြည်က မျက်လွှာချ၍ ပြုံးကာ ခေါင်းကို ညှိတ်သည်။
ဘိုဘိုနှင့် မောင်မောင်အေးကလည်း ပြုံးနေကြသဖြင့် ဧက စိတ်ထဲမှာ
မသက်သာဖြစ်သွားသည်။

“မင်းတို့က ဘာပြုံးနေကြတာလဲ”

ချိုသဲကြည်နှင့် မောင်မောင်အေးတို့ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်
ကြည့်ကာ ထပ်ပြုံးကြပြန်သည်။ သူ မိမိတို့ သွားစကားပြောသည့်
ခဏအတွင်း ချိုသဲကြည်နှင့် မောင်မောင်အေးတို့ ဘယ်လိုခင်မင်သည့်
နားလည်မှုမျိုး ရသွားပါလိမ့်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူး၊ ချိုသဲက ကော်ဖီလာသောက်တာလေ...၊
ရှင်ကို လှမ်းတွေ့တာနဲ့ အခြေအနေသိချင်လို့ ဝင်ထိုင်တာ”

“အခြေအနေ သိချင်လို့”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ ချိုသဲလည်း ပါဝင်ကူညီထားသူဆိုတော့
သိချင်တာပေါ့။ အဲဒါ ဒီမှာ ထိုင်ရင်း မေးကြည့်တော့မှ ရှင် ရည်းစားရွေးတဲ့
အကြောင်း သူတို့ပြောပြတော့ သဲဘောကျပြီး ပြုံးတာပါ”

ဧက ဇာတ်ရည်လည်သွားသည်။ ရွှေထူးကို ချိုကျ တစ်ခွက်မှာ
ပြုံး စီးကရက်ကို မီးညှိကာ အားရပါးရ ဖွာရသည်။ ဘိုဘိုတို့က ဘာကိစ္စ
သွားပြောရသနည်း။

“ရှင်က ဒီလိုပဲ တွက်ချက်ပြီးတော့ ရည်းစားရှာမှာလား”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဟုတ်ကို ဟုတ်တယ်၊ ရည်းစားကို ကြိုရာ
ကျဘန်း ဘယ်သူက ထားကြလို့လဲ”

“ထားပါတော့...ရှင် တွက်တဲ့အထဲမှာ ပထမတန်းစားတို့ ဒုတိယ
တန်းစားတို့ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘယ်လို ခွဲထားတာလဲ”

ဧက သက်ပြင်းချလိုက်ရသည်။ မောင်မောင်အေးက ခူးကို
နဲ့ကာ စီးကရက်ကိုထုတ် မီးညှိပြီး ဧကကို ပြုံးကြည့်ကာ ရှင်းပြလိုက်ပေ
တော့ဆိုသည့် မျက်နှာပေးနှင့် ကြည့်၏။ ဘိုဘိုက ကျေနပ်သလိုပြုံးသည်။
ထွန်းလွင်ဦးကလည်း ခေါင်းဆတ်ဆတ်ညှိတ်၏။ ချိုသဲကြည်ကလည်း
ဧကကို ပြုံးပြီး ကြည့်နေပါသည်။

“အခြေအနေကို လိုက်ပြီး ခွဲထားတာပါ။ ဘာမှ မဆန်းပါဘူး...၊
လူ့အလွှာ အလိုက်ပေါ့။ သိပ်ချမ်းသာတဲ့ မိဘတွေက မွေးတဲ့ သားသမီး
တွေက ပထမပေါ့။ ရွှေမဝတ်ဘူး၊ စိန်ဝတ်တယ်၊ ဒီနေ့မဝတ်ပေ
အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေ သုံးတယ်။ ကျောင်းကို ကားနဲ့လာ
တယ်၊ သူတို့ အချင်းချင်းပဲ ပေါင်းတယ်၊ ကျောင်းမှာအပြင် ဇာက-

puter ၊ ဘာသာစကားတစ်ခုခုနဲ့ တခြား သင်တန်းတွေ တက်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတွေ၊ မွေးနေ့တို့ ဘာတို့ကို Snack Bar တို့ Club တို့မှာ လုပ်လေ့ရှိတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတွေ”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒုတိယကဏ္ဍ...”

“ဒုတိယကဏ္ဍတော့ ရွှေတွေ အများကြီး ဝတ်တယ်ဗျာ၊ ခေတ်ပေါ် အဝတ်အစားကို သူတို့လည်း သုံးကြပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သိပ်ကြည့် မကောင်းဘူး၊ မွေးကတည်းက သုံးလာကြတာမဟုတ်ဘဲ တက္ကသိုလ်တက် မှ ဝတ်ကျတာဆိုတော့ ရွေးချယ်တာ Style မကျဘူး၊ နောက်ပြီး အဲဒီပစ္စည်းတွေအပေါ် မာနထားတယ်၊ မာန်ရှိတယ်၊ သူတို့ကိုယ်သူတို့လည်း တော်တော်မာနထားတယ်၊ အပေါင်းအသင်းတွေ အများကြီးထားတယ်၊ ခပ်ချောချောဘဲလေးတွေကို ငမ်းတယ်၊ မွေးနေ့ပွဲတို့ ဘာတို့ကို ကျောင်းမှာပဲ ခမ်းခမ်းနားနား လုပ်လေ့ရှိတယ်”

ချိုသဲကြည်က ခေါင်းကို ငုံ့ကာ ခပ်လေးလေးညိတ်ပြီး သဘော တူသည်။

“တတိယကဏ္ဍတော့ သာမန်ပေါ့ဗျာ၊ တက္ကသိုလ်တက်နေရတဲ့ သမီးအတွက် တစ်အိမ်လုံးက စုပြီး ပုံအောထားကြရတဲ့ မိန်းကလေးမျိုး၊ တက္ကသိုလ်ရဲ့ လွတ်လပ်မှုကို စိတ်ကူးယဉ်ပြီး အမှတ်တရထားချင်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး၊ ခုံမှာ Correction pen နဲ့ စာတွေရေး၊ ခဲတံနဲ့ အုတ်နံရံမှာ စာတွေရေး၊ Auto တွေနဲ့ ခင်သမျှသူငယ်ချင်းတွေကို လိပ်စာရေး၊ Phone နံပါတ်တောင်း၊ တက္ကသိုလ်မှာ တွဲတဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကို တစ်ဘဝ လုံးအတွက် သတ်မှတ်ရည်ရွယ်တဲ့ မိန်းကလေးမျိုး”

ဧက စီးကရက်က မသောက်ရဘဲ တော်တော်ကုန်သွားသည်။ ဧက စီးကရက်မှာရင်း ချိုကျကို တစ်ငုံသောက်၏။ ချိုသဲကြည်က မပြုံးတော့ဘဲ စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေသည်။ သူမ တစ်ခါမှ မကြားဘူးတဲ့ ကိစ္စကို စိတ်ဝင်တစား နားထောင်နေပုံမျိုး ဖြစ်၏။

“စတုတ္ထကဏ္ဍ... ဘဝနဲ့ရင်းပြီး ကျောင်းတက်ရတဲ့ မိန်းကလေးတွေဗျာ၊ သူတို့က အိမ်အလုပ်လုပ်ရတယ်၊ ကျောင်းက ပြန်ရင် လည်း လျော်စရာ အဝတ်တွေက တစ်ပုံကြီး၊ ကျောင်းကို သုတ်သုတ်လာ ပြီး ခပ်မြန်မြန်ပြန်ရတယ်။ သူတို့မှာ ဘယ်သူနဲ့မှ မတူတဲ့ မာန်ရှိတယ်၊

ဘဝဒဏ်တွေရှိတယ်၊ တက္ကသိုလ်ဟာ သူတို့အတွက် ပျော်စရာကောင်းတဲ့ ဒေသဆိုတာ တစ်ခါတလေမှ တွေးမိတယ်၊ အပိုအလုပ်တွေ မလုပ်ဘူး၊ စိတ်ကူးယဉ်စရာလည်း အချိန်မရှိဘူး၊ မွေးနေ့ပွဲမရှိဘူး၊ ရည်းစားလည်း မထားဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားတယ်၊ သူတို့ကို ကြိုက်တဲ့ကောင်ရှိရင်လည်း ဘစ်ဘဝလုံး သူတို့ မကျေနပ်ထားတဲ့ ဒေါသတွေကို အဲဒီလူအပေါ် ပုံအောပြီး တိုက်ခိုက်လေ့ရှိတယ်”

ဧက စကားဆုံးတော့ ချိုသဲကြည်က အားရပါးရ ရယ်မောသည်။ ပြီးတော့ ပြုံးကာ ခေါင်းကို ခါ၏။ ချိုသဲကြည်၏ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်နေသော မျက်နှာကို ဧက ငေးနေမိသည်။ အလှတရားတစ်ခု သူ့ရှေ့မှာ ရောင်စုံဖြာထွက်ကာ ခုန်ပေါက်နေသလို ခံစားရ၏။

“ရှင်ကတော့ စံပဲ၊ ဒါမျိုးခွဲထားတာလား...၊ တော်တော် ကောင်းတယ် ဟား...ဟား။ ဒါနဲ့ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ တတိယတန်းစား ထဲက မိန်းကလေးကိုမှ ရည်းစားထားချင်တာလဲ၊ ပထမဆိုရင်ကော ပိုမကောင်းဘူးလား”

ဧက ကျော်သွားသော မေးခွန်းကို ဧက တစ်ခုချင်းဖြေနေသည့် အတွက် ဧက စိတ်ထဲမှာ မချင်မရဲ ဖြစ်လာ၏။ အေးလေ ငါကျော်သွား ဖို့အတွက် သူမေးခွန်းတွေကို ဖြေနေရတာပါဟု ဧက သဘောထားလိုက် သည်။

“ကျွန်တော်က လွယ်လွယ်ကူကူနဲ့ ရည်းစားရချင်တာ၊ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးမယ့် ချစ်သူတစ်ယောက်ကို လိုချင်တာ၊ ပထမတိုင်း လောကမှာ မကောင်းဘူး၊ ပထမတွေမှာ ချစ်သူရှိပြီသား၊ ဒါမှမဟုတ် စေ့စပ်ထားပြီးသား၊ အဲဒီအသိုင်းအပိုင်းတွေက မိဘတွေဆိုတာ အမြင်ကျယ်တယ်။ သားသမီးရဲ့ ဘဝကို ပြည့်စုံမှု အခြေအနေတွေနဲ့ တည့်မတ်ပေးထားတတ်ကြတယ်။ ကျွန်တော် သွားကြိုက်နေလို့ အပိုင်း အချိန်တန်ရင် သူတို့နဲ့အတူ ကားတစ်စင်းနဲ့ သွားနေတဲ့ထဲက ယောက်ျား လေးတစ်ယောက်နဲ့ပဲ လက်ထပ်လိုက်ကြတာ...၊ ချို့ယွင်းချက်သော့ ရှိနိုင်တာပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့် မလွယ်ကူဘူး”

“ဒုတိယကဏ္ဍတော့ သူတို့ဘာသာ ရှုပ်ထွေးနေတာ၊ စိတ်မငြိမ် ဘူး၊ သွားကြိုက်မိတဲ့ ကောင်တွေ ဒုက္ခကောင်းကောင်းရောက်တာ

ပဲ သူတို့စိတ်ကူးက ပထမနားမှာကပ်နေတဲ့ ကောင်လေးတွေမျိုးနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ချင်တာ။ စတုတ္ထကျတော့ မာနပိုကြီးတယ်။ ရည်းစားထားတာကို သူတို့ဘဝအတွက် ပြစ်မှုကြီးတစ်ခုလို ထင်နေကြတာ။ သူတို့နဲ့ ချစ်မိရင်လည်း ပျော်စရာရှိမှာမဟုတ်ဘူး။ ရည်းစားဘဝကို အင်မတန် ပြဿနာကြီးကျယ်တဲ့ စကားလုံးတွေနဲ့ စပြီး ရင်ဆိုင်ရမှာ”

“ဪ...ရှင်ဘာသာတော့ ဟုတ်နေတာပဲ၊ အခုရော... မိမိနဲ့ အဆင်ပြေခဲ့ရဲ့လား”

“ဆိုပါတော့...စာအုပ်ဖတ်ထားပြီးသားဆိုတော့ ကျွန်တော် ဘာကြောင့် လာတယ်ဆိုတာကို ကြိုယိထားပြီး ငြင်းဆန်မလွှတ်ဘူးဆိုရင် ပဲ ကျွန်တော် နေတတ်ရင် အဆင်ပြေသွားမှာပါ”

ဧက စကားဆုံးတော့ ချိုသဲကြည်က လက်ခနဲ ပြုံးသည်။ အဲဒီအပြုံးမျိုးက မိန်းကလေးတော်တော်များများမှာ တွေ့ရလေ့မရှိ။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် လှအောင်ပြုံးသည့် အပြုံးမျိုး မဟုတ်ဘဲ ခံစားမှုနှင့်အတွေး ထိတွေ့ရာက နှုတ်ခမ်းမှာ ဖျတ်ခနဲ လာပွင့်တဲ့ အပြုံးမျိုး။

ထိုအပြုံးမျိုးသည် မြင်ရသည့်လူတိုင်းအတွက် လင်းလက် သွားလေ့ရှိပါသည်။

“ရှင်...မိမိ့ကို ချစ်ရော ချစ်ရဲ့လား”

ဧက ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။ မိန်းကလေးတွေဟာ ရည်းစားထား တယ်ဆိုရင် ဘာကြောင့် ချစ်ရဲ့လားဆိုတာကို အရင်မေးတတ်ကြသနည်း။ ချစ်မှ ရည်းစားထားရသည်ဟု ဘယ်သူက သတ်မှတ်ပေးထားသနည်း။ ချစ်တယ်ဟု ပြောလိုက်ရင် ယုံတတ်ကြတာပဲဖြစ်သည်။ ဒါကြောင့် တချို့ မိန်းကလေးတွေ ချစ်တယ်ဟူသော စကားကို သေသေချာချာ ခံစားကာ လိမ်သည့်လူနှင့် တွေ့ကာ အသည်းတွေက ကွဲတတ်ကြတာပဲဖြစ်သည်။

“ကဲပါ...၊ ရှင် အဲဒီလောက် စဉ်းစားရကျပ်နေရင်လည်း ဖြေမနေပါနဲ့တော့၊ နောက်ဆုံးတစ်ခုပဲမေးမယ်၊ ဒါတော့ ဖြေနေော်... ချိုသဲကိုရော ဘယ်အတန်းစားထဲမှာ ရှင် ထည့်ထားသလဲ”

“ကျွန်တော့် တွက်ချက်မှုအရဆိုရင်တော့ ခင်ဗျားက ပထမ တန်းစားပဲ၊ သေချာတယ်”

ချိုသဲကြည်က ခေါင်းညိတ်ကာ ပြုံးသည်။ ပြီးတော့...

သက်ပြင်းရှည်ကြီးကို ချယ်။

“ဒါဆို ချိုသဲ သွားတော့မယ်၊ အကူအညီလိုရင်လည်းပြော ခနော်...ခင်သွားပြီပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား”

“ကိုစွမရှိတူး၊ ကျွန်တော့်ကိုစွက အကူအညီမလိုပါဘူး၊ ကျွန်တော် အားလုံး စီစဉ်တွက်ချက်ထားပြီးသားပဲ၊ ပြီးသွားမှာပါ”

ချိုသဲကြည်က ခေါင်းဆတ်ခနဲညိတ်ကာ ထသည်။ သူငယ်ချင်း များက ပြုံးပြီး နှုတ်ဆက်ကြသည်။ ချိုသဲကြည် ထွက်သွားသည့်အခါ ဒက လိုက်မငေး၊ စားပွဲကို စိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။ ဒီပုံစံအတိုင်းဆိုလျှင်တော့ သူနှင့် မိမိသည် ပြေလည်ဖို့ များသွားပြီ။ သို့သော် ဧက အားကုန်နေသည်။ ဘာကြောင့်... အားကုန်နေရသနည်း။

ဧက စားပွဲကို စိုက်ကြည့်နေရာမှ မော့တော့ သူငယ်ချင်း အားလုံးက ဧကကို ဝိုင်းကြည့်နေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဂေ မိမိထံကို လေးခါရောက်သည်။ မိမိ လာတတ်သည့်နေရာကို (ခွဲ)ခါစောင့်ကာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင် (၈)ကြိမ် ထိုင်ပြီးပြီဖြစ်သည်။ မိမိ၏ ရှက်ပြုံးများနှင့် ရင်ခုန်နေသော ခေါင်းငုံ့ ငြိမ်သက်မှု၊ နွေးနှင့်ဆွေးဟု သူတို့ကိုယ် သူတို့ နာမည်ပေးထားကြသည့် ညီအစ်မနှစ်ယောက်၏ တာဝန်ကျေရုံအပြင် ပိုပင် ပိုလွန်းနေသော သွယ်ဝိုက်၍တစ်မျိုး ဖြောင်ကျကျတစ်သွယ် စပေးသော စကားများ။ မိမိ၏ သူကို တကယ်ခင်ပါရဲ့လားဆိုသော စိုးရိမ်စကားသံ စသည့်အချက် များဖြင့် မိမိသည် သူ့ဖွင့်ပြောလျှင် သူ့အချစ်ကို လက်ခံတော့မည်ဆိုတာ သေချာပါသည်။

ထိုသို့ ဂေ အဆင်ပြေနေချိန်တွင် ချိုသဲကြည်နှင့် ဘိုဘို၊ မောင်မောင်အေး၊ ထွန်းလွင်ဦးတို့လည်း ခင်မင်နေကြပြီဖြစ်သည်။ ချိုသဲ ကြည်က သူတို့ဝိုင်းကို မကြာခဏ လာထိုင်တတ်သည်။ ဂေမှာက မိမိကိုစွန့်နေသဖြင့် ခဏသာ တွေ့ခွင့်ရပြီး မောင်မောင်အေးတို့နှင့် ချိုသဲကြည် ကျန်ခဲ့တာက များသည်။

“ဂေ... ချိုသဲကြည်က မင်းတွေ့ထားတဲ့အတိုင်း ပထမ တန်းစားထဲကဆိုတာတော့ သူ့ပိုင်ဆိုင်မှုကို ကြည့်ရင် သိသာပါတယ်။ ဒါပေမယ့် သူ့ဆီမှာ အဲဒီအမှုအကျင့် သိပ်မတွေ့ရဘူးကွ၊ ငါတို့အားလုံးနဲ့ အဆင်ပြေတယ်၊ မင်းကိစ္စကိုလည်း တော်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်”

“ငါက လူတွေကို အတန်းအစားနဲ့ ခွဲထားတာကိုးကွ၊ ဒီတော့ သူဟာ ပထမတန်းထဲကပေမယ့် ငါခွဲထားသလို အဆင့်မခွဲပါဘူးလို့ ပြချင်လို့ပါ။ ငါ့ကို စိတ်ဝင်စားတာ မဟုတ်ဘူး မောင်မောင်အေး၊ ငါ့ကိစ္စကို

သူသိချင်နေတာပါ။ ငါ တွက်ချက်ပြီး ရည်းစားရာတဲ့ကိစ္စကို သူ သဘော မကျဘူး...၊ အဲဒီအတွက် သူ စိတ်ဝင်စားနေတာ၊ ငါ မအောင်မြင်ချင် သူ ငါ့ကို ဆုံးမဖို့ စောင့်နေတာ...ဒါပဲ”

“မင်းက တစ်ယောက်တည်း Chess ထိုးတဲ့ လူနဲ့ တူတယ် ဂေ၊ ကိုယ်ရွှေချင်သလို ရွှေနေတာပဲ”

ဘိုဘိုက ခေါင်းကို ခါပြီး သဘောမတူသလို ပြောသည်။

“မင်းတစ်ယောက်တည်း Chess မထိုးဘူးတာ သေချာတယ် ဘိုဘို၊ ရွှေချင်တာ ရွှေလို့ရတယ်ဆိုပေမယ့် အကောင်းဆုံး အကွက်ကို ရွှေပေးရတာကွ၊ အဖြူဘက်က အကောင်းဆုံးအကွက်ကို ရွှေပေးပြီးရင် အနက်ဘက်က အကောင်းဆုံး...အန္တရာယ် အကင်းဆုံးအကွက်ကို စဉ်းစားပြီး ရွှေပေးရတာ။ အဖြူဘက်က စိတ်ကူးတွေကို သိထားတယ် ဆိုပေမယ့် အနက်အတွက် အကောင်းဆုံးအကွက်ကို စဉ်းစားရင်းနဲ့ တစ်ခါတစ်ခါ အဖြူရဲ့ အားနည်းချက်ကို သိသွားတာမျိုးပါရှိတယ်။ ဥပမာကွာ...”

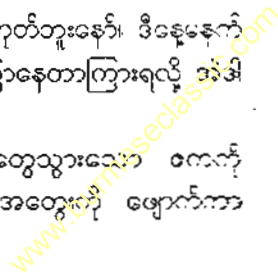
“ဟေ့ကောင် ဂေ...ဥပမာမနေနဲ့၊ ချိုသဲကြည် လာနေပြီ ကွ”
အဝေးမှ လွင့်လာသော်လည်း လေးလေးပင်ပင်ရှိကာ လင်းလက် နေသော အပြုံးတစ်ခု၊ မွှေးရနံ့၊ ရင်းနှီးခင်မင်နေသော ဝင်ထိုင်သည့် ဟန်ပန်နှင့် အမည်တပ်၍ မရသော လွှမ်းမိုးမှုတစ်ခု။

“ဒီနေ့ မိမိနဲ့ ချိန်းထားတယ်ဆို”
အပြုံးနှင့် ထင်မှတ်မထားသော အမေးစကားကြောင့် ဂေ အံ့ဩသွားခဲ့တာ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

ချိုသဲကြည် ဒီကိစ္စကို ဘယ်လိုလုပ်သိနေသနည်း။ ချိုသဲကြည်က တစ်တန်းတည်းရှိနေသော မိမိကို သူနဲ့ ကိစ္စတွေ စုံစမ်းနေပုံရသည်။ ဘာကြောင့် စုံစမ်းနေရသနည်း။

“ချိုသဲက မိမိတို့ကို မေးလို့သိတာ မဟုတ်ဘူးနော်၊ ဒီနေ့မနက် ဒီမိတို့ စာလိုက်မသင်ဘဲနဲ့ ရှင်အကြောင်း ပြောနေတာကြားရလို့ အဲဒါ ချင်ကို မေးကြည့်တာ”

ချက်ချင်း စကားပြန်မပြောနိုင်ဘဲ တွေ့သွားသော ဂေကို ချိုသဲကြည်က ခပ်မြန်မြန်ရှင်းသည်။ ဂေ အတွေးကို ဖျောက်ကာ

အခုအရာပြင်ရသည်။

“ဪ...ဟုတ်တယ်၊ ရုတ်တရက်ဆိုတော့ ကြောင်သွားလို့... မိမိကို ဝိုင်းတထောင်ဘုရား ချိန်းထားတယ်၊ ချိုသဲကြည် ပြောသလို စုံစမ်းမှာ စိတ်ပူလို့ မဟုတ်ပါဘူး”

“ချိုသဲ တစ်ခုခုစားပါဦးလား”

ဘိုဘိုစကားကို ချိုသဲက ပြုံးကာ ခေါင်းခါပြန်၏။

“စားလာပြီးပြီ ဘိုရဲ့... ဒီနေ့ ရှင် မိမိကို ဖွင့်ပြောတော့မယ်ပေါ့၊ ဟုတ်လား...”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ မနေ့က အဲဒီလို ဆုံးဖြတ်ပြီး မိမိ တစ်ယောက်တည်းကို ချိန်းလိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခု ဆုံးဖြတ်ချက် ပြောင်းသွားတယ်။ သေချာအောင် တစ်ခုခု စမ်းကြည့်ဦးမလားလို့လေ...၊ သူတို့က ကျွန်တော် ဖွင့်ပြောမယ်ဆိုတာ သိနေကြပြီ ထင်တယ်”

“ဒါမျိုးကို မိန်းကလေးတွေက ပိုသိကြတယ်၊ ရှင်က ဘာဖြစ်လို့ စမ်းနေဦးမှာလဲ”

“သေချာအောင်ပါ...၊ ဒါမျိုးဆိုတာက သေချာလေကောင်းလေ မဟုတ်လား”

ချိုသဲကြည်က ခေါင်းညိတ်ကာ သဘောတူသည်။

“ဒါပေါ့လေ...လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ဖြစ်ရင် ဟိုဟာတွေ ဒါတွေ မတိုက်မိဖို့တော့ သတိထားနော်။ တော်ကြာ ဟိုတစ်ခါလို့ ရေခွေးအပူ ထည့်ထားတဲ့ ခွက်ကို တိုက်မိရင် မလွယ်ဘူး”

“မိမိကို မိတ်ဆက်တုန်းက ကိစ္စကို ပြောတာလား၊ အဲဒါ ကျွန်တော် တမင်လုပ်တာ...၊ ဟိုနှစ်ယောက်က အရမ်းရယ်နေလို့၊ ပြီးတော့ မိမိကလည်း ကျွန်တော့်ကို စကားမပြောတာနဲ့ အားလုံးကို ဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တာ”

ကေ စကားကြောင့် ချိုသဲကြည်က မျက်မှောင်ကို ကျုံ့ကာ ကေကို ကြည့်သည်။ ချိုသဲကြည်၏ စိတ်ထဲက အမြင်မှာ ထိုနေ့က ကိစ္စကို ပြန်လည်မြင်ယောင်ကြည့်နေဟန်တူပါသည်။

“ဪ...ရှင်က တမင်တွက်ပြီး လုပ်တာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ...အဲဒီတော့မှ ဟိုနှစ်ယောက်လည်း ရယ်သံ

တွေ ရပ်သွားတာ...၊ မိမိကလည်း ရှက်နေတာတွေ၊ ဟန်ဆောင်နေတာ တွေ ရပ်သွားတာ”

ကေမျက်နှာကို ချိုသဲကြည်က ငေးကာကြည့်နေသည်။ ချိုသဲကြည်၏ မျက်ဝန်းထဲမှာ အံ့သြခြင်း၊ မှတ်သားခြင်း၊ ပြီးတော့ စိတ်ညစ်ခြင်း။

“ရှင်မှာ ခံစားမှုဆိုတာ မရှိဘူးပေါ့”

“အဲဒီကိစ္စက ရှင်းပြရင် အံ့ရည်ကြီးပဲ၊ နောင် အေးအေး ဆေးဆေးမှ ပြောပြမယ်၊ အခုအချိန်နီးနေပြီ၊ ကျွန်တော် သွားတော့ မယ်...၊ မောင်မောင်အေး မင်းတို့ ဘယ်မှာရှိမှာလဲ”

“အတန်းထဲမှာပဲ”

“ခဏလေး...က”

ထဟန်ပြင်သော ကေကို ချိုသဲကြည်က လက်တားကာ ကမ်းကတန်း လှမ်းခေါ်သည်။ ကေ ကြောင်သွား၏။ သူ့ကို ဘယ်လို ခေါ်လိုက်ပါလိမ့်...၊ ကေန...ဒေ ဆိုသည့် စကားကို သူမကြားတာဘဲ ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။

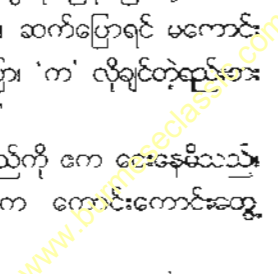
“ချိုသဲ ပြောစရာရှိသေးလို့...၊ ချိုသဲ ထင်နေတယ်... ဒါကြောင့်လာတာ...၊ ‘က’ မိမိကို စမ်းသပ်မနေနဲ့တော့၊ ဖွင့်သာ ပြောလိုက်တော့၊ မိမိဘက်ကလေ အရမ်းမျှော်လင့်နေပြီ၊ မိန်းကလေး တစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်ကို ဖြစ်နိုင်ရင် ‘က’ အနိုင်မကျင့်ပါနဲ့တော့”

ကေ ကြောင်ပြီး ချိုသဲကြည်ကို ငေးကာ ကြည့်နေမိသည်။ ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို ‘က’လို့ ခေါ်လိုက်တာ...၊ ‘က’လို့ သူ့ကို ဘာကြောင့်ခေါ်ရသနည်း။ ဘာတဲ့...ချိုသဲပြောတာက...

“ဖွင့်ပြောရတော့မယ်...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...မိ သူ့သူငယ်ချင်းတွေကို ပြန်ပြောတဲ့ စကား တွေက အားလုံး OK ပဲ။ ချိုသဲ ဒါပဲပြောမယ်၊ ဆက်ပြောရင် မကောင်း တော့ဘူး။ ‘က’... ဒီနေ့ ဖွင့်ပြောဖြစ်အောင်ပြော၊ ‘က’ လိုချင်တဲ့ရည်းစား ချိုပြီ၊ ချိုသဲစကားကို မမေ့နဲ့နော်...သိလား”

အရေးတကြီးပြောနေသော ချိုသဲကြည်ကို ကေ ငေးနေမိသည်။ ချိုသဲကြည်မျက်နှာပေါ်မှာ စိုးရိမ်စိတ်ကို ကေ ကောင်းကောင်းတွေ့

လက်ရပါသည်။ တွေးထား ထင်မှတ်မထားပါဘဲနှင့် ချီသဲကြည်သည် သူနှင့် မိမိအကြားမှာ အကောင်းဆုံး အောင်သွယ်တစ်ယောက် ဖြစ်နေ သည်။

“ဟုတ်ပြီလေ...ဒါဆိုလည်း ပြောတာပေါ့။ မောင်မောင်အေး ငါ...ပြီးရင် အတန်းထဲ လာခဲ့မယ်။ စောင့်နေဦး”

“OK အဆင်ပြေရင် မိမိကိုပါ ခေါ်လာခဲ့နော်”

ကေ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဆောင်းကုန်ကာစ နွေနေ့ရောင်က ဝင်းပကာနေသည်။ စိမ်းနေ သော ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ရှေ့ အုတ်တံတိုင်းအနီးက စကြာပန်းပင် တွေရဲ့ သစ်ရွက်စိမ်းတွေပေါ်မှာ နေရောင်က ဝင်းပစွာလင်းလက်နေ၏။ ထိုအလင်းရောင်သည် တစ်ခုခုနှင့် တူသည်ဟု ကေထင်သည်။

ချီသဲကြည်၏ အပြုံး။

ကေ ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။ သူ ရည်းစားစကားပြောရန် ရွေးချယ်ထားသော မိန်းကလေးက မိမိသာဖြစ်ပါသည်။ သူ မိမိ အကြောင်းကိုသာ တွေးရမည်။ အခု အခြေအနေအရ မိမိသည် သူ့ရည်းစားဖြစ်လာဖို့ မလွဲတော့။ ကေဆိုသည့် သူမှာလည်း ရည်းစား တစ်ယောက်ရဖို့ နာရီပိုင်းသာလိုတော့၏။

လောကကြီးသည် သူ့တွေးထင်ထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်လာဖို့ သိပ်မဝေးတော့ပြီ။

ကေ အတွေးနှင့် ကျောင်းပေါ်တက်ခဲ့သည်။

မိမိကို အတန်းရှေ့ကော်ရစ်တာတွင် စိတ်စောစွာ စောင့်နေ ကြောင်း တွေ့ရ၏။ ကေကို လှမ်းတွေ့တော့ ဟိုညီအစ်မနှစ်ယောက်က ဘာမှန်းမသိ လှမ်းကာပြောသည်။ မိမိက ရုတ်ကာ ညီအစ်မ နှစ်ယောက် ပခုံးကို အံကလေးကြိတ်ကာ ရိုက်သည်။

ကေ အနားရောက်သည်အထိ မိမိက ရိုက်လို့ကောင်းတုန်း၊ ကေ ဘာမှမပြောဘဲ ရပ်နေလိုက်သည်။ မိမိက ကေ လာနေမှန်း သိသည့်အတွက် နွေး၏ လက်မောင်းကို လိမ်ကာဆွဲ၏။

“အားရို့...အားရေ...နာလိုက်တာ၊ အေးပေါ့ဟာ...မိက အခုတော့ အားကိုးရုံပြီး ငါတို့ကို နှိပ်စက်ပြီပေါ့...၊ ဟုတ်လား...”

အမယ်လေး နာလိုက်တာ”

“အလကားနော်၊ နွေး တွေ့ကရာလျှောက်ပြောမနေနဲ့ သွား... မုန်းတယ်”

“မုန်းပါ မုန်းပါ ရပါတယ်၊ ကဲ...ကိုကေ ခေါ်သွားတော့ ကြာရင် အသားတွေ ပွဲကုန်တော့မယ် ဟီး...ဟီး...ဟား ဟား ဟား”

မိမိက ကေ နံဘေးမှာရပ်ကာ သူပုံမျက်သွားသည်ဟု စိတ်က ထင်သော ဆံပင်ကို သပ်ရပ်အောင်ပြုပြင်သည်။ ပြီးတော့ ကေကို ရင်ခုန်စွာ မျက်လုံးကလေးလှန်ပြီး ကြည့်၏။ မိမိသည် အလှဆုံးဖြစ်အောင် ပြင်ဆင်ထားသည်ကို ကေ သတိပြုမိသည်။

“သွားရအောင် မိ”

မိမိ ခေါင်းငုံ့ကာ မျက်လွှာချသွားလေသည်။

ကျောင်းဝန်းထဲက ထွက်ပြီးကတည်းက မိမိက ခေါင်းကို ငုံ့ချထားကာ ဧကနားမှ ငြိမ်သက်စွာ လိုက်ပါလာသည်။ ဘာစကား ကိုမှလည်း မပြော၊ ဘာလှုပ်ရှားမှုကိုမှလည်းမလုပ်။ မိမိ၏ ထိတ်လန့် တကြား ငြိမ်သက်မှုကြောင့် ဧကပင် အနည်းငယ် သွေးဆူကာ ရင်တွေ ဘာမှတူ တုန်ချင်လာသည်။ ကျောင်းနံဘေး ဓာတ်ဆီဆိုင်ကို ကျော်ပြီး ဗိုလ်တထောင်ဘုရားဘက်သို့ ဖြတ်ကူးရန် ကားလမ်းမ နံဘေးမှာ ကားတွေကို ရပ်စောင့်တော့လည်း မိမိက ငြိမ်သက်၍သာနေသည်။ ဧက ရင်မောစွာ သက်ပြင်းကို ချရသည်။

ချိုသဲကြည်ပြောတာ ဒီတစ်ခုတော့ မှန်ပုံရသည်။ မိမိသည် သူပြောမည့်စကားကို ဘာဆိုတာ မျှော်လင့်တကြီးထားပြီး ပုံပေါ်သည်။ သူ ဘာကြောင့် အချိန်ဆွဲနေရမည်နည်း။ ချစ်တယ်ဟုပြောဖို့ ဧက လုံးဝဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ မိမိက ဧကကို လှမ်းမော့ကာ ကြည့်သည်။ ဧက အတွေးကိုရပ်ကာ ကြောင်သွား၏။

“ဘာလဲဟင်...မိမိ”

“ကားတွေ ရှင်းနေပြီလေ”

“ဪ...”

ကားလမ်းတစ်ဖက်ကို ရောက်တော့ ဧက လုံးဝ စိတ်လှုပ်ရှားနေ ကြောင်းကို သိရသဖြင့် သူ့ကိုယ်သူ ဒေါ်ကန်သွားသည်။ သူ ဘာစိတ်လှုပ် ရှားစရာရှိသနည်း။ ပြဿနာအားလုံးက သူ ကြိုတင်တွက်ချက်ထားသည့် အတိုင်း ဖြစ်သွားမည်ဆိုတာ သေချာသလောက်ဖြစ်နေပြီ။ မင်း...စိတ်ကို ငြိမ်ငြိမ်ထားစမ်းဟု ဧက သူ့ကိုသူ သတိပေးရသည်။

မိမိက လမ်းလျှောက်ရင်းမှ မော့ကာ ခိုးကြည့်သဖြင့် ဧက ပြီးပြုလိုက်ရသည်။

“ကိုဧက...ဘုရားမှာ ကြာမှာလားဟင်”

“အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ မိမိ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟင့်အင်း...ရပါတယ်၊ မိမိနက်ကတည်းက ဘာမှ မစား သုသေးလို့။ အဲဒါ ဘာမှကို စားလို့မရတာ၊ မိ တစ်ခုခုစားမလားလို့ ပြီးရင်...အေးအေးဆေးဆေးနေမယ်လေ”

မိမိစကားကြောင့် ဧက အပြေးအလွှား စဉ်းစားရ၏။ မိမိသည် သူ ဘာပြောမည်ဆိုတာကို သိထားပြီး မနက်က စိတ်လှုပ်ရှားကာ ဘာမှမစားနိုင် ဖြစ်နေလိမ့်မည်။ အခု ကျွေးထားတာ ပိုအဆင်ပြေနိုင်သည်။ သူ့ကို ဘာမှ မစားရသေးကြောင်း ပြောထားပြီးဖြစ်သဖြင့် ရည်းစားစကား ပြောခါနီးမှ ဗိုက်အရမ်းဆာသည်ဟု ပြောကာ တစ်ခုခုစားဖို့ ရှောင်ထွက် သွားလျှင် ခက်မည်။ ပြီးတော့ သူ အရမ်းစိတ်လှုပ်ရှားနေသည်။ မိမိ ဘစ်ခုခုစားနေချိန်တွင် သူ့စိတ်ကို သူ ငြိမ်အောင်ထိန်းရန် အချိန်ရမည် ဖြစ်သည်။

“စားလေ...မိ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့၊ ရတယ်...ပြီးမှ ဝကားပြောကြတာပေါ့၊ အချိန်ရပါတယ်”

မိမိက အားနာကြည့် ကြည့်ကာ နားလည်ပြီး ပြုံးသည်။

ဘုရားရှေ့က ဆိုင်တစ်ဆိုင်ထဲကို ဧကတို့ ဝင်ကြသည်။ ထုံးစံအတိုင်း ဧကက ချိုကျမှာကာ စီးကရက်တစ်ပွဲတောင်းသည်။ မိမိက ခခါက်ဆွဲသုပ်တစ်ပွဲကို မှာသည်။

ခေါက်ဆွဲသုပ်ရောက်လာတော့ မိမိက သူ့ကို စားပါဦးလားဟု ဘစ်ခွန်းတည်းမေးပြီးကတည်းက ခေါင်းမဖော်တမ်း ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို အားရပါးရစားသည်။ တော်တော်ဆာနေတာပဲလား...၊ သူ့ကို ရင်ခုန်ကာ ခုန့်မှာရှိသည့်အရာကို စွတ်လုပ်တာပဲလား... ဧက မဝေခွဲတတ်။ သို့သော် ဒို့ပစေ...။

ထုံးစံအတိုင်း ကျောင်းထဲကဆိုင်လို အပြင်ဆိုင်က လက်ဖက်ရည် က မကောင်း၊ စီးကရက်ဖွာကာ ဧက စဉ်းစားရသည်။ ရည်းစားရလျှင် ဘယ်လိုနေမည်နည်း။ ဧက ရင်တစ်ချက် ခုန်သွားသည်။

နောက်တစ်နာရီခန့်ကြာလျှင် နေရောင်ခြည်သည် အခုထက်
ဘောက်ပနေလိမ့်မည်ဟု ဂေက ထင်သည်။ ဂေ မြင်နေရသည့် လောက
သည် ဂေရင်ထဲမှ အပြောင်းအလဲကြောင့် တော်တော်ပြောင်းလဲသွား
လိမ့်မည်။ လှုပ်ရှားသွားလာနေသည့် လူတွေ၏ အဓိပ္ပါယ်၊ ဘုရားမှာ
ဆုတောင်းနေကြမည့် ဆုတောင်းများ၏ ရည်ရွယ်ချက်နှင့် လောက၏
အရှိတရားကို ဂေ တစ်မျိုးရင်ဆိုင်ရတော့မည်။ ဂေ ကိုယ်တိုင်နေလာ
သော ခံစားမှုက ရည်းစားပြေးသည်နှင့် အဓိပ္ပါယ်အားလုံး ပြောင်းသွားနိုင်
သည်။

ရင်မခုန်အောင် ထိန်းမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားသော ဂေ အတွေးနှင့်
ပင် ရင်ခုန်လာသည်။

ထိုရင်ခုန်စိတ်ကလေးဖြင့် သူ့ကို အကြီးအကျယ်ပြောင်းလဲ
ပေးမည့် ရည်းစားဖြစ်ရန် မိနစ်ပိုင်းအလို မိန်းကလေးကို ရင်ခုန်စွာ
လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မိမိက ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို အားရပါးရ စားနေသည်။ “မောင်လေး
နောက်တစ်ပွဲ”ဟု လှမ်းကာ ကြက်သွန်ဖြူကို ခွာ၏။ ဂေ လန့်ကာ
သွားသည်။

“မိမိက ကြက်သွန်ဖြူ ကြိုက်သလား”

မိမိ ကြောင်ကာ ဂေကို မော့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့...
ခေါင်းကို ညှိတ်၏။

“အင်း...ကြိုက်တယ်၊ မိဖေဖေက ကြက်သွန်ဖြူ သိပ်ကြိုက်တာ
ကြက်သွန်ဖြူက လူနဲ့တည့်တယ်တဲ့ ဖေဖေက...။ ဖေဖေဆို အိမ်မှာ
ကြက်သွန်ကို ဆီနဲ့စိမ်းပြီး နေ့တိုင်းစားတာ၊ မောင်လေး နောက်တစ်ပွဲ...
မြန်မြန်လေးနော်။ ကြက်သွန်ဖြူက လေဖြတ်တာတို့ ဘာတို့ ကောင်းတယ်
ဆို... သူ့ရော စားလား”

စာမ္မာပေါ်တွင် ဂေ အမုန်းဆုံးအရာသည် ကြက်သွန်ဖြူကို
စားပြီး ပါးစပ်ထဲက ပြန်ရသောအနံ့နှင့် ကြက်မောက်သီးသာ ဖြစ်သည်။
သို့သော် ကိစ္စမရှိ...။ သမီးဆိုသည်က အဖေဩဇာ လွှမ်းမိုးမှုအောက်မှာ
ရှိတတ်ကြသည်။ အဖေက ကောင်းသည်ဆိုလျှင် ယုံတတ်ကြ၏။
လိုက်လုပ်တတ်ကြ၏။ မိမိ ကြက်သွန်ဖြူ ကြိုက်သည့်ကိစ္စက သူ့ဗီဇ

ကြောင့် မဖြစ်နိုင်၊ သူ့အထင်ကြီးသော ဖခင်ကို သြဇာမလွန်ဆန်နိုင်ခြင်း
သာဖြစ်ရမည်။ ဒီလောက်နှင့်တော့ စိတ်မပျက်သင့်။ အဖေထက်
မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ်မှာ သြဇာလွှမ်းမိုးနိုင်တာက ရည်းစားပင်
ဖြစ်သည်။ ရည်းစားဖြစ်တော့မှ ကြက်သွန်ဖြူစားခြင်းသည် လူမှုရေးတွင်
ဘယ်မျှထိခိုက်နစ်နာနိုင်ကြောင်း ပြောပြလျှင် မိမိက သူ့ဘက်ပါလာနိုင်
သည်။ ကိစ္စမရှိ။

“အင်း...တစ်ခါတလေတော့ စားပါတယ်၊ ဆေးဝါးအဖြစ်ပေါ့”

မိမိက ကျေနပ်စွာ ခေါင်းကို ညှိတ်သည်။ နောက်ထပ် ချောက်
လာသော ခေါက်ဆွဲသုပ်ကို စားရန် ပြင်ဆင်ပြန်၏။

“ဗိုက်က ဆာနေတာ...ခေါက်ဆွဲသုပ်က ကျောင်းထဲကလို
မဟုတ်ဘူး...၊ နည်းလို့ တစ်ပွဲတည်းနဲ့ မဝတာ၊ ခဏပါနော်”

ထိုခေါက်ဆွဲသုပ်တစ်ပွဲကိုတော့ မိမိက ကုန်အောင်မစားပါ။
လေးပုံသုံးပုံခန့်သာစား၏။ ပြီးတော့ ဂေ ပိုက်ဆံရှင်းတာကို အေးအေးပင်
လက်ခံသည်။ ဝင်လုရှင်းတာမျိုး ဘာညာမရှိ။ ရန်တုန်ချင်သည့်စိတ်
ကေတွင် ဘာကြောင့် ပျောက်သွားသလဲဆိုတာကို ဂေ စဉ်းစား၍မရ။

“ဟင်...သူ့လက်ဖက်ရည်တွေက မကုန်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း...လက်ဖက်ရည်က သောက်လို့မကောင်းဘူး၊
အကျရည်မကောင်းတာ”

“ဟုတ်တယ်...ဒီဆိုင်က ညံ့တယ်”

ဂေ မျက်နှာလွှဲနေလိုက်သည်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုအချိန်မှာ
မိမိမျက်နှာကို မိမိမျက်နှာနှင့် မျက်နှာချင်းမဆိုင်တာ အကောင်းဆုံးဟု
ဂေ ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ “ဂေကို ချစ်ပါတယ်”ဟု ပြောမည့်စကားသံ
တွင် ကြက်သွန်ဖြူနဲ့ ပါနေမှာကိုတော့ ဂေ စိတ်မကောင်းမိ။

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားထဲအထိ တိတ်ဆိတ်စွာပင် လမ်းလျှောက်
ဝင်လာခဲ့ကြသည်။ မိမိက လုံးဝစကားမပြောတော့၊ခေါင်းကို ငဲ့ချထား
သည်။ ဂေလည်း ရှက်စိတ်၊ အူကြောင်ကြောင်ခံစားမှုတို့ဖြင့် လျှောက်လာ
ရင်း ဘုရားရင်ပြင်မှ လက်ျာရစ်မပူဇော်မိ၊ လက်ဝဲရစ်သာ လျှောက်လာခဲ့
ကြသည်။ ဘုရားကို တစ်ပတ်ပတ်ပြီးသော်လည်း မရပ်မိ ဆက်လျှောက်
နေမိကြသည်။

လိပ်ကန်ကို နှစ်ကြိမ်တွေ့တော့မှ ဧက အသိဝင်လာသည်။ မိမိကို ငွဲကြည့်တော့ ခေါင်းကို ငုံ့ကာ တစ်စုံတစ်ရာမပြောမချင်း လမ်းပဲ လျှောက်နေတော့မည့် ပုံပေါ်သည်။ တမင်ပဲလုပ်နေတာလား၊ သူ့ကစ၍ ထိုင်မည်ပြောလျှင် မိန်းမတို့၏ ဣန္ဒြေထိခိုက်မှာ စိုးရိမ်၍ပဲလားတော့မသိ။ ဒီနေ့အဖို့တော့ မိမိသည် ဧက၏ ဦးဆောင်မှုအောက်မှာပဲ နေတော့မည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားဟန်ရှိသည်။

“မိ...လိပ်ကန်မှာ ခဏထိုင်ကြရအောင်နော်”

မိမိက တစ်စုံတစ်ရာမျှ ငြင်းဆန်ကန်ကွက်ခြင်းမရှိ၊ လိပ်ကန်ကို မြင်ရရုံ မျက်ဝန်းကို လှန်ကြည့်ကာ ခြေလှမ်းကို ဦးတည်သည်။ လိပ်ကန်စကြိုလမ်းမှာ အစာကျွေးသူတစ်ဦးမှမရှိ။ ဘုရားဝတ်ပြုသူနှင့် အတွဲတစ်တွဲမျှမရှိ။ ဧက စိတ်ချမ်းသာသွားသည်။

“လိပ်တွေ အစာကျွေးရအောင်နော်”

မိမိက ပြောရင်း ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တစ်ဖန်းနှင့် ကန်စွန်းရွက် တစ်စည်းဝယ်ကာ လိပ်ကန်သံတိုင်များမှာ နွဲ့လျှော့ မှီရပ်သည်။ ပေါက်ပေါက်ဆုပ်တွေ ကြံ့ချလိုက်တော့ ငါးကျည်းတွေ ပွက်ပွက်ထလာ၏။ ကူးဆင်လာနေသော လိပ်များရှိရာသို့ မိမိက ကန်စွန်းရွက်တွေ ချပေးသည်။

ဧက စိတ်ကူးမှားသွားပြီဆိုတာကို သိလိုက်သည်။ ငါးတွေ လိပ်တွေကို အစာကျွေးနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစား စကားပြောဖို့ဆိုတာ မလွယ်ကူနိုင်ပါ။ မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ ရည်းစားစကား ပြောသင့်သော အခြေအနေသည် အနည်းဆုံး ရင်ခုန်သံကို မြှောက်ပင့် ပေးနိုင်မည့် တိတ်ဆိတ်ခြင်းတော့ ရှိနေသင့်သည်ဟု ဧက ထင်သည်။

“ဧကလည်း ကျွေးလေ...”

ပေါက်ပေါက်ဆုပ်ကို တစ်ခုစီ လှမ်းချနေရင်းက မိမိ ဖန်းလှမ်း ထိုးပေးသည်။ ဧက လက်တစ်ဆုပ်နို့က်ကာ ကြံ့ချလိုက်၏။

“အို...နည်းနည်းစီကျွေးလေ...တေရဲ့”

“ဒီကောင်တွေ ဗိုက်ဆာနေတာထင်တယ် မိရဲ့၊ များများကျွေး တော့ မြန်မြန်ဗိုက်တာပေါ့”

ဧက လှည့်မကြည့်ဘဲ ပြန်ပြောရင်း လိပ်ကန်ထဲသို့ ပေါက်ပေါက် တွေ အကုန်ကြံ့ချပစ်လိုက်သည်။ ကန်စွန်းရွက်ကို အစည်းလိုက် ပစ်ချ

ပေးလိုက်၏။ နေရာပြောင်းမှ ဖြစ်မည်။

“အစာကျွေးပြီးရင် ဝက်ပါထဲ သွားရအောင်နော် မိမိ”

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားသည် အခြေကို ဝက်ပါတည်ထားသော ဘုရားဖြစ်ပါသည်။ ရင်ပြင်တော်မှ တစ်ပတ်ပတ်၍ ရသလို ဝက်ပါထဲမှ လည်း ဘုရားကို လက်ျာရစ်ပတ်ကာ ပူဇော်၍ ရသည်။ ဝက်ပါအတွင်းနံရံ များကို မှန်စီရွှေချထား၏။ ရင်ပြင်တွင် နေပူသည့်အခါ ဝက်ပါထဲတွင် လူများတတ်သည်။ ဝက်ပါထဲမှာ အေးကာ နေသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ မိမိက မငြင်း၊ ဧက ခေါ်ရာနောက်သို့ ပါလာသည်။

ဧကတို့ ဝက်ပါထဲရောက်တော့ မှန်စီရွှေချ ထောင့်တစ်ထောင့်တွင် ဘုရားဝတ်ပြု၊ ပုတီးစိပ်နေကြသူများမှအပ ဝက်ပါထဲတွင် ကျောင်းသား ကျောင်းသူများ ရှင်းနေကြသည်။ ပြင်ပ ပတ်ဝန်းကျင်နှင့် အဆက်အသွယ် ပြတ်သွားသဖြင့် တိတ်ဆိတ်ကာ အေးဆေးနေသည်။ ဧက ထောင့် တစ်ထောင့်ကို ရွေးသည်။

“လာ...မိမိ၊ ဒီမှာ ခဏထိုင်ရအောင်”

မိမိက ဧကနှင့် မလှမ်းမကမ်းတွင် ကိုယ်ကို တစောင်းအနေ အထားဖြင့် ထိုင်ကာ ခေါင်းကို ငုံ့ချထား၏။ ထိုင်ပြီးကတည်းက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် ပြောစရာစကားက မရှိတော့။ အပြင်တွင် တိတ်ဆိတ်နေသော်လည်း ဧကတို့ ကိုယ်တွင်းမှာ အသံပေါင်းစုံ ဆူညံကာ နေသည်။ ငြိမ်သက်လေ ထိုအသံက ပူဆူလာလေဖြစ်၏။

တစ်စုံတစ်ခုက ထွက်ပြေးကာ တစ်စုံတစ်ခုက အော်ဟစ် လိုက်ဖမ်းနေသလို ထင်ရ၏။ ဘာတွေက ထွက်ပြေးကာ ဘာတွေက လိုက်ဖမ်းနေသနည်း၊ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေကြည့်တော့မှ ဧက သိသည်။ ထွက်ပြေးနေတာက ရင်ခုန်သံဖြစ်ပြီး၊ လိုက်ဖမ်းနေတာကလည်း ရင်ခုန်သံ ပဲဖြစ်သည်။ ဧက ရင်ခုန်နေသည်။ လှမ်းကြည့်ဦးတော့ မိမိက ငြိမ်ကာ နေ၏။ ဧက ကျေနပ်သွားသည်။ သူ့ရွေးချယ်မှုသည် သူ့ထွက်ခွာမှုအား သည့်အတိုင်းပင် နောက်ဆုံးဖြစ်လာပြီ ဖြစ်သည်။

“မိ...”

ညင်သာသော ခေါ်သံသဲ့သဲ့သည် မှီနုလုံးသားအိမ်ကို တွန်းခစ် လိုက်ဟန်တူ၏။ မိ ဆတ်ခနဲ တွန့်ကာသွားသည်။ မိက ခေါင်းကို

ပို၍ ငုံ့ချလိုက်သည်။ ဧကလည်း သဘာဝ၏ အရှိန်အတိုင်း မှီနဲဘေးသို့ ရောက်ကာသွားသည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်မှုသည် နှစ်ယောက်စလုံးကို တုန်လှုပ်စေသည်။

“မိ...မိကို...မိကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့”

ဧက အသံတွေက မမှန်ချင်...၊ ဧက မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာမှမမြင်...၊ အရာအားလုံး ရုတ်တရက် ဆွဲမြောက်လွင့်ပစ်ခံလိုက်ရ သလို သို့မဟုတ် လွင့်စင်ပြုတ်ကျသွားသလို ခံစားရ၏။

ငုံ့နေသော မိမိမျက်နှာပေါ်မှာ သွေးကြောတွေ ခုန်နေသည်။ ပါးမိမိတွန့်ကျွေးသွားသဖြင့် မိမိ ပြုံးမှန်း ဧက သိလိုက်သည်။

“မိမိကို ကျွန်တော် ပြောစရာရှိလို့ပါဆို”

တင်ပလွင်ခွေထိုင်နေသည့် မိမိက ပေါင်နဲဘေးမှာ ချထားသော လက်ကလေးတွေကို အချင်းချင်းကောက်ယူကာ ဆုပ်ကိုင် ထားလိုက် သည်။ ဧက ဘာဆက်ပြောရမှန်းမသိတော့ အသိဉာဏ်ထဲမှာ ဘာစကား လုံးမှမရှိ။ အားလုံး ဟာလာဟင်းလင်း။

“မိကို ပြောစရာရှိလို့”

ဘာစကားမှ ရှာမရသဖြင့် ဒီစကားကိုပဲ ဧက ထပ်ကာတလဲလဲ ပြောနေမိသည်။ မိက ခေါင်းကလေးမော့ကာ ဧကကို ကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းချင်း ဆုံမိကြသည်။ တစ်ကိုယ်လုံး ဖျတ်ခနဲ တုန်သွားကြ၏။ မိက လှပစွာပြုံးသည်။ ထိုနောက် ခေါင်းကလေးကို ညိတ်၏။ ထိုအပြုံး သည် အားလုံးကို ပြီးပြည့်စုံစေသော အပြုံးမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်...

မိပြုံးပြသည့်အခါ ပေါ်သွားသော သွားကလေးတွေပေါ်မှ ရှေ့သွားကြီးကြီးကလေးနှစ်ချောင်း ဘေးညှာဘက်က သွားစွယ်ကလေး တွင် ငရုပ်သီးဖတ်၊ တစ်ဖက်က ကပ်၍နေသည်။ ထိုငရုပ်သီးဖတ် ကပ်နေသော သွားနှင့် မိ၏ အပြုံးက ဧက မျက်ဝန်းထဲကို အချိုးအစား မကျစွာ ဝုန်းခနဲ ဝင်ကာလာသည်။ ဧက လန့်ဖျပ်ကာ မိကို ငေးကြည့်နေ သော အကြည့်ကို ကမန်းကတန်း ခေါင်းငုံ့လိုက်ရ၏။

မိကို ထပ်မကြည့်တော့သော်လည်း ဧက အသိစိတ်ထဲမှာ ငရုပ်သီးဖတ် သွားမှာကပ်နေသော မိ၏အပြုံးက ထင်းထင်းကြီး ပေါ်ကာ

နေသည်။

သွားပြီ...၊ ရင်ထဲမှာ စိထပ်ထားသမျှ အရာတွေအားလုံး အသံကျယ်ကျယ်ပင် ပြိုကျကုန်သည်။ ရင်ခုန်သံဖြင့် နှေးသွားသော အသက်ရှူသံတွေ၊ အဆင်မပြေမှုကြောင့် မြန်လာသော အသက်ရှူသံ ဆာ့နှင့် ခလုတ်တိုက်ကုန်သည်။

“ကိုဧက...ပြောလေ...ဘာလဲ”

ဧက ယောင်ပေါင်ပြီး မော့ကြည့်မိတော့ ဧကကို ရင်ခုန်သံဖြင့် သှမ်းငေးကာ ပြုံးပြနေသော မိမိအပြုံးက ငရုပ်သီးဖတ် တန်းလန်းဖြင့် ဒေတွပြန်သည်။ ဧက ဘာပြောမည်ဆိုတာကို သိထားပြီး ဖြစ်သဖြင့် ဣန္ဒြေနှင့် မိန်းကလေးဗီအေရ အနည်းငယ် မရိုးသားဘဲ ရင်ခုန်နေသည့် အမှုအရာ ကိုယ့်ကားယားပေါ်တွင် ငရုပ်သီးဖတ် ကပ်နေသော အပြုံး ဘစ်ခု။

ကိုယ်တွင်းထဲမှာ တဝုန်းဝုန်း တဒိုင်းဒိုင်းဖြင့် လဲကျသံတွေကို ဒေက ကြားနေရသည်။

မျက်လုံးအပြုံးသားနှင့် ငေးနေသော ဧကကို မိမိ နားမလည် သလို ဖြစ်သွားဟန်ရှိသည်။ ပြုံးနေသော အပြုံးက ရုတ်တရက်ရပ်ကာ သွား၏။ အပြုံးရပ်သွားသဖြင့် စေ့ပိတ်လိုက်သော နှုတ်ခမ်းတို့ နောက်ဘက် သို့ ငရုပ်သီးဖတ်က ဝင်ရောက်ပျောက်ကွယ်သွားသည်။ တော်ပါသေး၏။

ထိုငရုပ်သီးဖတ်သည် မိမိ မကြာခင်က စားထားသော ခေါက်ဆွဲသုပ်ထဲကပင် ဖြစ်လိမ့်မည်။

“ကိုဧက ဘာပြောမှာလဲ၊ ပြောမယ်ဆို ဘာကြည့်နေတာ လဲ...ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်...ပြောလေ”

“ဟင့်အင်း...ဘာမှ မဟုတ်တော့ဘူး၊ ဘာမှမဟုတ်ဘူး”

“ရှင်...”

ဧက၏ ကမန်းကတန်းအော်သံကြောင့် မိမိ အံ့ဩကာသွား သည်။ ဧကကို ကြောင်ငေးကာ ကြည့်၏။ ပြောင်းလဲနေသော ဧက၏ မျက်နှာအမူအရာသည် ဘာကြောင့်ဆိုတာကို မိမိ မသိသော်လည်း ပြောင်းလဲသွားပြီဆိုသည့်အတွက် ရင်ခုန်သံနှင့် လိုက်ပျောခဲ့သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ ဣန္ဒြေကို ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဆိုတာကို ချက်ချင်း

သတိဥကာ မိမိ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ...ခုနကပဲ ပြောမယ်ဆို ပြောမယ်ဆို”

အနည်းငယ် အော်လိုက်သဖြင့် ကြက်သွန်ဖြူနွံက ဧက နှာခေါင်းထဲ တိုးဝင်ကာလာ၏။ ဧက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ချပြီးသည်နှင့် ထိုဆုံးဖြတ်ချက်အတွက် သင့်တော်မည့်ကိစ္စတစ်ခုကို ကမန်းကတန်း တွေးရသည်။

“မဟုတ်ပါဘူး...ပြောမယ်ဆိုတာက ဒီလိုပါ။ ပြောမယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ထားပြီးမှ မပြောရဲတာနဲ့ မပြောတော့ဘူးလို့ ပြောမိတာပါ။ ဟိုလေ ကျွန်တော် မပြောတော့ပါဘူး”

“အို...မရဘူး။ ရှင် ဘာပြောမှာလဲ ပြော...”

“ကျွန်တော် မပြောတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ မိမိ၊ နေပါစေ တော့”

“အို...မရဘူး။ ပြောကို ပြောရမယ်နော်...ပြော...ပြော”

မိမိက ရှက်ရမ်းရမ်းကာ ဒေါသတကြီး အော်သည်။ ဒီလောက် အချိန်ရသွားပြီးလျှင် ဧက စဉ်းစားလို့ အဖြေရှာလို့ရသွားပြီဖြစ်ပါသည်။ ဧက မျက်နှာကို ငယ်ထားလိုက်ရ၏။

“မိက ပြောမှဆိုရင်လည်း ပြောပါ့မယ်၊ ကျွန်တော့်စကားကို ကြားပြီးရင် ကျွန်တော့်ကို အထင်မသေးရဘူးနော်”

ဧက စကားကြောင့် မိမိ ဘာပြောရမန်းမသိ။ ဝုန်းခနဲ မျက်နှာ ပေါ်သို့ လွှင့်တင်လိုက်သော ဒေါသ၊ ဧက၏ စကားကြောင့် ဘာဆက်လုပ် ရမန်း မသိသည့်မျက်နှာ၊ အံ့ဩစိတ်ဖွင့်ပွင့်ဟနေသော နှုတ်ခမ်းတို့နောက် တွင် ငရုတ်သီးဖတ်က ကွာမသွားသေး။ ဧက မျက်နှာကို ငုံ့လိုက်သည်။ ဧက စိတ်ထဲတွင် ရှုပ်ထွေးနေသော အရာအားလုံး ပြတ်သားရှင်းလင်း သွားပြီဖြစ်သည်။ ဧက စိတ်ထဲတွင် နှစ်ခုပဲရှိတော့သည်။ ထိုနှစ်ခုက ရယ်ချင်သည့်စိတ်၊ ပြီးတော့ အားနာစိတ်။

“မိက ခွင့်မပြုဘူးဆိုရင်လည်း...”

“အိုး...ပြောလို့ ပြောပြီးပြီပဲ၊ ပြော...”

ဧက မိမိကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ချက်ချင်း ခေါင်းပြန် ငုံ့ရ၏။ နို့မို့ဆို ဧက ရယ်ချင်လိမ့်မည်။ ဧက ရယ်လိုက်၍ လုံးဝ မဖြစ်။

“ကျွန်တော် အရမ်းအားနာပါတယ်၊ ကျွန်တော့်ကို စိတ် မဆိုးဘူးဆိုရင် ပြီးရော...၊ ကျွန်တော်...ကျွန်တော့်ကို မိ ပိုက်ဆံ ၅၀၀ လောက် အစာလှည့်ပါလား”

“ဘာ...”

“မိ...”

“ရှင်...ရှင်...ဘာပြောတယ်”

မိမိက ဝုန်းခနဲ ထကာရပ်သည်။ ဧက ထိုင်ရက်ကျန်ခဲ့၏။ မိမိမျက်နှာမှာ ဒေါသတို့ ပြန်လည်ခုန်ဝင်လာပြန်သည်။

“မိ ကျွန်တော့်ကို အထင်သေးသွားပြီ မဟုတ်လား။ မို့ ခင်မင်မှုကို ကျွန်တော် အခွင့်ကောင်းယူတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်...”

ဧက လေးပင်ဖြေးညှင်းစွာပြောရင်း ထရပ်သည်။ မိမိ မျက်နှာမှာ ဒေါသ...၊ ဘာလုပ်ရမန်းမသိခြင်း...၊ ပြီးတော့... ရှက်စိတ်...။ ခွင့်လွှတ်ပါ...မိမိ။ ကျွန်တော့်ကိုယ်ကျွန်တော် တကယ်ခိုင်းလို့ မရတော့ လို့ပါ...။

“ဒီမှာ ကိုဧက၊ ရှင်က...”

မိက ခါးကလေးကုန်းကာ အော်ဖို့ဟန်ပြင်သည်။ ထိုစဉ်မှာပင် ဧကနှင့် မိမိတို့နောက်မှာ အသံတစ်သံ ထွက်ကာလာ၏။ အသံက အောင်မြင်ခန့်ညားကာ ထည်ဝါသည်။

“ကဲ...ဘုရားလို့ထင်ရုံထဲမှာ အော်မနေကြနဲ့၊ လာ...မင်းတို့ နှစ်ယောက်စလုံး ဂေါပကရုံးခမ်းကို လိုက်ခွဲ”

“တူစုံမောင်နဲ့၊ ရာသက်ပန်ရွယ်စူး၊ စန္ဒေဘုရားကို ဦးချ၊ ဆုတောင်းကြရတယ်ဆိုတာ ဟိုးရှေးအစဉ်အဆက်ကတည်းက ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် မင်းတို့ ကျောင်းသားတွေက ဘုရားပရဝုဏ်ထံနဲ့ ရင်ပြင်တော်ပေါ်ဆိုရင် ဦးတို့အနေနဲ့ ဘာမှ ပြောစရာ မရှိဘူး။ အခုလို ဘုရားလှိုဏ်ဂူထဲကို ဝင်တာတော့ ဦးတို့မကြိုက်ဘူး။ ပြီးတော့ နေပုံထိုင်ပုံတွေနဲ့ ပြောတဲ့စကားတွေက မဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် ဘုရားဂေါပက လူကြီးတွေနဲ့ လှိုဏ်ဂူထဲဝင်တဲ့ အတွဲတွေကို ဖမ်းနေတာ၊ တစ်ပတ်တိတိ ရှိပြီ”

ဒါကြောင့် သူတို့ ဝင်ကာစက လူရှင်းနေတာကိုးဟု ဧက တွေးမိသည်။

ဂေါပက ရုံးခန်းတွင် ဧကတို့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ထိုင်နေရသည်။ မိမိကတော့ ရှက်ခြင်း၊ ဒေါသဖြစ်ခြင်း၊ ကြောက်ရွံ့ခြင်းတို့ကြောင့် ငိုသည်။ သို့သော် ငိုသံက လူကြီးသူကြီးတွေရှေ့မှာဆိုတော့ ကျိတ်ရွံ ငိုခြင်းသာဖြစ် သည်။ ဧကကတော့ ဘာပြောရမှန်းမသိသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်ရသည်။

“ဘုရားထဲမှာ ဒီလိုလုပ်ရတာ သာသနာအတွက်ပါ ပါတယ်။ ဒီဘုရားကို နိုင်ငံခြားဧည့်သည်တွေများလာရင် မင်းတို့ကို မြင်ပြီး ငါတို့ ဗုဒ္ဓဘာသာသာသနာတစ်ခုလုံး အထင်လွဲစရာ မဖြစ်ကုန်ဘူးလား။ မင်းတို့ ကျောင်းသားတွေပဲ ပိုသိမှာပေါ့။ မင်းတို့ အတွဲကို ဝင်သွားကတည်းက...”

“ဦးလေး လျှောက်မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်မနဲ့ သူ အတွဲမဟုတ် ဘူး”

“ဒါက ကံလေးမတို့ ကိစ္စပဲ၊ ဦးလေးတို့ကတော့ အရင်

ဖမ်းခဲ့တဲ့အတိုင်း အပြစ်ပေးရမှာပဲ”

ဒီစကားကိုတော့ ဧကပါ အနည်းအကျဉ်း လန့်ကာသွားသည်။ ဝင်ပြောမှ ဖြစ်တော့မည်။

“ဒီလိုပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော်နဲ့ သူက မိတ်ဆွေတွေပါ။ ကိစ္စတစ်ခုပြောစရာရှိတာနဲ့ ကျွန်တော်က သူ့ကို အေးအေးဆေးဆေး ပေါ့လေ၊ အဲ...ကိစ္စက...”

“ရှင်...ဒါတွေ ဘာမှ ပြောမနေနဲ့၊ မလိုဘူး ဧက”

“ကဲ...ကဲ တော်ကြတော့၊ ဂေါပကရုံးခန်းကြီးမှာ ဒီတော့ မင်းတို့ကို အရင်အပြစ်ပေးခဲ့တဲ့ အတွဲတွေ ပုံစံအတိုင်းပဲ အပြစ်ပေး ရလိမ့်မယ်။ ဘုရားရင်ပြင်တော်မှာ တံမြက်စည်းလှည်းပြီး သန့်ရှင်းအောင် လုပ်ပါ။ ပြီးတော့ အလှူငွေ ထည့်ခဲ့ပါ။ မောင်မြင့်ရေ ဘောင်ချာယူလာ ခဲ့ဟေ့။ ပြီးရင် တံမြက်စည်းတွေပေးလိုက်၊ အလှူငွေကတော့ သတ်မှတ် မထားဘူး။ မင်းတို့ ကိုယ့်အပြစ်ကို ကိုယ်သိပြီး ထည့်ချင်သလောက် ထည့်ကြ”

တော်ပါသေးရဲ့ဆိုသော စိတ်ငြိမ်းအေးမှုကို ဧက ရသည်။ မော့ကြည့်တော့ သူ့ကို မုန်းတီးစူးရှစွာကြည့်နေသော မိမိ၏ မျက်ဝန်း များကို တွေ့ရလေသည်။

ဝါးခနဲ ရယ်ချလိုက်သော သူငယ်ချင်းများ၏ ရယ်သံကို ထိုးမပေါက်နိုင်သဖြင့် ဧက စကားကို ခဏရပ်ထားလိုက်ရသည်။ မျက်နှာကို တခြားဘက်သို့ လွှဲလိုက်သဖြင့် Centeen ထဲမှ တခြား ဝိုင်းများက ဧကတို့ ဝိုင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သော မျက်ဝန်းများကို ဧက မြင်ရ၏။

“တောက်...ငါတို့ကတော့ ပြေလည်ပြီး လျှောက်လည်နေပြီ တောင် ထင်တာ၊ ဥမ္မာသင်းတို့က မင်း ဘုရားပေါ်မှ တံမြက်စည်း လှည်းနေတယ်ပြောတော့ ငါတို့က မိမိနဲ့ ပြေလည်ပြီး လမ်းလျှောက်နေ တာကို ဘမ်းစကားနဲ့ ပြောတယ်ထင်လို့...ဟား ဟား...မင်းက တကယ်တံမြက်စည်းလှည်းနေရတာကိုး ဟား ဟား ဟား”

ထွန်းလွင်ဦး စကားကြောင့် ဧက ဝိုင်းကို ပြန်ပြီး မျက်နှာ တည်ရသည်။ အားလုံးက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် တဟားဟား ရယ်နေကြ သည်။ သို့သော် လုံးဝမရယ်ဘဲ ဧကကို ပြီးကာကြည့်နေသော မျက်နှာ တစ်ခုကို ဧက တွေ့ရသည်။ ထိုမျက်နှာသည် ချိုသဲကြည့်၏ မျက်နှာသာ ဖြစ်ပါသည်။ ရယ်သံတွေဆုံးကာ တိုးဖျော့သွားသည်အထိ ဧက စကားမပြောဘဲ စောင့်နေလိုက်သည်။

ချိုသဲကြည့်က ဧကကို ကြည့်ကာ ပြုံးသည်။
သို့သော်... အပြုံးက မဲ့ပြုံး၊ ဧက မျက်နှာလွှဲလိုက်သည်။
သို့သော်... စကားသံကိုတော့ နားအကြားလွှဲ၍မရ။

“ချိုသဲကတော့ ဒီကိစ္စကို ရယ်စရာမကောင်းဘူးလို့ တင်တယ်။ ဒီကိစ္စမှာ တွေးစရာတွေ အများကြီးရှိနေတယ်။ ဒါ ရယ်စရာကိစ္စ

မဟုတ်ဘူး”
ချိုသဲကြည့်၏ စကားကြောင့် ခပ်ဖျော့ဖျော့ဖြစ်နေသော ဘိုဘိုနှင့် မောင်မောင်အေးတို့ ရယ်သံတွေ လုံးဝ ရပ်သွား၏။ ချိုသဲကြည့်ကို လှည့်ကြည့်ကြသည်။

“ပထမတစ်ချက်...မိမိဘက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဘက်က စဉ်းစားကြည့်”

“... ..”

“ငရုပ်သီးဖတ်ကပ်တယ်ဆိုတာ ဘာဖြစ်သလဲ၊ ဒါဟာ ဘာမှ မဟုတ်ဘူး။ သူ့မျှော်လင့်ထားတာနဲ့ သူ့ခံစားလိုက်ရတဲ့ အဓိက အကြောင်း ရင်းဟာ သိပ်ကွာနေတယ်...။ မိန်းကလေး တစ်ယောက်အတွက် ရည်းစားစကား အပြောခံရဖို့ မျှော်လင့်တာလောက် ကြောက်စရာကောင်း တာ ရင်ဆိုင်ရခက်ခဲတာ မရှိဘူး။ ငရုပ်သီးဖတ်တဲ့...”

ချိုသဲကြည့်က စကားကို ရပ်ကာ ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။ ဧကရော သူငယ်ချင်းများအားလုံးပါ ကြောင်သွားကြသည်။ ရယ်နေကြ သော မျက်နှာတွေအားလုံး ပုံစံပြောင်းကုန်ကြ၏။

“ဒါကို ရှင်တို့က ဝိုင်းပြီးရယ်ကြသေးတယ်၊ တော်တော် အညှာ အတာကင်းမဲ့တဲ့ကိစ္စပဲ၊ လုံးဝ မတရားဘူး”

“ဘာကိုပြောတာလည်း ချိုသဲကြည့်”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဘက်က ရပ်တည်ပြီး ပြောတာ၊ မိမိကို ရှင်ပဲ အချက်အလက်တွေ အများကြီး ကြိုတင်ကြံစည်မှုတွေ အများကြီးနဲ့ ရွေးချယ်ခဲ့တာလေ။ အခုလုပ်တဲ့ကိစ္စက လုံးဝ မတရားတာပဲ”

မျှော်လင့်မထားခဲ့သော ရင်ဆိုင်မှုဖြစ်သဖြင့် ဧက တော်တော် အံ့ဩသွားသည်။ ချိုသဲကြည့် သူတို့အုပ်စုနှင့် ခင်မင်နေတာကို ဧက သိပါသည်။ သို့သော် ချိုသဲကြည့်က ဒီလောက်အထိ ပါဝင်ပတ်သက် လာလိမ့်မည်ဟူ၍တော့ ဧက လုံးဝ တွေးထင်မထားခဲ့။ ချိုသဲကြည့်မျက်နှာ မှာ တင်းမာပြတ်သားပြီး ရင်ဆိုင်မည်ဟူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်က ဧကကို မမျှော်လင့်စွာ အံ့ဩစေခဲ့သည်။

“မဟုတ်ဘူးလေ...အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပဲ၊ ကျွန်တော် အမုန် အတိုင်းပြောတာ၊ အဲဒါကို မြင်ရတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော့်ရင်ထဲမှာ ဘာမှ

မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုယ် ကျွန်တော် ဝိုင်းလို့မရတော့ဘူး။ ဒါကြောင့် စိတ်ထူးထူးတော့အားလုံးကို ဖျက်ပစ်လိုက်တာ”

ဧက စကားဆုံးတော့ ချိုသဲကြည်က တစ်စုံတစ်ခုကို ပိုင်ပိုင် နိုင်နိုင်သိထားသူလို ပြုံးသည်။

“အစတုန်းက ချိုသဲက ရှင့်ကို အချက်အလက်ကို အားကိုးတဲ့ ရုပ်ဝါဒီသမားလို့ ထင်ခဲ့တာ...။ တကယ်တော့ ရှင်က ခံစားမှု ဝါဒီသမား ဝဲ”

“ဗျာ...”

“ဟုတ်တယ်လေ...အချက်အလက်အရ ရှင်လုပ်ထားခဲ့တဲ့ အကြောင်းအရာတွေအရဆိုရင် ရှင် မိမိကို ချစ်တယ်လို့ ပြောကို ပြောမှာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ...အခု ဒီလိုမဟုတ်ဘူး။ ရှင် ခံစားလိုက်တာကိုး”

တည်ငြိမ်လေးနက်သော ချိုသဲကြည်၏ အမူအရာနှင့် တင်းမာ စူးရှသော စကားများအားလုံးက ဧကကို ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်အောင် ချည်နှောင်ထားခဲ့သည်။

“ခံစားတယ်ဆိုပေမယ့် ရှင် ခံစားတာက အဲဒီတဒင်္ဂကလေးကို ခံစားတာ။ မိမိကို ချစ်တဲ့ စိတ်နဲ့ ရှင်ခံစားထားတာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဒါလည်း ရှင်မှန်ပါတယ်။ ကျွန်မ ကြားဖူးတယ်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမှာ သူ့အလိုလိုရွေးချယ်နိုင်တဲ့သတ္တိရှိတယ်တဲ့။ ရှင်က အလိုလိုရွေးချယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ နှလုံးသားနဲ့ ရွေးချယ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘယ်ဟာကို ဘယ်လိုလုပ်ရင် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာကို အားကိုးခဲ့တာကိုး...။ တကယ် ရွေးချယ်ထားပြီးတဲ့ သူဟာ ငရုပ်သီးဖတ်မပြောနဲ့ ခြေပြတ်၊ လက်ပြတ်၊ မျက်စိကန်းနေရင်တောင် ကိုယ့်ချစ်သူကို ကိုယ်မစွန့်လွှတ်ကြဘူး... ရှင်မှတ်ထား”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ ချိုသဲကြည်၊ အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ။ ကျွန်တော်၊ ချစ်ချင်တဲ့လူကို ချစ်မယ်၊ မချစ်ချင်တဲ့ လူကို မချစ်ဘူး။ ဒါဟာ မတရားမှုလား၊ ခင်ဗျားတို့လည်း အချစ်ကို ဒီလိုပဲ ရွေးကြတာ မဟုတ်ဘူးလား”

ချိုသဲကြည်က ခေါင်းကို အေးအေးဆေးဆေး ခါရမ်းသည်။ ပြီးတော့ ထပ်ခါပြုံး၏။

“ဟုတ်တယ်...။ လူတိုင်းဟာ - အချစ်အစုန်းကို အဲဒီလိုပဲ ခွေးကြတာပဲ။ ဒါပေမယ့် ဘာနဲ့ရွေးသလဲ သိလား...။ ခံစားမှုနဲ့ သွေးတား ခွင့်လို သင်္ချာတစ်ပုဒ်လို တွက်ပြီး ရွေးတာမဟုတ်ဘူး”

“အဲဒါ ကျွန်တော့်ကိစ္စလို့ ပြောပြီးပြီနော်၊ ထပ်မပြောနဲ့တော့”

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါ ရှင့်ကိစ္စ၊ ဒါပေမယ့် တခြားကိစ္စတွေ နှိပ်ချင်မှန်မယ်။ အချစ်မှာ မရဘူး။ အချစ်ဟာ တစ်ဖက်တည်း ကြည့်ပြီး ဘစ်ဘို့တည်းလုပ်လို့ရတဲ့ ကိစ္စမျိုးမဟုတ်ဘူး။ အချစ်ဆိုတာ နှစ်ဖက်စလုံး နဲ့ဆိုင်တဲ့ကိစ္စ၊ ရှင်မှတ်ထား”

ဧက ဝုန်းခနဲ ထရပ်သည်။ သူငယ်ချင်းများက ဝိုင်းဆွဲရန် ထလိုက်ကြ၏။ ချိုသဲကြည်ကတော့ အေးဆေးစွာပင် နေရာမှာ ထိုင်နေ သည်။

“ကျွန်တော့်ကို မှတ်ထားဆိုတဲ့ စကားလုံးနောက် ဘယ်တော့မှ မသုံးပါနဲ့၊ ကျွန်တော် မကြိုက်ဘူး။ မိန်းမတစ်ယောက် မှတ်ခိုင်းတာ ကိစ္စကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမှတ်ဘူး။ ကျွန်တော့် အချစ်ကို ကျွန်တော် ကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်ခွင့်ရှိတယ်”

“ရှင် သိပ်အတ္တကြီးတယ်၊ အမြင်ကျဉ်းတယ်”

“Sorry ပဲ လူများမှတ်ချက်တွေကို ကျွန်တော် စိတ်မဝင် စားဘူး”

“ကဲ...”

ချိုသဲကြည်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပေါင်ပေါ်တင်ထားသော လွယ်အိတ်ကို ကောက်လွယ်ကာ မတ်တပ်ထရပ်သည်။ ဘိုဘိုနှင့် မောင်မောင်အေးက ဧကနှင့် ချိုသဲကြည် ကြားသို့ဝင်သည်။

“ချိုသဲကြည် ကျွန်တော်တို့ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ၊ ဘာမှ မဟုတ်တဲ့ကိစ္စကို ထားလိုက်ပါတော့”

“ဧက မင်းကလည်းကွာ၊ ဘာမှမဟုတ်တာကို အားနာခို ကောင်းတယ်။ ထိုင်စမ်းပါကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်...ခဏလေးပါ။ ရှင်တို့ သူငယ်ချင်းနဲ့ ကျွန်မ စကားလေး ခဏပြောရုံတင်ပါ။ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး စိတ်ချ ခဏလေး”

ချိုသဲကြည်က မောင်မောင်အေးနှင့် ဘိုဘိုကို အပြုံးနှင့်ပြောရင်း လက်ဖြင့်ဖယ်ကာ ရှေ့တစ်လှမ်းတိုးသည်။ မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ဖွင့်

က လင်းလျက်ရှိ၏။

“ကောင်းပြီ...ရှင်ကိုယ်ရှင် ယုံတယ်ဆိုရင် အဲဒီလို တွက်ချက်ပြီး နောက်ထပ်ရည်းစားတစ်ယောက် ထားကြည့်။ ဘယ်တော့မှ မရစေရဘူး”

ဧက နှုတ်ခမ်းမှ အပြီးသည် ဧကနလုံးသားထဲမှာ မောင်းချ စားတစ်ချောင်းကို ဖွင့်လိုက်သလို ‘ဖျောင်း’ခနဲမြည်သွားသည်။

“ကြိုက်ပြီဗျာ...OK ၊ လုံးဝကြိုက်ပြီ။ ခင်ဗျား ပြန်စဉ်းစား ဦးနော်၊ ကျုပ် ဖွင့်ပြောရင် လုံးဝ အဆင်ပြေနေပြီ။ ငရုပ်သီးဖတ် ကြောင့် အဲဒါ ပြန်စဉ်းစားလိုက်ဦး။ ဒါကို မင်း သိပြီလား”

မောင်မောင်အေးနှင့် ဘိုဘို ခေါင်းကို ခါကြသည်။ ထွန်းလွင်ဦး က ဘာမှမပြောဘဲ ဧကတို့ကို ငေးနေသည်။ ကိုယ့်ကိုကိုယ် ယုံကြည်ထား သော အပြီးနှင့် လင်းလက်ပုံချင်း မတူစွာ တွေ့ဆုံနေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဧက စကားကြောင့် ချိုသဲကြည်မျက်နှာက အပြီးက လျော့ မသွားပါ။ ထပ်ပင်ပြီးလိုက်သေး၏။

“သိပါတယ်...။ ရှင် ဒါနဲ့ မပျက်လည်း တခြားတစ်ခုခုနဲ့ ပျက်မှာပဲ။ အချစ်မပါသမျှ ချစ်သူ ဘယ်တော့မှ မရဘူး”

“ကောင်းပြီ၊ လောင်းကြေးက ဘာလဲ”

“ဧက...”

“ဟာကာ...မင်း မဟုတ်တော့ဘူး”

ဧက စကားကြောင့် အားနာသွားဟန်တူသော သူငယ်ချင်း များထံမှ စကားသံများ ထွက်လာကြသည်။ လောင်းကြေးဆိုသည့်အတွက် ချိုသဲကြည်လဲ ရုတ်တရက်တော့ ကြောင်သွားပုံရသည်။ ထင်မှတ်ထားဟန် မတူပါ။

“အင်း...အဲဒါကတော့ ရှင်ပဲ စဉ်းစားပါ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခု ပေါ့”

“OK စဉ်းစားမယ်။ ကဲပြော...မင်းပဲပြော၊ ဘယ်သူ့ကို လိုက်ရမလဲ၊ မင်းရွေးပေး၊ သူ့ကို ဘယ်လိုချဉ်းကပ်မယ်၊ ဘာလုပ်မယ် ကအစ ပြောထားမယ်။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ အဲဒီမိန်းကလေးဟာ မင်းသူငယ်ချင်းတော့ မဖြစ်စေရဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မင်းကို မယုံလို့၊ ကျန်တာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ခွင့်ပြုတယ်”

“ကောင်းပြီလေ...ချိုသဲပြောမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား”

စက္ကန့်တော်တော်များများ ချိုသဲကြည်နှင့် ဧက အပြီးကိုယ်စီနှင့် မျက်လုံးချင်း ဆုံမိသည်။ တစ်ယောက်မျက်လုံးထဲမှာ တစ်ယောက် မိမိကိုယ်မိမိ ဘယ်လောက်ယုံကြည်ထားသလဲဆိုသည့် ယုံကြည်မှုကို နှာကြသည်။ ပြီးတော့... ပြိုင်တူမျက်နှာလွှဲလိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ပြီ...မင်းအခု ဒီမှာ ခဏနေခဲ့ပါဦး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တွေ မင်းကို သိပ်အားနာနေကြတယ်။ သူတို့ တောင်းပန်ချင် တောင်းပန် ဩလိမ့်မယ်။ ဒါပဲ...ကိုယ်သွားမယ်”

ဧက ထိုနေရာမှ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုမှန်းမသိ မကျေမနပ်ဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကျောင်းသူကျောင်းသားတွေကြားထဲမှာ တိုးဝှေ့ကာ ဘယ်ကိုမှ မကြည့်ဘဲ ဧက လျှောက်လာခဲ့သည်။ ဘယ်ကို သွားမည်ဆိုသည့် ညွှန်ရွယ်ချက်လည်း မရှိ။ ဧက ဘာကိုမှလည်း မမြင်။ ဧက မျက်ဝန်းထဲမှာ ဘစ်ခုပဲမြင်နေရသည်။

ချိုသဲကြည်၏ အပြီး။

ဧက နှလုံးသားက တင်းခနဲဖြစ်သွား၏။

သူ မကျေနပ်တာက အဲဒီအပြီးကိုလား...။

“မဟုတ်သေးဘူး ဧက၊ မင်းပြောသလို ချိုသဲကြည်က သူ့ဩဇာ အာဏာကို ငါတို့အုပ်စုမှာ လာပြတာ မဟုတ်ဘူး။ သူ မင်းကိုလည်း ခင်ပါတယ်။ သူ့ဖြစ်စေချင်တာက မင်းကို ခံစားချက်နဲ့ ချစ်သူရှာစေချင်တာ။ အဲဒါပဲ ငါတို့ကို ပြောသွားတယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွာ၊ အဲဒီနေ့က ဖြစ်သွားတာ အားနာဖို့ကောင်း တယ်”

ဧက သူငယ်ချင်းတွေစကားကို ပြီးကာ ခေါင်းကို ခါလိုက်သည်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ အားသည် ဒါပဲဖြစ်သည်။ ယောက်ျား တစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက် ပြဿနာဖြစ်ကြလျှင် အမှန် အမှားကို ခဏထား၊ ပထမဦးဆုံး အားနာစရာသည် မိန်းကလေးအတွက် သာဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စမှာလည်း မိန်းကလေးများ အားနွဲ့ကြသည့်အတွက် အားသာချက်တစ်ခုသာဖြစ်သည်။

“မင်းတို့ အားနာတာ မဆန်းပါဘူး။ ဒါဖြစ်သင့်တဲ့ ဖြစ်နေကျ ကိစ္စပဲ။ ဒါပေမယ့် သူ ငါ့ကို ခင်တယ်ဆိုတာတော့ မပြောနဲ့ကွ၊ မနေ့က ကိစ္စက ခင်မင်မှုကြောင့် ဖြစ်ကြတာမဟုတ်ဘူး။ သူက ငါ့ကို လှောင်ချင် နေတာ”

“ခဏလေး ဧက၊ ငါ ရှင်းပြမယ်၊ ခဏလေး”

ထွန်းလွင်ဦးက ဧကကို တားရင်း ကမန်းကတန်း စကားပိုင်း ထဲသို့ ဝင်သည်။

“ချိုသဲကြည် ငါတို့ ပိုင်းကို စရောက်လာတာ၊ မင်းကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ရောက်လာတာပါ”

ဧက အသံမထွက်ဘဲ ထိုအချက်ကို သဘောတူလိုက်၏။
“ဒါပေမယ့် ချိုသဲကြည် မရောက်လာချိန်တွေမှာ မင်းက မိမိကိစ္စရှိနေတော့ သိပ်မနေဖြစ်ဘူး။ ချိုသဲကြည်က မင်း ထသွားတိုင်း မင်းအကြောင်းကို အမြဲမေးတယ်။ သူ နားမလည်တဲ့ကိစ္စတွေပေါ့ကွာ...။ ငါတို့က မင်းကို အနှေးထည်ကအစ တွက်ပြီး ဝတ်တတ်တဲ့ကောင်လို့ ပြောပြကြတယ်။ မိမိကိစ္စကိုလည်း မင်း ရှင်းပြပြီးပေမယ့် ငါတို့က ထပ်ရှင်းပြတယ်။ အဲဒီမှာတင် သူက ပြောတယ်...”

ထွန်းလွင်ဦးက စိတ်ဝင်စားအောင် စကားကို ရပ်ထားသော်လည်း ဧက မော့မကြည့်။ ကျပ်တန်ကို အချွန်ကလေးဖြစ်အောင် ချိုးကာ လက်သည်းထဲက ချေးတွေကို ကော်ထုတ်နေလိုက်သည်။ သူမော့ကြည့် သည်ဖြစ်စေ၊ မမော့သည်ဖြစ်စေ ထွန်းလွင်ဦးက ထိုစကားကို ပြောကို ပြောမှာ ကျိန်းသေနေသည်။

“သူက...သူက မင်းကို တွက်ချက်ပြီး အခြေအနေကို အသုံးချ ပြီး လိုက်တဲ့ ရည်းစားနဲ့ ပြေလည်သွားမှာကို စ.စိုးရိမ်တယ်။ ခံစားမှုမှာ အခြေမခံတဲ့အတွက် မင်းတို့နှစ်ယောက် သမီးရည်းစားဖြစ်လဲ ပြဿနာ တက်ပြီး ကွဲမှာပဲတဲ့”

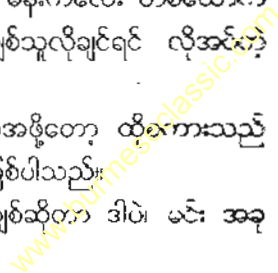
“မင်းတို့က ယုံတာပဲလား၊ ကဲ...ငါပြောမယ်။ ခံစားမှု မပါဘဲ အိမ်ကပေးစားလို့ ယူပြီး တစ်သက်လုံးနေသွားတဲ့ လူတွေကို ဘယ်လို လုပ်မလဲ”

ဧက၏ စကားကို ထွန်းလွင်ဦးက လက်ကာသည်။

“ငါ့စကားမှ မဆုံးသေးတာ၊ ဒါက မင်းကို တွေးပေးတာ နောက်တစ်ခုက သူ့ကိုယ်တိုင် မိန်းကလေးဆိုတော့ မင်းအခြေအနေအရ လုပ်တဲ့အပေါ်မှာ ဘာမှမသိဘဲ ခံစားမိတဲ့ မိန်းကလေးတွေဘက်က သူ နာတယ်။ အခြေအနေကို နားလည်ရုံနဲ့ မိန်းကလေး တစ်ယောက် အချစ်ကို ရပြီထင်တာ မဟုတ်ဘူးတဲ့။ ချစ်သူလိုချင်ရင် လိုအပ်တဲ့ အရည်အချင်းက ချစ်ဖို့ပဲတဲ့”

ဧက ထရယ်ပစ်လိုက်သည်။ ဧကအဖို့တော့ ထိုစကားသည် ခုယ်စရာကောင်းသော စကားတစ်ခုနီးသာဖြစ်ပါသည်။

“အခြေအနေအရ ဒါပဲလေ...အချစ်ဆိုတာ ဒါပဲ၊ မင်း အခု

မုန့်နုနုနဲ့ ထောင်ကျကြည့်ပါလား။ မင်းရင်ဘတ်နဲ့ ရွေးထားတဲ့ ခင်မျိုးကိုက မင်းအပြောင်းလဲသွားတဲ့ အခြေအနေကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မင်းကို ချစ်မလား။ ငါ မိန်းကလေးတွေကို လူမှန်းသိကတည်းက မကျေနပ်တာ အဲဒါပဲ။ သူတို့ကိုချစ်မိတဲ့ လူတစ်ယောက်က တကယ်ခံစားတာကျရင် ဘယ်တော့မှ ဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ့ဦးလေးတစ်ယောက်က သူသိပ်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးက ပြန်မချစ်လို့ အဲဒီအိမ်ရှေ့မှာ နေတိုင်း မယ်ဒလင်တီး။ အရက်တွေသောက်ပြီး လဲကျ အဆုပ်အအေးပတ်ပြီး သေဖူးတယ်ကွ။ အဲဒီကောင်မလေး ဘာဖြစ် သလဲ၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ငါ့ဦးလေး သူ့ကြောင့်သေတာပါဆိုတာကိုတောင် အပြောခံရတာ ရှက်လို့တဲ့။ ရက်မလည်ခင် လင်နောက်လိုက်ပြေးသွား တယ်။ ရင်ဘတ်ဆို...ခံစားချက်ဆို...အချစ်ဆို...ကဲ...ခံစား ပါလား...ပြန်ချစ်ပါလား...ဝမ်းနည်းပါလား။ ဒါပဲ ထွန်းလွင်ဦး... မိန်းကလေးဆိုတာ တကယ်လုပ်ပြလို့ မရဘူး။ သူတို့ကို သိထားပြီး ညာမှ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရဲ့ အချစ်ဆိုတာ အဲဒါပဲ။ အခြေ အနေပဲ...ကဲ အခု မိမိ ငါသာ ဖွင့်ပြောရင် ငါနဲ့ ရည်းစားဖြစ်ပြီ။ ငါ့ဦးလေးလို လိုက်ကြည့်ပါလား။ ငါ့ဦးလေးလိုပဲ သေသွားမှာပေါ့”

ဧက စကားပြောနေသည်နှင့်မတူ။ စကားလုံးတွေကို ထွေးထုတ် နေသည်နှင့်သာတူသည်။ စကားလုံးတွေ ကုန်သွားတော့ ဧက ဒေါသ ထွက်နေခဲ့သည်။ ဧက ရင်ထဲမှာ အရာအားလုံး ဖြောင်းဆန်နေကြ၏။ ထွန်းလွင်ဦးက ဘာမှမပြောတော့ဘဲ ခေါင်းကို ခါသည်။

“ဒါ...ဆိုရင်တော့ မင်းနဲ့ ပြဿနာဖြစ်တဲ့နေ့က သူ နောက်ဆုံး ပြောသွားတဲ့ စကားက အမှန်ပဲ၊ အဲဒါပဲ...”

ထွန်းလွင်ဦး စကားဆုံးတော့ ဘိုဘိုနှင့် မောင်မောင်အေးတို့ပါ အချင်းချင်းကြည့်ပြီး ခေါင်းကို ညိတ်ကြ၏။ သူတို့ပုံစံက မှန်လိုက် တာ...ချိုသဲကြည့်ရယ်ဆိုသည့် အမူအရာမျိုး။ သူငယ်ချင်းတွေ၏ မျက်လုံးများက တစ်ခုခုကို သေချာသွားသလိုမျိုး။

“မောင်မောင်အေး၊ ပြောစမ်း၊ သူ့ဘာပြောသွားလို့လဲ”
မောင်မောင်အေး ဧကကို မော့ကြည့်ကာ မျက်လွှာကို ချပြီး ခေါင်းကို ရမ်းသည်။

“ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ အလကားပါ”

မောင်မောင်အေး၏ လေသံနှင့် အမူအရာကြောင့် ဧက ရင်ထဲ ဒေါသက ဝုန်းခနဲ ရောက်ကာလာ၏။

ချိုသဲကြည့် သူ့ကို ဘာပြောသွားသလဲဆိုသည့် သိချင်စိတ် က တစ်ကိုယ်လုံး ပျံ့နှံ့ကာသွားသည်။

ဧက ထွန်းလွင်ဦးလက်ကို ဖမ်းဆုပ်ဖျစ်ညှစ်လိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ထွန်းလွင်ဦး၊ ပြောစမ်း...ဘာပြောသွားသလဲ”

“မလုပ်နဲ့ ဧက၊ မင်း သိချင်ရင် ငါပြောပြမယ်”

ဘိုဘိုက ဧက လက်ကို အတင်းဝင်ရောက်ဆုပ်ကိုင်ထားသည်။

ဧက အသိစိတ်ကို ထိန်းလိုက်၏။

“ပြောစမ်းကွာ၊ သူ့ပြောသွားတဲ့စကားကို ငါကြားချင်တယ်၊ သူ့သတ်မှတ်ချက်ကို ငါသိချင်တယ်၊ ဘာလဲ”

ဘိုဘိုက ဧကကို မျက်လုံးချင်းဆုံအောင် ကြည့်သည်။

“ချိုသဲကြည့်က ပြောတယ်၊ မင်းဟာ မိန်းမတွေကို ချစ်ချင် ဘယ်တဲ့။ ဒါပေမယ့် ချစ်ချင်စိတ်ထက် ကြောက်တဲ့စိတ်က ပိုများ နေတယ်တဲ့။ မင်းချစ်တဲ့နည်းက သူ့ရဲဘောကြောင်တဲ့လူတွေ ချစ်တဲ့ နည်းမျိုးတဲ့”

အခန်း (၄)

'မြတ်မိုးအိမ်' ဆိုသည့် အမည်ကို ကြားလိုက်ရတော့ သူငယ်ချင်း အားလုံး ရုတ်တရက် ငြိမ်ကျသွားသည်။ သတိအရင်ဝင်သူ ဘိုဘိုက ဧကကို အနည်းငယ် စိုးရွံ့သော မျက်ဝန်းဖြင့် လှမ်းကာကြည့်သည်။ ချိုသဲကြည်၏ မျက်နှာပေါ်တွင် သူပြောလိုက်သော အမည်က အားလုံးကို ပြောင်းလဲသွားစေနိုင်သဖြင့် ကျေနပ်ဟန်ကို တွေ့ရ၏။ ကိုယ်နဲ့ လိုက်မည် ထင်သော အင်္ကျီကို ဝတ်လာသည့်နေ့မျိုးမှာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက် က သိပ်လှတာပဲဟု ချီးမွမ်းသည့်အခါ မိန်းကလေးများမျက်နှာတွင် တွေ့ရလေ့ရှိသော ကျေနပ်နှစ်သက်မှုမျိုး။

ဧကနှင့် ချိုသဲကြည် မျက်ဝန်းချင်း ခဏဆုံသည်။ ချိုသဲကြည်က မျက်နှာကလေးတစ်ဖက်ကို လှပစွာ ပင့်ပြု၏။ ထိုအမိမိယံသည် ဘယ်လိုလဲ ဆိုသည့် အသံကို ကိုယ်စားပြုသည်။ ဧက ပြန်ပြုံးပြလိုက်၏။

မြတ်မိုးအိမ်ကို ဧက သိပါသည်။ ဧကမဟုတ်... ဗိုလ် တထောင်တက္ကသိုလ်တစ်ခုလုံး သိကြသည်။

မြတ်မိုးအိမ်က ဆံပင်ရှည်ရှည် ရှည်တာမှ ခါးအထိရောက်အောင် ရှည်သည်။ သွားပုံလာပုံ ဣန္ဒြေရရ အဝတ်အစားက တည်တည်ငြိမ်ငြိမ် အမြဲတမ်းအင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် ချိုတ်ထမီဝတ်တတ်သည်။ မျက်နှာက မြန်မာ့ဆန်ဆန်လှသည်။ တစ်ကျောင်းလုံးမှာ သနပ်ခါးကို ဖုံးနေအောင် စိတ်ရှည်လက်ရှည်လိမ်းတတ်တာဆို၍ သူတစ်ယောက်တည်းသာရှိသည်။ သွားတာလာတာ နေတာထိုင်တာ တော်တော်စည်းစနစ်ကျသည်။ သူနှင့် တွဲသည့် မိန်းကလေးတွေကိုလည်း သူလို ဣန္ဒြေရအောင် တည်ငြိမ်အောင် စည်းရုံးတတ်သည်။ အော်ဟစ်နောက်ပြောင်ကာ စတတ်သော... သတ္တိရှိသူ

သင်ရောတတ်သော ယောက်ျားလေးများကို တည်ငြိမ်စွာ တုံ့ပြန်တတ်သေး သည်။

ဒါတင်မဟုတ်... မြတ်မိုးအိမ်သည် ကျောင်း၏ ပထမရ လှယဉ်ကျေးမယ်၊ သူနေသည့် မြို့နယ်၏ မယ်၊ ကျောင်းဓမ္မစကြာ အသင်းခေါင်းဆောင်၊ သာရေးနာရေးအသင်း အတွင်းရေးမှူး။ ပထဝီမေဂျာ ၏ Queen။ သူက ရွယ်တူယောက်ျားလေးများ၏ အချစ်ထက် ဆရာ ဆရာမများ၏ အချစ်ကို ပိုတန်ဖိုးထားသူ။ သူ့ကို တန်ဖိုးထားသော ယောက်ျားလေးများကို ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့စေသူ။ မြတ်မိုးအိမ်ကို လိုချင်နေ သည့် ကျောင်းသားတွေကလည်း အများကြီး။ တလောက ရန်ကုန် တက္ကသိုလ်မှာ ဓမ္မစကြာသွားရွတ်ပြီးတော့ ရန်ကုန်တက္ကသိုလ်၊ ဆေးနှင့် YIT က ကျောင်းသားတော်တော်များများ ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်ကို လိုက်လာကြသေး၏။ ယောက်ျားလေးဆိုတာကလည်း ကိုယ်က ဘာပဲ ခြစ်နေနေ ရည်းစားထားလျှင်တော့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ မိန်းကလေး မျိုးကိုမှ လိုချင်ကြတာ မဟုတ်လား။

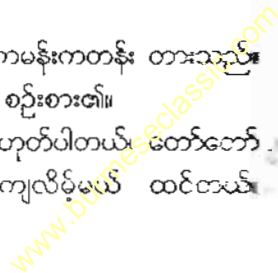
မြတ်မိုးအိမ်သည် လှသည်၊ ချောသည်၊ ဣန္ဒြေရှိသည် ဆိုသည့် မိန်းကလေးမျိုး။ ခက်တာက မြတ်မိုးအိမ်က ထိုအချက်များ ပြည့်စုံသော် လည်း ဧက စာရင်းတွင်တော့ တတိယတန်းစားထဲမှာ ရှိသည်။ ဒါကို ဧက မညာချင်။ မြတ်မိုးအိမ်က ရွှေငွေဝတ်စားခြင်းမရှိ။ သို့သော် ပြည့်စုံ ချမ်းသာသည့် မိန်းကလေးဆိုတာ သိသာရသည်။ ဧက၏ အဆင့်တွေက ငွေကြေးကို မူတည်ခဲ့ထားသဖြင့် မြတ်မိုးအိမ်က တတိယတန်းစားထဲ ပါနေခြင်းသာဖြစ်သည်။

"ကိစ္စမရှိပါဘူး... သဘောတူပါတယ်၊ ချိုသဲကြည် စိတ်တိုင်းကျ ရွေးထားတာပဲ မဟုတ်လား"

"ဟေ့ကောင် ဧက၊ မင်းမလွယ်ဘူးနော်၊ မြတ်မိုးအိမ်အကြောင်း မင်း သိသားနဲ့"

စိတ်မြန်သည့် မောင်မောင်အေးက ကမန်းကတန်း တားသည်။ ချိုသဲကြည်က မျက်မှောင်နည်းနည်းကျုံ့ပြီး စဉ်းစား၏။

"ဒီလိုလုပ်ပါလား... မြတ်မိုးအိမ်က ဟုတ်ပါတယ်၊ မတော်တော် ခက်လိမ့်မယ်၊ ချိုသဲဘက်က မတရားရာကျလိမ့်မယ် ထင်တယ်။"

ဟိုလေ..."

ချိုသဲကြည်က ဂေ တစ်ကိုယ်လုံးကို ကြည့်ရင်းပြောသည်။
ဧကမှာရှိသည့် ပိုင်ဆိုင်မှုနှင့် ကျော်ဇောထင်ရှားမှုကြီးလွန်းသော မြတ်မိုးအိမ်
ကို ရအောင်ကြိုးစားဖို့ဆိုတာကို မတရားမှုတစ်ခုဟု ထင်ချင်ပုံရသည်။

"ကိစ္စမရှိဘူး ချိုသဲကြည်၊ လူဆိုတာ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် အားနည်း
ချက်တော့ ရှိကြတာပါပဲ။ ကျွန်တော့်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မြတ်မိုးမှာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့"

"မဟုတ်ပါဘူး၊ ချိုသဲ ဆိုလိုတာက မဖြစ်နိုင်တာကြီးကို
လောင်းရတာဆိုတော့ မကောင်းလို့ပါ၊ ချိုယွင်းချက်ကလေးထားရင်
မကောင်းဘူးလား"

ဂေ အသံမထွက်ဘဲ ရယ်ပြီး ဆေးပေါ့လိပ်ကို ဖွာသဖြင့်
ချိုသဲကြည်က စကားကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။

"လောင်းကြကတည်းက မဖြစ်နိုင်ဘူးထင်လို့ လောင်းကြတာပဲ
မဟုတ်ဘူးလား"

ချိုသဲကြည် ဘာမှ ဆက်မပြောဘဲ ခဏ စဉ်းစားသည်။ အပေါ်
နှုတ်ခမ်းကလေးကိုအားထည့်ထားသဖြင့် မသိမသာ ချွန်ထွက်နေ၏။
ဘိုဘိုက ခေါင်းခါသည်။ ထွန်းလွင်ဦးက မဲ့၏။ သူ့လက်ခံမှုအပေါ်
သူငယ်ချင်းများ စိုးရိမ်ပုံရသည်။ ဂေ စိတ်ထဲမှာတော့ စိုးရိမ်ခြင်း
လုံးဝမရှိပါ။ အခက်အခဲတိုင်းတွင် အဖြေပါပြီးသား ဖြစ်လေသည်။

"ဒီလို...ဒီလို သိပြီ၊ ချိုသဲက ရှင့်ကို လူနှစ်ယောက်ပေးမယ်၊
ဘယ်သူနဲ့ပဲ အဆင်ပြေပြေ ရှင် နိုင်တယ်ပေါ့နော်၊ နောက် တစ်ယောက်က
နှင်းရည်လွင်၊ သင်္ချာက မြတ်မိုးအိမ်ကို အဆင်မပြေရင် ရှင် မရှုံးသေး
ဘူးပေါ့"

"အဲဒါ မဆိုးဘူး ဂေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ကွာ...ပွေးများတောင်မှ
ဂယ်ပေါက်ဖွင့်ထားတတ်ကြတာပဲ၊ အဲဒီစကားကလည်း မင်းပဲ ပြောတာ
လေ"

"ဟင့်အင်း...လက်မခံဘူး၊ မြတ်မိုးအိမ်ပဲ"

"ကျွတ်!!...ဂေ ကလည်းကွာ"

"ဟုတ်တယ် ဂေ၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချိုသဲပြောတာ တရားတယ်၊
မြတ်မိုးအိမ်ကို အရင်မဟုတ်ဘဲ နှင်းရည်လွင်ကိုရော ရလား"

"ရတယ်...ကိုထွန်းလွင်ဦး သူ့အတွက်က လူက အဓိကကျတာ
မှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက ခံစားမှုနဲ့ လိုက်တာမှ မဟုတ်တာ၊ ဘယ်သူ့ပဲ
ဖြစ်ဖြစ်လေ ချိုသဲကို နိုင်ဖို့ သူ့အယူအဆကို သူ သက်သေပြဖို့ပဲ
မဟုတ်လား...ဟုတ်တယ်နော်"

စကားပိုင်း ခဏတိတ်သွားသည်။ ဂေ ပိုင်းထဲက ဘယ်သူ့ကိုမှ
မကြည့်ဘဲ အပြင်ကို ငေးနေသည်။ လောကဟာ တစ်ခါတစ်ခါ
ဘာကြောင့် ပုံသေအတိုင်းဖြစ်မနေရသနည်း။ ထင်မထားသော
ထောင့်ကွေးများထဲမှ တစ်စုံတစ်ခုရှိနေတတ်သည်။ တရားအတိုင်း
လောကတွင် မြဲနေသည့် ကိစ္စဟူ၍ ဘာမှ မရှိဆိုတာ ဂေ နားလည်ပါ
သည်။ သို့သော် တချို့ကိစ္စများသည် လောကီဘဝအတွက် အရာရာ
ပုံသေသာ ဖြစ်သင့်သည်။

ဂေ ချက်ချင်း ချိုသဲကြည်ကို ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

"အဲဒါဆိုရင် ချိုသဲကြည်ရဲ့ စကားထဲက မတရားရာ ကျမယ်ဆို
တဲ့ စကားကို ဖြုတ်ပေးလေ"

စကားသံ တိတ်သွားပြန်၏။ ချိုသဲကြည်က စားပွဲခုံကို တစ်ခေါက်
ခေါက် အသံသဲ့သဲ့မြည်အောင် လက်သဲချွန်ကလေးတွေနှင့် ခေါက်နေ
သည်။ တော်တော်လှတဲ့ လက်သည်းတွေပါလား။

"ကောင်းပြီ...ရတယ်၊ ဖြုတ်ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခု
ထပ်ပြောဦးမယ်၊ အဲဒါက စည်းကမ်းပေါ့နော်၊ တကယ်လို့ ရှင်နိုင်သွားရင်
အဲဒီမိန်းကလေးတွေကို သစ္စာရှိရှိနဲ့ ချစ်ရမယ်၊ လောင်းတဲ့ ကိစ္စကို
မပြောရဘူး၊ သူတို့ သိကွာအတွက်ဆိုပါတော့၊ ပြီးတော့ ရှင်နဲ့ ချိုသဲ
သူငယ်ချင်းတွေလို ရင်းနှီးရမယ်"

ဂေ မျက်မှောင်ကို ကုတ်သည်။ ချိုသဲကြည်က မြင်ပြီး
ပြုံးသည်။

"သူငယ်ချင်းလိုလေ...ဒါမှ ရှင်ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ပြေလည်တယ်
ဆိုတာကို ချိုသဲသိပြီး ရှုံးရကျိုးနပ်မှာပေါ့"

"ကျွန်တော် ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာတော့ ကြိုမပြောချင်ဘူး
သတင်းပေါက်မှာစိုးလို့၊ ပြီးရင် ရှင်းပြမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား"

"ရတယ်...ကျေနပ်တယ်"

“လောင်းကြေးကရော...”

ပေါ့ပါးပျော်ရွှင်ဟန်ရှိသွားသော ချိုသဲကြည် ခန္ဓာကိုယ် ကလေး ဆတ်ခနဲတွန့်ကာသွား၏။ ဧကကို လှမ်းကြည့်သော မျက်လုံးမှာ မျက်ခုံး တွေက ကျုံ့ပြီးသား...။ ထို့နောက် သတိရကာ ပြန်ဖြေသည်။ ထို့နောက် ခဏစဉ်းစား၏။ သူငယ်ချင်းများက တအံ့တဩ ဧကကို ကြည့်ကြသည်။

“အင်း...ချိုသဲ အဲဒါကို မစဉ်းစားရသေးဘူး၊ ရှင့်ဘက်က ရော...”

“ဒါဆို တူနေပြီ၊ ကျွန်တော်လည်း...”

ချိုသဲကြည်က မျက်စောင်း ဖျတ်ခနဲထိုးကာ ရယ်လေသည်။ ဧက ထိုပေါ့ပါးမှုကို အသိအမှတ်ပြုကာ ပြုံးပြလိုက်ရ၏။

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ မင်းက ဘယ်သူ့ကို ရွေးမှာလဲ၊ မြတ်မိုးအိမ် သား...နှင်းရည်လွင်လား...”

မောင်မောင်အေး အမေးကို ဧက ခေါင်းညှိတ်ကာ လက်ခံလိုက် သည်။ သူ့မှာ ဘာခံစားချက်မှ မရှိ၊ ရှိမည်ဆိုလျှင်တောင်မှ ဒီကောင် မလေးကို နိုင်ချင်စိတ်သာရှိပါသည်။

“အရေးကြီးတာက အနိုင်အရှုံးပဲ၊ နှင်းရည်လွင်ပေါ့”

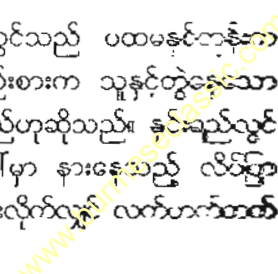

နှင်းရည်လွင်သည် ထူးခြားစွာ မိန်းကလေးအပေါင်းအသင်း မရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ပိရီသေသပ်သောနှုတ်ခမ်း၊ ဖြူဖွေးသော အသားအရည်ပေါ်တွင် ထင်းနေသော မျက်ခုံးမွှေးကော့ကော့များက ထင်ရာကို လုပ်မည့်ပုံစံ၊ ပိရီသေသပ်ကာ အမြဲတင်းတင်းစေ့ထားသောနှုတ်ခမ်း။ လမ်းသွားလျှင် ဘယ်ကိုမှ မကြည့်တတ်။ တစ်ခါတစ်ရံ ကျောင်းကို ဘာမှ လိမ်ခြယ်မထားဘဲ လာတတ်သူ၊ လက်မှာ နာရီမပတ်၊ တစ်တန်းလုံးကို ခေါင်းမလှည့်ဘဲ မျက်ဆံရွေကာ ကြည့်တတ်သူ။ တစ်ခါတစ်ရံ မေဂျာဆရာသင်နေသည့် တိုင် ခုံပေါ်မှာ မှောက်အိပ်နေတတ်သေး၏။ တစ်ပတ်မှာ လေးရက်ခန့် ယောက်ျားလေး ရှုပ်အင်္ကျီဝတ်တတ်သူ။

ပြတင်းပေါက်နံဘေးမှာ ဘယ်တော့မှ မထိုင်တတ်။ ကျောင်းသူ များမရှိသော အတန်းလွတ်မှာ တစ်ယောက်တည်း နေရာယူတတ်သူ။ ထိုနေရာကလေးမှာထိုင်၍ ကော်ရစ်တာတွင် ရပ်နေသော ကျောင်းသား များ ရယ်မောပျော်ရွှင်နေတတ်သော ကျောင်းသူများနှင့် အတန်းထဲတွင် အတူတွဲထိုင်နေလေ့ရှိသော အတွဲများကို မကျေမနပ်ဖြင့် ကြည့်တတ် သေးသည်။

ဧက စုံစမ်းထားသမျှ နှင်းရည်လွင်သည် ပထမနှင်ကုန်ကာ ရည်းစားတစ်ယောက် ရခဲ့ဖူးသည်။ သူ့ရည်းစားက သူ့နှင့်တွဲနေသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့် ကြိုက်သွားသည်ဟုဆိုသည်။ နှင်းရည်လွင် သည် လှသည်။ သို့သော် သင်ဇုန်စားပေါ်မှာ နားနေသည့် လိပ်ပြာ တစ်ကောင်နှင့်တူသည်။ သတိမမူဘဲ သွားဖမ်းလိုက်လျှင် လက်ပက်တတ်

ကွဲသွားနိုင်သည်။

နှင်းရည်လွင်ကို သေသေချာချာလေ့လာပြီးမှ ချိုသဲကြည်၏ ဝန်ကျမှုကို ဧက တွေ့ရသည်။ နှင်းရည်လွင်သည် တော်တော်ချဉ်းကပ်စို့ ခက်သည့် မိန်းကလေးသာဖြစ်သည်။ ဘွဲ့ရမှ အချစ်အတွက် စဉ်းစားမယ် ဆိုသည့် သူပြောငါပြော စကားမျိုးဖြင့် ရည်းစားမထားသူမဟုတ်။ သူ ရင်ထဲမှာ ယောက်ျားတွေကို မုန်းတီးနေသော၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက် ချင်သော စစ်မှန်သည့် အတွေ့အကြုံကြီးက ရှိထားပြီးဖြစ်သည်။

“ဧက ဒါဆို ပြဿနာပဲ၊ မင်း ဘာဆက်လုပ်မှာလဲ”

ထွန်းလွင်ဦး အမေးစကားကို ဧက မဖြေဘဲ တစ်ဖက်သို့ လှည့်ကာ ပြုံးလိုက်၏။ သူငယ်ချင်းများက ဧကမျက်နှာကို ကြည့်နေကြသည်။ သို့သော် ဧကထံမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။ ဧက ပြန်လှည့်ကာ သူငယ်ချင်းများကို ထိုအပြုံးနဲ့ပဲ ကြည့်နေလိုက်၏။

“ဟေ့ကောင် ဧက၊ မင်း ငါတို့ကို အဲဒီလို မကြည့်နဲ့၊ ငါတို့ မေးတာက မင်းအတွက် ခိုးရိမ်လို့ မေးတာကွ၊ မင်း ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ ကို ချိုသဲကြည်ကို ပြန်ပြောဖို့ မဟုတ်ဘူး၊ မပြောချင်နေ ဧက ရတယ်”

သူ့အပြုံးကို အဓိပ္ပါယ်သိသွားသော မောင်မောင်အေးက ဒေါသ ဖြင့် အော်သည်။ ကင်တင်းသည် အိုက်စပြုနေပြီဖြစ်သည်။

“လျှို့ဝှက်အပ်တဲ့ အမှုကို လျှို့ဝှက်ထားတာ အကောင်းဆုံးပဲ၊ မောင်မောင်အေး အချိန်တန်တော့ သိရမှာပေါ့ကွာ”

“တော်ပြီ ဧက၊ ချိုသဲကြည်နဲ့ ငါတို့ ခင်တယ်၊ အေး...”

အဲဒါ ရိုးရိုးခင်တာပဲ၊ မင်းကိစ္စနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“မောင်မောင်အေး ပြောမနေနဲ့တော့၊ ကောင်းပြီ ဧက...နောက် ကို ငါတို့ ဘယ်တော့မှ အဲဒီကိစ္စကို မမေးတော့ဘူး”

ဧက ဘာမှမပြောဘဲ ထသည်။ ဘိုဘိုက လှမ်းကာ တား၏။

“ဘယ်သွားမလို့လဲ ဧက၊ အတန်းက English စာသင်ချိန် လေ”

“English စာကျလည်း စာမေးပွဲကျတာပဲ”

ကင်တင်းလာသည့် လမ်းကို သူငယ်ချင်းများက ကျောပေး ထိုင်နေသဖြင့် ချိုသဲကြည် လာနေတာကို မတွေ့ရခြင်းဖြစ်သည်။ ဧက

လှမ်းထွက်ကာ သူတို့ခိုင်းကို လာနေသော ချိုသဲကြည်ကို ပြုံးပြလိုက်၏။
“ကိုဧက ဘယ်လဲ...ကော်ရစ်တာလား၊ ဒီနေ့ နှင်းရည်လွင် မလာဘူးလေ”

“အတန်းထဲပါ”

“မထိုင်တော့ဘူးလား”

“စဉ်းစားစရာတွေ ရှိသေးလို့”

ဧက စကားကြောင့် ချိုသဲကြည်က ပြုံးကာ ခေါင်းကိုညိတ် သည်။ ဧက ပြုံးပြပြီး ထွက်ခဲ့သည်။ ကော်ရစ်တာမှာ လျှောက်လာရင်း ဧက ရင်ထဲမှာ တစ်ခုခုဖြစ်နေသည်။ ဘာဖြစ်တာလဲ...၊ ထိုခံစားမှုကို ဧက သေသေချာချာ စဉ်းစားရင်း လျှောက်လာခဲ့သည်။

ကိုယ့်အလှည့်ရောက်ခါနီးမှာ ရုပ်ရှင်လက်မှတ်ကုန်သွားသည့် အခါမျိုးတွင် ခံစားရလေ့ရှိသော ခံစားမှုမျိုးသာဖြစ်၏။ ဘာဖြစ်တာလဲ။ ချိုသဲကြည်နှင့်အတူ ကျန်ခဲ့သော သူငယ်ချင်းများဝိုင်းသည် ရုပ်ရှင်တစ်ခု မဟုတ်ပါ။ သို့သော်... ဧက ရင်ထဲမှာတော့ ထိုအတိုင်းပင် ခံစားနေရ သည်။

ကျောင်းပြီးဟာ မြေဖြူစာတွေ နာပြန်ဖို့နဲ့ တူတယ်။
တို့က နီဒီထဲမှာ နစ်မြုပ်နေတဲ့ သစ်ခေ့ကလေးပေါ့။
မင်းရဲ့ ခင်မင်မှုနဲ့ ရေစက်တွေဖြောင့် ဆက်လက်ရှင်သန် ခွင့် ရခဲ့တယ်။
ဇာဝရပါ။

နောက်သွယ်ချင်းတစ်ယောက်က ခင်တယ်လို့မြေတိုင်း...
တို့ ခင်တက် မိဘူးလို့ နာမြေဖြူထားပါ။
နာမည်နဲ့လိက်နာင် နှလုံးသားချိုသာဖြူလတ်၊ မင်းကို ဘယ်တော့မှမေ့။
တို့တေ့ ခင်မင်မှုက ဇာဝရနော်။ နာမြေသစ်ရ။

“ရေးလေ ကိုကော့...ဖတ်ပဲနေတာပဲ တစ်ခုခု ရေးပေးမှပေါ့”
ချိုသဲကြည်က ဆေးပေါ့လိပ်ငွေ့များကို လက်နှင့်ဖယ်ကာ ပြုံးရင်း
ပြောသည်။ ဧက Auto စာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။ မောင်မောင်အေးနှင့်
ဘိုဘိုမျက်နှာတွင် ရှက်နေသော မလုံခြုံမှုများကို တွေ့ရသည်။

“ရေးပါ...”
“ဘာရေးရမှန်း မသိဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“အို...တစ်ခုခုပေါ့။ အဓိပ္ပါယ်ရှိတာ တစ်ခုခု ချိုသဲက အမြဲတမ်း
အဲဒီစာအုပ်ကို သိမ်းထားမှာ။ အားရင်လည်း အမြဲတမ်း ပြန်ပြန်ဖတ်တာ”
လူတစ်ယောက်ရင်ထဲမှာရှိသော ခင်မင်မှုသည် စကားလုံးထဲမှာ
ရှိသလား။ ‘တော်တော်ရယ်စရာကောင်းသည့် ကိစ္စမျိုးဖြစ်သော်လည်း
တက္ကသိုလ်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဘယ်နေရာမှာပဲဖြစ်ဖြစ် ထိုအဖြစ်မျိုးက ရှိတတ်
တာပဲဖြစ်သည်။ ခင်မင်ခြင်းဆိုသည်မှာ အကျိုးအကြောင်း တိုက်ဆိုင်မှု
တစ်ခုပဲဖြစ်သည်။ ထိုကိစ္စကို ရှင်းပြလျှင် တော်တော်ရှည်လျားသွားနိုင်၏။

ပြီးတော့ စွပ်စွဲနေကျဖြစ်သည့် ရှင်က လောကကို ပုံသေတွက်ထားတာ
ကိုးဟု အပြောခံရဦးမည်။

ပြီးတော့ ဧကက စာရွက်တစ်ရွက်မှာ စာသုံးလေးကြောင်းထဲ
နီလျှင် ဘာကြောင့်မှန်းမသိ၊ ကျန်သည့်စာရွက်အလွတ်နေရာတွေကို
အားနာနေတတ်သည်။ နှမြောနေတတ်သည်။ ချိုသဲကြည်၏ လည်သာ
အဖုံးနှင့် Excellent ဟု ရေးထားသော စာအုပ်ကို နှမြောနေမိသ်။
ဘကယ်ဆိုလျှင် ထိုစာအုပ်ထဲမှာ ရေးထားသော စာကြောင်းတွေက
စာမျက်နှာ လေးမျက်နှာစာလောက်ပဲရှိသည်။

“ရေးပေးလေ...ကိုကော့ရဲ့”

အတွေးထဲမှ တော်တော်ရုန်းထွက်လိုက်ရသည်။ ဧက သက်ပြင်း
ချရင်း စာရွက်တစ်ရွက်ကို လှန်သည်။ သက်စုခင်ဆိုသော ကောင်မလေး
ဘစ်ယောက်ရေးထားသည့် စာရွက်အောက်မှာ ရေးဖို့ ဖောင်တိန်ကို
ဆွဲချွတ်လိုက်၏။

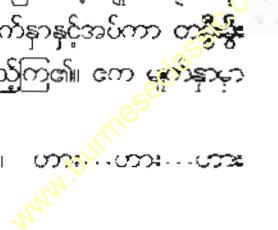
“အိုး...မဟုတ်တာ၊ တစ်ရွက်အသစ်မှာ ရေးပါ”

ဧက အလျော့ပေးကာ စာရွက်အသစ်ကို လှန်ရ၏။ သူ ဘာနေ
ရမလဲ...။

ဧက မျက်နှာတွင်ရှိသော စိတ်ရှုပ်မှု၊ အယုံအကြည်မရှိမှုတို့ကြောင့်
မောင်မောင်အေးတို့ အသံတိတ်နေကြသည်။ သူ ဘာကောက်ရေးမလဲ
ဆိုတာကို စိုးရိမ်နေကြဟန်တူ၏။ အဓိပ္ပါယ်ရှိတာ တစ်ခုခုတဲ့။ လောက
ကြီးမှာ အဓိပ္ပါယ်အရှိဆုံးက ဘာလဲ။ ဧက ဖောင်တိန်ကို တည်လိုက်တော့
ချိုသဲက တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။ သူငယ်ချင်းများကလည်း ယဉ်ကျေး
စွာ မျက်နှာလွှဲပေးကြ၏။

ဧက ရေးပြီး စာအုပ်ကို ပိတ်ကာ လှမ်းပေးလိုက်၏။ ချိုသဲကြည်
က ပြုံးပြီးယူကာ စာရွက်ကို တဖြန်းဖြန်းလှန်သည်။ သူငယ်ချင်းများက
ဒိမ်းကြည့်နေကြ၏။ သူရေးထားသည့်စာကို ဖတ်ပြီးတော့ ချိုသဲ မှက်လင်း
ပြုံးသွားသည်။ ပြီးတော့ စာအုပ်ကိုဖွင့်လျက် မျက်နှာနှင့်အပ်ကာ တန္တီးနိုး
ရယ်သည်။ ဧကကို သူငယ်ချင်းများက လှမ်းကြည့်ကြ၏။ ဧက မျက်နှာမှာ
ယုံကြည်မှုကို တွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။

“ရှင်ဟာလေ...တကယ်ပဲ သိလား၊ ဟား...ဟား...ဟား”

တကယ်ပဲ

“ဘာရေးထားလို့လဲဟင်...၊ ချိုသဲ ခဏ”

ချိုသဲကြည့်ကာ စာအုပ်ကို မပေးပါ။ လွယ်အိတ်ထဲ ထည့်လိုက်သည်။ မောင်မောင်အေးတို့ မျက်နှာပျက်နေကြ၏။ ပြီးတော့ ချိုသဲကြည့်ကာ ကော့ကို ကြည့်ကာ တခွိုးခွိုးရယ်ပြန်သည်။ သို့သော် ဧက လုံးဝ မရယ်ပါ။ သူငယ်ချင်းသုံးယောက်စလုံး မနေတတ် မထိုင်တတ်တွေ ဖြစ်ကုန်သည်။

“ဘာဖြစ်လို့ ရယ်နေတာလဲ ချိုသဲကြည့်။ အဲဒီထက် အဓိပ္ပါယ် ပြည့်စုံတာ ရှိဦးမလား”

ဧက၏ တည်ငြိမ်သော စကားသံကြောင့် ချိုသဲကြည့်ကာ ရယ်နေသောမျက်နှာကို အတင်းရပ်ကာ တည်ငြိမ်အောင် ကြိုးစားသည်။ ပြီးတော့ ဟုတ်ပါတယ်...ဟုတ်တယ်၊ တကယ်ပဲဟုပြောရင်း ဧကကို ခိုးကြည့်ကာ ပြုံးပြန်သည်။

“ချိုသဲ ခဏမေးစမ်းပါဆို...ဖတ်ချင်လို့”

“ဟာ...ကိုထွန်းလွင်ဦးကလည်း နောက်တော့မှဖတ်တော့၊ ဒါနဲ့ နှင်းရည်လွင်ကိစ္စ”

“မထူးခြားသေးဘူး...ကြိုးစားတုန်းပဲ၊ အများဆုံး နောက် တစ်ပတ်ပေါ့”

“ဘုန်းကြီးလည်း ဝတ်မသွားနဲ့ဦးနော်၊ တော်ကြာ ချိုသဲ တရားခံ ဖြစ်နေမယ်။ ကဲ...ချိုသဲ အတန်းထဲသွားဦးမယ်၊ ဆယ်နာရီ ငါးမိနစ် ကျတိုရီရယ်ရှိတာ”

ချိုသဲကြည့်ထတော့ မောင်မောင်အေးတို့ ဆူညံကာ ကျန်ရစ်၏။ ချိုသဲကြည့်ကာ လက်ကလေး ဝှေ့ရမ်းပြကာ အတင်းထပြေးသည်။

“ဟေ့ကောင် ဧက၊ မင်း ဘာရေးပေးလိုက်တာလဲ...ခွီးပဲ”

“အဓိပ္ပါယ်ရှိတဲ့ စကားပါ”

“ဧက ပဟေဠိမလုပ်နဲ့ကွာပြော၊ ချိုသဲကလည်း ပြေးတာ တန်းနေတာပဲ၊ စာအုပ်တောင် မပြဘူး၊ ပြောကွာ...”

သူတော်တော် စိတ်ညစ်သွားတာကို ဝန်ခံရမည်ဖြစ်သည်။ ချိုသဲကြည့်ကရော ဘာကြောင့် စာအုပ်ကို ပြမသွားရသနည်း။

“ငါတို့တုန်းက ရေးတာကို ပြတာပဲ၊ မင်းရေးတာ တို့တို့

သေး...၊ ငါလှမ်းကြည့်တော့ သုံးကြောင်းလားပဲ တွေ့ရတယ်၊ဟေ့ကောင် နဲ့သားရင် ပြောကွာ၊ ဘာရေးတာလဲ”

ဧက မောင်မောင်အေးကို ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါးသည်း ခိုင်ထဲမှာလည်း တစ်ခုခုခံစားလိုက်ရ၏။ ထိုခံစားချက်က တော်တော် နှုပ်ထွေးနေသဖြင့် ဘာရယ်မကွဲပြား။ ဧက သူငယ်ချင်းတွေကို ရင်ဆိုင် သိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်...ငါရေးတာ (၃)ကြောင်းထဲ။ ဗုဒ္ဓံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ ခမ္မံ သရဏံ ဂစ္ဆာမိ၊ သံသံသရဏံ ဂစ္ဆာမိ”

သူငယ်ချင်းများအားလုံး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားကြ၏။ ဧကကို တအံ့တဩ ကြည့်ကြသည်။

“နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီ စာ(၃)ကြောင်းထက် အဓိပ္ပါယ်ပြည့်စုံတာ လောကမှာ ရှိသေးရဲ့လား”

အားလုံး ဧကကို မျက်နှာလွှဲကာ ပြုံးကြသည်။ “မောင်မောင်အေး က ခေါင်းကို တွင်တွင်ခါသည်။ အနည်းဆုံး (၁၀)ကြိမ်ခန့်ရှိမည် ထင်ပါ သည်။ ဘိုဘိုက သက်ပြင်းကို ချ၏။ ထွန်းလွင်ဦးက သူ့ နဖူးကို သူရိုက်သည်။

“ကဲ...ချိုသဲကြည့်ဆီမှာ အတန်းတက်ပြီးရင် ဆရာအစစ် တွေဆီမှာ အတန်းတက်ဖို့ အခန်းထဲသွားဖို့ ကောင်းပြီထင်တယ်”

ဧက စကားကြောင့် ဘိုဘိုက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဖွင့်၏။ “မင်းတကယ်ရေးပေးလိုက်တာလား...ဧက”

ဧက ဘာမှ ပြန်မပြော။ မောင်မောင်အေး ထပ်၍ ခေါင်းခါ သည်။

“အဲဒါ...ထားတော့ကွာ၊ မင်း နှင်းရည်လွင်နဲ့ကိစ္စ နေ့ထက် တစ်ပတ်ဆိုတာ သေချာလား”

ဧက ခေါင်းကို ညှိတ်ပြလိုက်၏။ “ငါ့နာမည် ဧက၊ ဘယ်တော့မှ စကားနှစ်ခွန်းမပြောတုန်း သွန်းလွင်ဦး”

ကေဝင်ထိုင်တော့ ချိုသဲကြည်စကားမှာ အားလုံး နစ်မြောနေကြ သည်။ ဘာပြောနေသည်ဆိုတာတော့ ကေ မကြား။ ချိုသဲကြည် ပြောပြ သော စကားကိုမှမဟုတ် တစ်လောကလုံး Centeen တစ်ခုလုံး ဆူညံနေ သည့် အသံတွေကိုလည်း ကေ မကြားရချေ။ ချိုသဲကြည်က သူ့စကား မပြတ်သေးသဖြင့် ကေ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ထိုင်နေသည်ဟု ထင်ကာ စကားကို အမြန်အဆုံးသက်ဖို့ ကြိုးစားသည်။ ကေ စားပွဲခုံကို စိုက်ကြည့် ကာ ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေခဲ့သည်။

“ဟေ့ကောင် ကေ၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ထွန်းလွင်ဦးက ကေပုံစံကို သတိပြုမိသွားကာ လှမ်းမေးသည်။ ကေ ထိုပုံစံမျိုးနှင့် ထိုင်နေလျှင် ပြဿနာတစ်ခုခု ရှိပြီဆိုတာကို သူငယ်ချင်း တွေ သိကြ၏။ ထွန်းလွင်ဦး မေးသံကြောင့် ချိုသဲစကားသံ တိတ်သွားကာ တစ်ဝိုင်းလုံး ကေကို ကြည့်ကြသည်။

“မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ ကေ”

ကေ ခေါင်းကို ဖြည်းညင်းစွာခါသည်။

“ကေကို မနက်က နှင်းရည်လွင်တို့အတန်းရှေ့ ကော်ရစ်တာမှာ တွေ့တယ်၊ ဘာတွေ စကြနေပြီလဲ”

ချိုသဲကြည်က ရင်သွားသော သူမ၏ မဆုံးသေးသည့် စကားကို အပြီးရပ်ပစ်လိုက်ကာ ကေကို မေးသည်။ ကေ ခေါင်းလည်းမညိတ်၊ ခေါင်းလည်းမခါ။ ချိုသဲကြည်ကိုလည်း ပြန်မကြည့်။ စက္ကန့် ၃၀ လောက် ဒီအခင်းပဲ ငြိမ်နေခဲ့သဖြင့် သူငယ်ချင်းတွေက ချိုသဲကြည်ကို အားနာ သွားကြ၏။

၁၀၉ ❖ စိတ်အိုင်ပက်သူ

“ဟေ့ကောင်...ကေ”

မောင်မောင်အေး အားနာစွာ ကေကို သတိပေးသည်။ ကေ ချိုသဲကြည်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

“ကျွန်တော် အရှုံးပေးတယ် ချိုသဲကြည်။ နှင်းရည်လွင်နဲ့ ကိစ္စ ကျွန်တော် ရှုံးသွားပြီ”

“ဘယ်လို...ကေ ရှုံးသွားပြီ”

“ဟုတ်တယ်”

“ကေ ဘာဖြစ်လာလို့လဲဟင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ နှုံးရတာလဲ၊ ပြောပြပါလား”

“ရှုံးတယ်လို့ပြောရင် ပြီးပြီ မဟုတ်ဘူးလား”

“မင်း အခု နှင်းရည်လွင်ကို ကြိုးစားတာ (၇)ရက်လောက်ပဲ နှုံးသေးတာ...ဘာဖြစ်လို့ ရှုံးသွားတာလဲ၊ နှင်းရည်လွင်မှာ ရည်းစား နှုံးနေလို့လား”

“မဟုတ်ဘူး”

“မဟုတ်ရင် ပြောကွာ...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဟုတ်တယ်ကေ ပြောပြပါ။ ချိုသဲသိချင်တယ်၊ ဒီပွဲကို လောင်း ကတည်းက ရရ မရရ ပြောပြရမယ်လို့ ကတိရှိထားတယ်လေ...”

ကေ သက်ပြင်းကို ချရသည်။ မပြောချင်ပါဘူးဆိုမှ သူငယ်ချင်း များက ပိုသိချင်ကာ အတင်းမေးကြသည်။

“ကေ ချိုသဲတို့ကို နောက်နေတာ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မနောက်ပါဘူး၊ ကျွန်တော် တကယ်အရှုံးပေးတာပါ။ ချိုသဲ ကြည်ပြောတာ မှန်တယ်၊ မနက်က ကျွန်တော် နှင်းရည်လွင်တို့ အခန်းရှေ့ မှ ရှိနေတယ်”

နနက် (၉)နာရီအချိန် ကော်ရစ်တာသည် ဆူညံမှု အတော် မလျော့နည်းသွားပြီ ဖြစ်သည်။ ချစ်သူကို လာစောင့်ကြည့် ယောက်ျားလေးအတော်များများ သည်း မေဂျာချိန်တက်ပြီးသွားသော သူတို့ချစ်သူများနှင့် ကင်တင်ဆီ့ အောက်ကုန်ကြပြီဖြစ်သည်။ အခုမှ မျက်လုံးနှင့် စရန်ရိုက်သူများလည်း

ထံကောင်မလေးတွေရှိရာ ကင်တင်းထဲသို့ လိုက်ကုန်ကြသဖြင့် ကော်ရစ် ဘာနှင့် အခန်းထဲတွင် လူနည်းပါးသွားခြင်းဖြစ်၏။

သို့သော် နှင်းရည်လွင်ကတော့ အခန်းထဲမှာပဲ ထိုင်နေခဲ့သည်။

ဝဲကကလည်း ကော်ရစ်တာကို မှီရပ်ကာ ဆေးပေါ့လိပ်တစ်လိပ် ကို သောက်ရင်း သက်သက်သာသာပင်ရှိ၏။ နှင်းရည်လွင်က သူလိုက်မည် ဆိုတာကို သိပင်မသိသေး။ သိအောင်လည်း ကေလုပ်ရန် မလုပ်ချင်သေး။ အခုမှ သူ နှင်းရည်လွင်၏ အားသာချက်၊ အားနည်းချက်၊ ထူးခြားချက် တို့ကို လေ့လာနေတုန်းပင်ဖြစ်၏။ နှင်းရည်လွင်ကလည်း ကော်ရစ်တာမှ သူ့ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက်။ သတိမထားဘဲ တစ်ယောက်တည်းရှိနေသည်။

ပထမ နှင်းရည်လွင် ခဲတံတစ်ချောင်းနှင့် စာရွက်ကို တစ်ခုခုရေး နေသည်။ ကေအထင်တော့ လျှောက်ပြီး ဟိုခြစ်ဒီခြစ် လုပ်နေတာပဲ ဖြစ်ရမည်။ နောက် ခဲတံကို လွှတ်ချကာ ဇက်ကို လက်နှစ်ဘက်နှင့် အုပ်ကာချိုး၏။ ပြီးတော့ ကေရှိရာဘက်သို့ လှမ်း၍ ကြည့်သည်။ သို့သော် ဘာမှမပြောင်းလဲ အေးအေးဆေးဆေးပင်။

ကေ တစ်ခုစဉ်းစားသည်။ နှင်းရည်လွင်လို မိန်းကလေးမျိုးနှင့် ရည်းစားဖြစ်လျှင် ဘယ်လိုနေမလဲ...။ ဘယ်လိုမှ မနေဟု ကေထင်သည်။ မြန်မာနိုင်ငံမှ မိန်းကလေးများသည် ရည်းစားရလျှင် တခြားလူတွေ နေသလိုပဲ နေတတ်ကြသည်။ ဘာမှမထူးခြား။

နှင်းရည်လွင် ဆံပင်ထဲသို့ လက်ထည့်ကာ သုံးလေးချက်လောက် ခေါင်းကုတ်သည်။ ထို့နောက် တစ်ချက်သမီး၏။

ထို့နောက်.....

နှင်းရည်လွင်က ဘယ်ဘက် နှာခေါင်းပေါက်ထဲသို့ ဘယ်ဘက် လက်သန်းကလေးကို ထည့်သည်။ ထို့နောက် မျက်နှာ အနည်းငယ်မော့ လာကာ နှုတ်ခမ်းက ခပ်ဟဟပွင့်ကာလာသည်။ လက်သန်းက နှာခေါင်းထဲ သို့ ပိုတိုးကာ ဝင်သွား၏။ နှင်းရည်လွင် ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တစ်ချက် ဘွန်ကာ တောင့်တောင့်ကြီး ငြိမ်ကာသွားသည်။ မျက်လုံးများ အရေးတကြီး မှေးဆင်းကာ နှုတ်ခမ်းများကို အားထည့်၍ ပါးစပ်ကို ဟသည်။ နှာခေါင်း ပေါက်ထဲမှ လက်သန်းကို အရေးတကြီး ဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲထုတ်လာ၏။ သူ့ကလေးခါးမှ စိုးရိမ်သည့်မျက်နှာဖြင့် လက်တစ်ချက်တွန့်ကာ သွား၏။

ခနောက်ဆုံးတော့ နှင်းရည်လွင် အောင်မြင်သွား၏။

ပျော်ရွှင်စွာပြုံးကာ နှင်းရည်လွင် လက်သန်းထိပ်ကို ထောင်ကာ ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ဘယ်ဘက်လက်သန်းထိပ်မှအရာကို ညာလက်ဖြင့် လှမ်းယူကာ ကျေနပ်စွာ လက်ညှိုး လက်မနှင့် လုံးခြေပြီး နမ်းကာကြည့် ခနချိန်တွင် ကေ ချာခနဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ကေစကားဆုံးတော့...အားလုံး တဟားဟား ရယ်ကြသည်။

ချိုသဲကြည်က အဆိုးဆုံး စားပွဲခုံပေါ် တံတောင်ဆစ်ထောက်ကာ ပြန်ထားသော လက်ဝါးနှစ်ဖက်ထဲကို မျက်နှာထည့်ရင်း အားရပါးရရယ် သည်။ ဘိုဘိုက မောင်မောင်အေးကိုရိုက်ပြီး ရယ်သည်။ ထွန်းလွင်ဦးက သူ့ကို ရိုက်ကာ ရယ်ကြ၏။ ချိုသဲကြည်က ရယ်သံ တစ်သံ နှစ်သံကို ခပ်ခြားခြားရယ်ကာ ရယ်သံမထွက်ဘဲ ကျောသာတွန့်နေ၏။ ရယ်သံကို ကြိုးစားထိန်းချုပ်နေဟန်တူသည်။ ထို့နောက် လက်ဝါးကို ဖွင့်ကာ ကေမျက်နှာကို ကြည့်ပြီး ပြန်ရယ်ပြန်သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အားလုံး ရယ်ရလွန်း၍ မောသွားကြပုံရသည်။

“ကေရယ်...အဲဒါ ဘာဖြစ်သလဲ ဘာမှမဟုတ်တာ ဆက်လိုက် ပေါ့...ကေရဲ့”

“မရဘူး ချိုသဲ...ကျွန်တော် သူ့ကို ကြိုးစားဖို့ သူ အကြောင်းကို စဉ်းစားတိုင်း အဲဒီမြင်ခဲ့ရတာတွေကို ကျွန်တော် ပြန်မြင်ပြီး...”

ချိုသဲကြည် တဟားဟားရယ်ပြန်သည်။

“တော်ပါတော့ ကေရယ်...တို့ မောလို့ သေလိမ့်မယ်။ ချိုသဲ ပြောသားပဲ၊ ကေက ခံစားမှုဝါဒီပါဆို...ကဲ...”

“မဟုတ်ဘူး ချိုသဲ၊ လူတစ်ယောက်မှာ သည်းမခံနိုင်တဲ့ အကျင့်ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲဒါနဲ့ တည့်တည့်တိုးသွားတာပါ။ ကျွန်တော့် ကို ဒုတ်နဲ့ရိုက်သတ်ရင် တော်တော်ရိုက်သတ်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် တိုင်းမှာ ကြီးနဲ့ချည်းပြီး မိုက်ကို ကြက်မောက်သီးအတွဲနဲ့ ပွတ်ရင် ချက်ချင်းသေမှာပဲ”

“အင်...ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျွန်တော် ကြက်မောက်သီးရဲ့ပုံသဏ္ဍာန်ကို အရေးကြောက် တယ်”

“အိုး...”ဟု ရေရွတ်ကာ ချိုသဲကြည်ပြုံးသည်။

“ချိုသဲက ကြက်မောက်သီး အရမ်းကြိုက်တယ်”
စကားပိုင်း ခဏတိတ်ကာသွား၏။

“ကေ...မင်း တကယ် နှင်းရည်လွင်ကို မလိုက်တော့ဘူးလား”
“ငါ အရုံးပေးပြီလို့ ပြောပြီးပြီပဲ ဘိုဘို”
“ဒါဆိုရင်...”

ထွန်းလွင်ဦးက စကားကို ထပ်မံဆက်ဘဲ ထားသည်။
“ဟုတ်တယ်...နောက်ဆုံးတစ်ယောက်ဖြစ်တဲ့ မြတ်မိုးအိမ်ကို
ငါ ကြိုးစားတော့မယ်”

ကေစကားဆုံးတော့ ချိုသဲကြည်က ပခုံးကို တွန့်ကာ
လျှာကလေးတစ်လစ်နေ၏။ ပြီးတော့...ပြုံးကာပြောသည်။

“မြတ်မိုးအိမ်မှာ အဲဒီလို တစ်ခုခုတွေ့ခဲ့ရင်ကော”
“မြတ်မိုးအိမ်က သွားမှာ ငရုပ်သီးဖတ်ကပ်အောင် စားမယ့်
မိန်းမ မဟုတ်ဘူး။ လူ ၂၀၀ လောက်ရှိတဲ့ အတန်းထဲမှာ နှပ်ချေးခြောက်
မကော်ဘူး”

“ဒါ...ဘယ်ပြောလို့ရမလဲ၊ တစ်ခုခုပေါ့...ရှိနေရင်လေ”
“ပြောလို့ မရဘူးဆိုရင် ၅၀၊ ၅၀ ပဲလေ...ကျွန်တော်က
နောက်ဆုံးလူအဖြစ် ရှိသမျှ အောရတော့မှာပဲ”

ဒုတိယအကြိမ် စကားပိုင်း တိတ်သွားပြန်၏။ ကေပုံစံက တကယ်
လုပ်တော့မည်ဆိုတာ သိသာနေသည်။ တားလျှင် ပိုလုပ်တတ်သော
ကေအကြောင်းကို သိနေသည့် သူငယ်ချင်းများက ဘာမှမပြောကြ။
ဘိုဘိုက...“အလွန်အကျွံတော့ မဖြစ်စေချင်ဘူးကွာ” ဟု တိုးတိုးပြော
သည်။ သူ့ကို တားတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ ပိုင်းထဲမှာ မရှိသည့် လူတစ်ယောက်
ကို ပြောပုံမျိုး။

“ကေ...ချိုသဲပြောစရာ နှစ်ခုရှိတယ်”
ပြောဆိုသည့်သဘောနှင့် ကေ...ချိုသဲကြည်ကို ကြည့်ရ ၏။
“တစ်ခုက... ချိုသဲ အားရပါးရရယ်တာကို စိတ်မဆိုးပါနဲ့
လို့...၊ ကေ...အရုံးကို ရယ်တာ မဟုတ်ပါဘူး။ ဖြစ်ရပ်ကို ရယ်တာပါ။
ချိုသဲဘဝမှာ တစ်ခါမှ အဲဒီလို အားရပါးရ မရယ်ဖူးခဲ့ဘူး။ ဒါ...ပထမဦး

“ရပါတယ်...ကျွန်တော့်ကို လှောင်တာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
သိပါတယ်”

“နောက်တစ်ခုက...”
“အင်း...နောက်တစ်ခုက”

ချိုသဲကြည်က ဆက်မပြောဘဲ Canteen မျက်နှာကျက်ကို
မျက်လုံးကလေးလှန်ကာ စဉ်းစားရင်း သူ့ဘာသာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်
၏။

“ချိုသဲတို့ အင်း... ချိုသဲတို့ လောင်းထားတာကို ရပ်လိုက်ကြ
ရအောင်။ ချိုသဲလည်း ကေတို့နဲ့ ခင်နေပြီပဲ။ ဟိုလေ... မြတ်မိုးအိမ်
က...”

“ကော်ပြီ...ချိုသဲ ဆက်မပြောနဲ့တော့၊ ကျွန်တော်က တစ်သက်
လုံး တွက်ချက်ပြီး ကြီးပြင်းလာတာ၊ အဲဒါကို ချိုသဲက မှားတယ်လို့ပြောတာ
ကျွန်တော် လုံးဝမခံနိုင်ဘူး။ ဒုတိယတစ်ချက်က မြတ်မိုးအိမ်က လိုက်ရတာ
ခက်တော့ ကျွန်တော် ရှုံးမှာစိုးလို့ တားတာ၊ နှစ်ချက်စလုံးကြောင့်
ချိုသဲစကားကို ကျွန်တော် လက်မခံနိုင်ဘူး။ မနက်ဖြန် မြတ်မိုးအိမ်နဲ့
ကျွန်တော် အစီအစဉ် စပြီး...အဲဒါမှတ်ထားပါ”

လှည့်ထွက်လာခဲ့သော ကေကို ရိုင်းစိုင်းပြီး စေတနာကို
နားမလည်သူတစ်ယောက်ဟု အားလုံးက မှတ်ချက်ချချင် ချနေနိုင်
ပါသည်။

မြတ်မိုးအိမ်အတွက် အစီအစဉ်စီစဉ်ဆိုသော်လည်း ဧကကို သူငယ်ချင်းများနှင့်အတူ တွေ့နေရ၏။

ဒီတော့ ချိုသဲကြည်နှင့် သူငယ်ချင်းများ ဘယ်လောက်အထိ ရင်းနှီးနေပြီဆိုတာကို ဧကသိရသည်။ ချိုသဲကြည်သည် တစ်ခါတစ်ရံ သူငယ်ချင်းများနှင့် ပခုံးချင်းထိ ဝင်ထိုင်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ကို စတတ်သော မောင်မောင်အေးကို ဆွဲဆိတ်တတ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ ငွေသိပ်သုံးလွန်းသော၊ အရှက်အကြောက်ကြီးသော ဘိုဘိုကို ဆုံးမတတ်၏။ ထွန်းလွင်ဦးနှင့်တော့ လူ့ဘဝအကြောင်း၊ ပညာရေးအကြောင်း၊ မျှော်လင့်ချက်အကြောင်း တိုင်ပင်တတ်၊ စကားပြောတတ်သည်။

ထိုသူငယ်ချင်းများထက်စာလျှင် ချိုသဲကြည်သည် ဧကနှင့်တော့ အနည်းငယ် စိမ်းကားနေ၏။ ချိုသဲကြည် သူတို့ဝိုင်းကို ရောက်လာမှ ဧကက မိမိနှင့် နှင်းရည်လွင်ကို ကြိုးစားနေရသောကြောင့် ချိုသဲနှင့် သိပ်မတွေ့နိုင်ခြင်းနှင့် သူတို့နှစ်ယောက်က ကိစ္စတစ်ခုကို လောင်းထားကြခြင်းတို့ကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူသည်။ ထို့ကြောင့် သူငယ်ချင်းများနှင့် လေးရက်လောက် အတူထိုင်ပြီး ဧက သိပ်မထိုင်ချင်တော့။ အတန်းပြီးကတည်းက ဒက ဗိုလ်တထောင်ကျောင်း၏ လူရှင်းသော တတိယထပ်လှေကားမှာ ဘစ်ဦးတည်းထိုင်ကာ စဉ်းစားနေသည်။

ဧက...စဉ်းစားနေသည့်ကိစ္စမှာ မြတ်မိုးအိမ်အကြောင်း မဟုတ်ပါ။ ငွေ ၅၀၀/- လောက်လိုနေသောကိစ္စသာ ဖြစ်၏။ မြတ်မိုးအိမ်နှင့်တော့ ပတ်သက်သည်။ တိုက်ရိုက်ပတ်သက်ခြင်းတော့မဟုတ်။ သွယ်ဝိုက်၍ ပတ်သတ်ခြင်းသာဖြစ်သည်။ မြတ်မိုးအိမ်ကို သူကြိုးစားရန်

အတွက် အသုံးပြုစရာပစ္စည်းတစ်ခု ဝယ်ရန် ငွေ ၃၀၀/- လောက် လိုနေခဲ့သည်။

ထိုငွေကို သူငယ်ချင်းများထံမှ ဆွဲလျှင် အလွယ်တကူ ရနိုင်သော်လည်း မယူချင်ပါ။ ထိုငွေပမာဏက မများလှသော်လည်း ပြန်မပေး၍ မကောင်းသော ပမာဏဖြစ်၏။ သူလိုချင်တာက ပြန်ပေးစရာမလိုဘဲ ရချင်တာဖြစ်သည်။ နာရီဝက်လောက် ထိုင်တွေးလိုက်တော့ အပြေရသွား၏။ သူ ကျေနပ်စွာ ဒုတိယထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“မိုးပွင့်...ကျွန်တော့်ကို ပိုက်ဆံငါးကျပ်လောက် ချေးပါလား”

“ငါးကျပ်...ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဧကရ”

“ကားခ မရှိတော့လို့”

“ကားခ...ငါးကျပ်နဲ့ ရပါ့မလား”

“ရတယ်၊ ငါးကျပ်ပဲ”

မိုးပွင့်ဆိုသော ခပ်ဝဝကောင်မလေးက ပိုက်ဆံအိတ်သေးသေးကလေးကို ဆွဲထုတ်ကာ ငါးကျပ်တန်တစ်ရွက်ပေးပြီး ဧကကို ပြောင်ပြုကာ ထွက်သွားသည်။

“သက်သက်စိုး၊ ငါ့ကို ပိုက်ဆံ ငါးကျပ်လောက် ချေးစမ်းပါဟာ...”

“ငါးကျပ်...ချေးရင်လည်း ငါးဆယ်လောက် ချေးဟာ... ပြန်တောင်းလို့ ကောင်းအောင်လို့”

“ဟင့်အင်း...ငါလိုတာ ငါးကျပ်ပဲ လိုတာ”

“ငါးကျပ်တဲ့...ရော့ရော့”

“ဂမုန်း၊ ငါ့ကို ငါးကျပ်ပေးစမ်း”

“အံ့မယ်...လေသံက”

“မရည်စမ်းပါနဲ့ဟာ...ပေးစမ်းပါဆို၊ မနက်ဖြန် ပြန်ပေးမှာ”

“အကြေ မရှိဘူးဟာ၊ ဆယ်တန်ပဲယူသွား...ရော့”

“ရတယ်...ငါးကျပ် ပြန်အမ်းခဲ့မယ်၊ ရော့ ငါးကျပ်”

“မေမိမိုး... နင် ငါ့ကို ငွေငါးကျပ်လောက်ချေးရင် နင့် အဖေ ဆရာလား”

“ဖြူစင်ဆွေ နင်နဲ့ငါ ခင်မင်မှုက ငွေငါးကျပ်လောက်နဲ့တော့”

မထိခိုက်ဘူး မဟုတ်လား”

ဧက တစ်နာရီလောက်အချိန်ပေးကာ သူနှင့်ခင်နေသော မေကျာအစိုက ကောင်မလေးတွေထံမှ ငါးကျပ်လိုက်ချေးသည်။ (၁၀း၁၅) လောက်မှာ သူလိုသည့်ငွေကို ရလောက်ပြီဟု ထင်သည်။

မိန်းကလေး သုံးလေးယောက်ရှိနေသည့် အချိန်မျိုးမှာတော့ ဧက ပိုက်ဆံမချေး။ လူစုကွဲသွားမှ ချေးသည်။ ထို့ကြောင့် အချိန် (၁)နာရီ ပေးခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

ဧက ကျောင်းအောက် ကင်းတင်းကို ကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်သူမှမရှိ။ ကင်းတင်း ထဲဝင်ထိုင်ကာ လွယ်အိတ်ထဲက ပိုက်ဆံတွေကို စားပွဲပေါ်ချပြီး စီထပ်ကာနေတုန်း...အားလုံး သူ့စားပွဲကို ရောက်လာကြ၏။

“ဟာ...ဧက...များလှချည်လား။ ဘာလုပ်နေတာတုန်းကွ”
ဝင်ထိုင်ထိုင်ချင်း စားပွဲပေါ်မှာ တွန့်ကြေကာ ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ပုံနေသော ပိုက်ဆံများကို ကြည့်ကာ မောင်မောင်အေးက တအံ့တဩ မေး၏။

“ဒီလိုပါပဲ...မင်းတို့ ဘယ်ကပြန်လာကြတာလဲ”
“ဘုရားက...”
“ဪ...”

“မနက်က ဧကကိုတောင် လိုက်ရှာသေးတာ၊ ဘယ်မှာမှ မတွေ့တာနဲ့ ချီသဲက ဘုရားသွားချင်တာနဲ့...သူတို့ကို ခေါ်သွားတာ...ဧက ကျောင်းမလာဘူးထင်လို့ အဲဒီပိုက်ဆံတွေက ဘာလုပ်တာလဲဟင်...”

“ချေးတာလေ...”
နားမလည်မှုကြောင့်ပင် ဖြစ်ရမည်။ ဘယ်သူထံကမှ ဘာစကားမှ ထွက်မလာ။ ဧက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ပိုက်ဆံတွေ မြန်မြန်ထပ်ကာ ခရတွက်ကြည့်သည်။ အားလုံး သုံးရာငါးဆယ်ရှစ်ကျပ်၊ ရှစ်ကျပ်က ဘယ်လိုပိုနေပါလိမ့်မည်ဟု စဉ်းစားသည်။ နောက်တော့မှ သူ မနက်က ငွေတစ်ဆယ်ပါလာပြီး ကားခ နှစ်ကျပ်ပေးခဲ့တာကို သတိရ၏။

“အင်!...ဧက...ကလည်း ပိုက်ဆံချေးလာတာ၊ ချီသဲ နားမလည်ဘူး၊ ချေးတဲ့လူက အကြွေတွေပေးလိုက်လို့လား”

ဧကခုံပေါ်မှာ ချထားသော ပုံစံအမျိုးမျိုးနှင့် ပိုက်ဆံတွေကို ချီသဲကြည့်က ရည်ညွှန်းတာဖြစ်သည်။

“ဧက...မင်း တစ်ခုခုတော့ လုပ်လာပြီ မဟုတ်လား၊ ပြောစမ်း ကွာ...ငါတို့သိချင်လို့”

“လူတစ်ယောက်ရဲ့ ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို အမြဲသိချင်တာ သိပ်မကောင်းဘူးကွ၊ နေရာတိုင်းဆိုရင် မကောင်းဘူး”

ထွန်းလွင်ဦး ပါးစပ်ပိတ်သွား၏။
“ချီသဲက သိချင်တာဆိုရင်ရော...”

“ပိုဆိုးတာပေါ့...ကျွန်တော်က ကျွန်တော့် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကို မိန်းကလေးတွေကို ပိုမပြောတတ်ဘူး”

ခဏငြိမ်သွားပြီး မောင်မောင်အေးက စားစရာမှာသည်။ ဧက အကြောင်းကို စကားဖြတ်ကာ ကျန်သူတွေလည်း စားစရာ မှာကြ၏။ ချီသဲကြည့်က ရွှေတိဂုံဘုရားနှင့် ပတ်သက်၍ သူနားမလည် တာတွေကို မေးသည်။ မောင်မောင်အေးတို့ ဘိုတိုတို့ သိသမျှကို ပေါက်တတ်ကရတွေ သျှောက်ပြောကြ၏။ ဧက ဝင်ပြောရန် စိတ်ကူးရှိသေးသော်လည်း မလိုအပ်ဘဲ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သိကြောင်း၊ တတ်ကြောင်း မပြောချင်၍ အသာပင်နေလိုက်သည်။ နောက်တစ်ချက်က ဘာသာရေးနှင့် ပတ်သက်၍ ဗဟုသုတသိပ်မရှိသော ချီသဲကြည့်ကို ရှင်းပြလျှင် တော်တော် ချည်လျှားစွာ ရှင်းပြရလိမ့်မည်ဖြစ်သည်။

“ကဲ...မင်းတို့ပြီးရင် အတန်းထဲမှာပဲ ရှိမှာ မဟုတ်လား၊ ငါလာခဲ့မယ်...သွားဦးမယ်”

“မင်းက ဘယ်သွားမလို့လဲ ဧက”
“ရွှေတိဂုံဘုရား”
“ဟား...”
“ကွတ်...”

မောင်မောင်အေးနှင့် ထွန်းလွင်ဦးတို့က အာမေဇိတ်သံ နှင်သံ အေးကာ မျက်နှာကို တခြားဘက် လှည့်ကြသည်။ သူတို့ကို သက်သက် ခံကြသည်ဟု ထင်သွားပုံရသည်။ ချီသဲကြည့်က မျက်မှောင်ကို ကျုံ့သည်။
“ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဧက ဘာသွားလုပ်မလို့လဲ”

“တလွဲမထင်ပါနဲ့ကွာ...မင်းတို့တာသာ ရွှေတိဂုံဘုရားကို ဒီနေ့ သွားမိတာတော့ မတတ်နိုင်ဘူး။ မင်းတို့သွားလည်း ငါက သွားမှာပါ...၊ ပိုက်ဆံ မပြည့်သေးလို့ မသွားတာ၊ ပိုက်ဆံက ခုမှ ပြည့်လို့ ငါသွားတာ၊ မင်းတို့နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူး”

“ဧက...က ဘုရားမှာ ဘာသွားဝယ်မှာလဲ”

“ဘုရားစာအုပ်...မြင်းခြံကိုးဆောင်မှ ‘မဟာပရိတ်ကြီး နိဿယ သစ်’

“ဘာလုပ်ဖို့လဲဟင်”

“မြတ်မိုးအိမ်အတွက်လေ...မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ပေါ့...”
ဧကစကားဆုံးတော့ ချိုသဲကြည်မျက်နှာမှာ ဝင်းခနဲ လက်ကာ သွား၏။

“ဟုတ်ပြီ...ဒီစာအုပ်သွားဝယ်မှာ မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ ပတ်သက် တယ်ပေါ့၊ ချိုသဲတို့ အစကတည်းက စည်းကမ်းထားထားတာ ရှိတယ်နော်၊ မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ပြောပြရမယ် ဆိုတာလေ...”

“အင်းလေ...အဲဒါ အခုပြောပြတာပဲ”

“အဲဒါ မဟုတ်ဘူး၊ ခုနက ပိုက်ဆံချေးတာကို ပြောတာ။ ဒီစာအုပ်က မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ခုနက ပိုက်ဆံချေးတာကလည်း ပတ်သက်တယ်၊ ပြောပြတော့...”

မိန်းကလေးများသည် ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ထက် သင်္ချာ ပတ္တိဉာဏ် ပိုကောင်းသည်ဆိုတာကို ပြုခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ဧက ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

“ဟုတ်တယ်...မြတ်မိုးအိမ်ကို ကြိုးစားဖို့ စာအုပ်တစ်အုပ်လို တယ်၊ အဲဒီစာအုပ်ရဖို့ ကျွန်တော့်မှ ငွေလိုတယ်။ အဲဒီငွေက မများပေမယ့် မနည်းဘူး၊ တစ်ဦးဦးဆီက မချေးချင်ဘူး၊ ပြန်မပေးနိုင်မှာစိုးလို့၊ အဲဒီတော့ တစ်ကျောင်းလုံးက ကျွန်တော်နဲ့သိတဲ့ ကောင်မလေးတွေဆီမှာ ပိုက်ဆံ ငါ့ကျပ်ဆီ လိုက်ချေးတယ်။ ခုနက ချိုသဲတို့တွေ့တာ အဲဒီပိုက်ဆံတွေပဲ”

“အိုး...ဧက...ရယ်...ဖြစ်ရလေ...၊ အဲဒီစာအုပ်က ဘယ်လောက်တဲ့လဲ၊ အခုရော ပိုက်ဆံပြည့်ရဲ့လား”

“ပြည့်ပြီ...အိုကေသွားပြီ”

“ချိုသဲ သိပြီ၊ ဧက အဲဒီဘုရားစာအုပ်ဝယ်ပြီး မြတ်မိုးအိမ်ကို သွားပေးရင်း ဝင်မလို့လား၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လား၊ မြတ်မိုးအိမ်က ကျောင်းမှာ ဓမ္မစကြာအသင်းကလေ”

“ဘုရားစာအုပ်နဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ခုတုံးလုပ်ဖို့ ဘယ်တုန်းကမှ မစဉ်းစားခဲ့ဘူး၊ သူနဲ့တော့ ပတ်သက်တယ်၊ နောင် ကျမှ သိရမှာပေါ့၊ သွားတော့မယ်ကွာ”

မြတ်မိုးအိမ်နှင့် ပတ်သက်၍ ဧက မှားသွားတာ တစ်ခုရှိပါသည်။ မြတ်မိုးအိမ်ကို ငွေကြေးအရ တတိယတန်းစားတွင် ထည့်ထားသော်လည်း မြတ်မိုးအိမ်၏နေအိမ်သို့ စုံစမ်းသွားကြည့်သောအခါ ပေ (၁၀၀x၃၀၀) ခြံဝန်းကျယ်၊ ခေတ်မီလှပသော တိုက်အိမ်၊ ကိုယ်ပိုင်ကားနှစ်စီးရှိကြောင်း သိရ၏။ သူ့ဖခင်က စိန်ပွဲစားဖြစ်ပြီး မိခင်က သိမ်ကြီးဈေးအောက်ထပ်မှာ ရွှေဆိုင်အကြီးအကျယ် ဖွင့်ထားသည်။

နောက်တစ်ချက်က မြတ်မိုးအိမ်သည် ကျောင်းမှာလိုပင် ရပ်ကွက်ထဲမှာလည်း နာမည်ကြီးသည်။ ရပ်ကွက်ဓမ္မာရုံတွင် လူငယ်ပရိတ်အဖွဲ့ ခေါင်းဆောင်၊ ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၏ လှည့်ကျဈေးမယ်လည်း ဖြစ်ခဲ့ဖူး၏။ ရပ်ကွက်ထဲကလူကြီးတွေနှင့် သာရေး၊ နာရေးများကို ဆောင်ရွက်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် ရပ်ကွက်ထဲမှာ မြတ်မိုးအိမ်ကို မည်သူမှ မလိုက်ရဲ၊ မစရဲ။ မြတ်မိုးအိမ်ကို ထိပါးလျှင် တစ်လမ်းလုံးက လူကြီးများကပါ သည်းခံမည်မဟုတ်သောကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ဧကကတော့ ထိုကိစ္စတွေကို သိပြီး နောက်ဆုတ်ဖို့ မစဉ်းစား။ သူဝယ်လာသော မြင်းခြံကိုဆောင်မှု ပရိတ်ကြီး နိဿယသစ်ထဲက ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ကိုသာ ကျက်နေခဲ့သည်။ အတန်းထဲတွင် စာကူးချိန်၊ လက်တွေ့ဆင်းချိန်မှလွဲ၍ ထိုပရိတ်ကြီးစာအုပ်နှင့် အချိန်ကုန်နေတတ်၏။

ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ကို တစ်လနှင့်အပြတ် ကျက်ပစ်ရ၏။ ရတနာသုတ်နှင့် ဇေယျသုတ်ကိုတော့ တော်တော်အချိန်ပေးကာ ကျက်လိုက်ရင်း ခြပြီးသည့်တိုင် နေ့စဉ် ဖတ်နေရသေးသည်။

“ဧက...မင်း ဘာတွေလုပ်နေတာလဲကွာ...၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ အဲဒါတွေ ကျက်နေတာလဲ”

“မြတ်မိုးအိမ်အတွက်လေ...”

“မင်း ပါဠိတွေ ဖတ်တတ်လို့လား”

“ဘယ်ဖတ်တတ်ပါ့မလဲ၊ ဌာန်ကရိုင်းကျအောင် သင်ရတာပေါ့၊ ငါတို့အိမ်ကို ဆွမ်းခံကြွကိုယ်တော်က စာသင်ကိုယ်တော်ကွ၊ သူ့ဆီ သွားတက်ရတာပေါ့”

“အေး...မင်း ဒီစာအုပ်ကြီး ဖတ်နေတဲ့အချိန် ငါတို့အုပ်စုမှာ ဘာတွေပြောင်းလဲသွားလဲ...သိလား”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...”

“ဘိုဘိုက ချို့သဲကြည်ကို စာပေးလိုက်တယ်”

“ဪ...”

“အဲဒါ ချို့သဲကြည်က ဘာဖြစ်လို့လည်း မသိဘူး မလာတော့ဘူး”

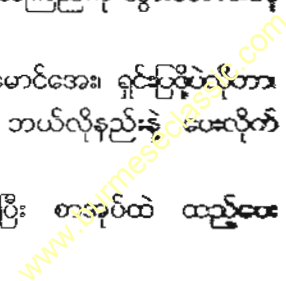
ဧကပြုံးကာ ခေါင်းကို ခါသည်။ လွန်ခဲ့တဲ့ သုံးရက်လောက်က သူငယ်ချင်းတွေအုပ်စု အနည်းငယ် ပြောင်းလဲနေသည်ဟုတော့ သူ ထင်ခဲ့သည်။ ဒီလောက်အထိ အခြေအနေ ဆိုးလိမ့်မည်ဟုတော့ သူ တွက်မထား။

“ဒီကောင် ချို့သဲကြည်ကို တကယ်ချစ်တာ...၊ ရအောင် ကြိုးစားမယ်ဆိုရင် အစကတည်းက ဒီလောက်ရင်းနှီးအောင်နေဖို့ မကောင်းဘူး။ ပြီးတော့ ဒီကောင်လုပ်တဲ့ပုံစံက Timing မမှန်ဘူး။ ချို့သဲကြည်က ဒီကောင်ကို ပြန်ကြိုက်မှာ မဟုတ်ဘူး။ မင်းတို့ ဘာဆုံးရှုံးသွားသလဲဆိုတော့ ခင်မင်မှုနဲ့ ယုံကြည်မှုပဲ”

“ဒါဆို...ငါတို့ ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ချို့သဲကြည်ကို သွားတောင်းပန်ရမလား”

“တောင်းပန်စရာ မလိုဘူး မောင်မောင်အေး။ ရှင်ပြုပီပီလီတာ၊ ငါ တာဝန်ယူတယ်၊ ရည်းစားစာပေးတာ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ ပေးလိုက်တာလဲ၊ ဘယ်တုန်းက ပေးတာလဲ”

“လွန်ခဲ့တဲ့အပတ်က စာအုပ်ငှားပြီး စာအုပ်ထဲ ထည့်ပေး

လိုက်တာ”

“ချိုသဲကြည်က ဘာပြန်ပြောလဲ”

“ဘာမှ ပြန်မပြောဘူး ဧက...အဲဒီအကြောင်းကို စကားမစဘူး၊ ပုံမှန် တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်နေပြီး အခု မလာတော့တာ...ငါတို့ သွားခေါ်တော့လည်း အကြောင်းပြပြီးငြင်းတယ်၊ တခြားကိစ္စတွေပေါ့...၊ ဘိုဘိုလည်း တော်တော်ဒုက္ခရောက်နေတယ်၊ သူမှားတယ်ပေါ့ ကွာ...”

“ကယ်လို့တော့ ရသေးတယ်၊ ငါ ကြိုးစားပေးပါ့မယ်”

အတန်းထဲမှ ဆရာမ မထွက်ခင်ကတည်းက ဧက ကော်ရစ်တာ မှာရပ်နေတာကို ချိုသဲကြည် တွေ့နေသည်ဆိုတာ သေချာပါသည်။ သို့သော် ဧကတွက်ထားသည့်အတိုင်း ဆရာမ ထွက်သွားပြီးသည့်အထိ ချိုသဲကြည် ထွက်မလာပါ။ ယခုတစ်ကြိမ်သည် ချိုသဲကြည်ထံသို့ ဧကတစ်ယောက် ပထမဦးဆုံး လာဖူးခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ ချိုသဲကြည် ဘာကြောင့်ထွက်မလာဆိုတာ ဧက ရိပ်မိပါသည်။

လက်ထဲမှ ဆေးပေါ့လိပ်အတိုကို နောက်ဆုံးဖွာရွိုက်ကာ လွှင့်ပစ် ပြီး ဧက အတန်းထဲသို့ ဝင်လာခဲ့သည်။ ချိုသဲကြည်က ပုံမှန် အကြည့် တစ်ချက်နှင့်တော့ ကြိုရှာပါသည်။

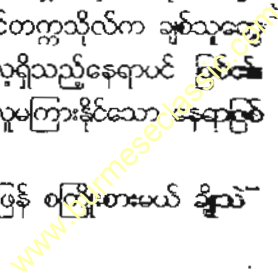
“ချိုသဲ...ကျွန်တော်တို့ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ကြရအောင်လား”

“ဘာကိစ္စအတွက်လဲ...ဧက”

“မြတ်မိုးအိမ်ကိစ္စပါ”

ခဏစဉ်းစားပြီး ချိုသဲကြည် အေးအေးဆေးဆေးပင် လိုက်လာ ခဲ့သည်။ နှစ်ဦးသဘောတူ ကင်တင်းမှာ မထိုင်ဘဲ ကျောင်းရှေ့ ရွက်လှပန်း ပင်တွေကြားက ပိတ်ပေးသော သံတံခါးတစ်ခု၏ရှေ့ လှေကားသုံးထပ်တွင် ထိုင်ကြသည်။ ထိုနေရာသည် ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်က ချစ်သူတွေ ပြဿနာတက်လျှင် ပြဿနာရှင်းဖို့ ထိုင်လေ့ရှိသည့်နေရာပင် ဖြစ်၍ တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် အော်အော်ငိုငို လူမကြားနိုင်သော နေရာဖြစ် သည်။

“ကျွန်တော် မြတ်မိုးအိမ်ကို မနက်ဖြန် စကြိုးစားမယ် ချိုသဲ”

“ကောင်းသားပဲ”

ချိုသဲကြည်က ရှေ့ကိုကြည့်နေရာမှ မော့မကြည့်ဘဲ ပုံမှန်လေသံ ဖြင့်ပြောသည်။

“ချိုသဲကို အဲဒါ လာအသိပေးတာ၊ ပြီးတော့...”

“ခဏလေး ကေ... ကေ မြတ်မိုးအိမ်ကိစ္စကို တော်တော် စိတ်ဝင်စားတယ်နော်”

“အင်း...စိတ်မဝင်စားလို့မှ မရဘဲ၊ လောင်းထားကြတာကိုး...”

“ကေတော့ မသိဘူး၊ ချိုသဲတော့ လုံးဝ စိတ်မဝင်စားတော့ဘူး။ ကေနဲ့ ချိုသဲ တွေ့ကာစက မခံချင်ဖြစ်ပြီး ပြောခဲ့တာလို့ပဲထင်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်သိပ်မရှိတော့သလိုပဲ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး...ကျွန်တော်နဲ့ အခုစကားပြောပြီးသွားရင် အဲဒီ ကိစ္စအပေါ်မှာ ချိုသဲ လုံးဝ စိတ်ဝင်စားလာမှာပါ”

“... ..”

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ပြောပြီး၊ လုပ်ပြီးတဲ့ ကိစ္စတွေအပေါ်မှာ ဘယ်တော့မှ အာရုံမလျော့ဘူး...။ အမြဲတမ်း စိတ်ပါ တယ်။ မြတ်မိုးအိမ်ကို ကျွန်တော် ရှု မရအပေါ်မှာ ချိုသဲ စိတ်မပါတော့ ဘူးဆိုရင်လည်း ပါလာအောင် ကျွန်တော် ဆွဲခေါ်လို့ရတယ်”

ချိုသဲ တစ်ချက်မော့ကြည့်ကာ မျက်မှောင်ကျူရင်း စဉ်းစား သည်။

“ဟင့်အင်း...ချိုသဲ နားမလည်ဘူး၊ စိတ်မပါတော့တာတော့ တကယ်ပါ။ ပြီးတော့ ဘာမှမဟုတ်တဲ့ ကိစ္စအပေါ်မှာ ကေ အပင်ပန်းခံနေ ရတာကိုလည်း ချိုသဲ နောင်တရမိတယ်”

ချိုသဲက ရှေ့ကို ငေးကြည့်ကာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ကလေး ပြော၏။ ကေ ဘာမှ ပြန်မပြောဘဲ ချိုသဲကို ပြုံးကာငေးကြည့်နေ မိသည်။ နေ့ရောင်းပါးပါး ထိုးထားသဖြင့် ဝင်းမွတ်နေသော နှာသီး ထိပ်ဖျားကလေးနှင့် မျက်တောင်ကော့လေးများကို တစ်ချောင်းချင်း မြင်နေ ရ၏။ ချိုသဲကြည်ကို လှသည်ဟုပြောလျှင် ကျိန်းသေရပါသည်။

ချိုသဲက ကေထံမှ ဘာစကားသံမှ မကြားရ၍ လှည့်ကြည့် တော့ စိုက်ကြည့်နေသည့်ကေကို မြင်ကာ အံ့သြပြီး ကြောင်သွားသည်။

ဦးမှ သတိဝင်ကာ ပါးတပြင်လုံးရဲကာ ထိတ်လန့်ပြီး တစ်ဖက်သို့ လှည့်သွား၏။

“ရည်းစားတစ်ယောက်လုံး ရမယ့်ကိစ္စများ... ဒီလောက်တော့ အပင်ပန်းခံရမှာပေါ့”

ချိုသဲထံမှ ဘာစကားတစ်ခွန်းမှ ထွက်မလာပါ။

“ဒီတစ်ခါတော့ ကျွန်တော်ပြင်ဆင်ထားတာနဲ့၊ ကျွန်တော့် အစီအစဉ်နဲ့ကို တော်တော်လေး အားရပါတယ်။ ဒီတော့ လောင်းကြေး ကိစ္စ ပြောကြရအောင်”

“ဘာ...လောင်းကြေး”

“ဟုတ်တယ်လေ...ကျွန်တော်တို့ စဉ်းစားဦးမယ်ဆိုပြီး ပြောထား တဲ့ကိစ္စ၊ ချိုသဲ ဘာစဉ်းစားပြီးပြီလဲ”

ချိုသဲကြည်က မဲ့ကာ ဒေါင်းကို ခါယမ်း၏။

“အဲဒါဆို တစ်ခုခုတော့ စဉ်းစားထားဦး၊ ကျွန်တော်ကတော့ နိုင်ရင် ချိုသဲဆီကတောင်းဖို့ လောင်းကြေးကို စဉ်းစားပြီးသွားပြီ”

“ဘာလဲ...ဘာတောင်းမှာလဲ”

ဒေါသနှင့် သည်းမခံနိုင်စိတ် အနည်းငယ်ပါသော အသံသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ကျွန်တော် နိုင်သွားရင်...”

ကေ ဆက်မပြောဘဲ ချိုသဲကြည်မျက်နှာကို ပြုံးကာကြည့် ခနလိုက်သည်။

“ပြောပါ...ပြောပြော၊ ဘာယူမလဲ...ပြော”

“ချိုသဲ စိတ်ဝင်စားလာပြီ မဟုတ်လား၊ လောင်းကြေးကို ပြောပြီး ခင် ပိုတောင် စိတ်ဝင်စားဦးမယ်”

“မလိုချင်ဘူး၊ ရင် ဘာလိုချင်တာလဲပြော”

“မြတ်မိုးအိမ်ဆီက အဖြေရရင် ချိုသဲက ဘိုဘိုကို ချစ်ရမယ်”

“ဘာ...”

ချိုသဲကြည် ဝုန်းခနဲ ထရပ်သဖြင့် ပေါင်ပေါ်တွင် တင်ထားသော သွယ်အိတ်အောက်သို့ ကျသွား၏။ သို့သော် ချိုသဲကြည့် လုံးဝ ပြန်မကောက်ပါ။ ကေမျက်နှာကိုသာ ဒေါသဖြင့် ကြည့်နေခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် ချိုသဲ... အဲဒါ ကျွန်တော်လောင်းကြေးပဲ”

ကျွန်တော်ရှုံးရင် ဘာလုပ်ရမလဲ ပြော...”

“မလိုဘူး၊ ရှင့်လောင်းကြေးကို လုံးင လက်မခံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မရိုးသားလို့”

“ဗျာ...”

ချိုသဲကြည်စကားကြောင့် ဧက အံ့သြသွားတာတွေ အမှန် ဖင်ဖြစ်သည်။ ချိုသဲကြည်ကို ကြည့်တော့ ရင်အစပ်က နိမ့်ချည် မြင့်ချည် ဖြစ်ကာနေ၏။ ဒေါသကြောင့် ဂျူထုတ်လိုက်သော နှာသီးဖျားမှလေက ရင်ဘတ် ကြယ်သီးတစ်လုံးဖွင့်ထားသော ဧကရင် အစပ်ကို လာထိနေ သည်။

“ဒီမှာ...ရှင့်ဦးနှောက်နဲ့ အကွက်ချပြီး တခြားမိန်းကလေးတွေ ကိုပဲ လုပ်ချင်သလို လုပ်လို့ရမယ်၊ ချိုသဲကို မရဘူး။ ချိုသဲက ကြိုတင် ကြံစည်တာတွေအားလုံးကို မုန်းတယ်...။ ချိုသဲကို မရဘူးဆိုတာ မြမြမှတ်ထား”

“ချိုသဲပြောတာ ကျွန်တော် နားမလည်ဘူး”

ချိုသဲကြည်က နှုတ်ခမ်းတွေကို အားရပါးရမဲ့ကာ ခါးကို လက်တစ်ဖက်ဖြင့် ထောက်ရင်း တစ်ဖက်သို့လှည့်ကာ ပြောသည်။

“ချိုသဲနဲ့ ပြဿနာဖြစ်ကတည်းက အဲဒီလောင်းကြေးကို တမင် ချန်ထားတယ်။ ရှင့်ဘက်က ပိုင်ပြီဆိုမှ ဘိုဘိုကို စာပေးဖို့ပြော...ဘိုဘိုက စာပေး...ပြီးတော့ ရှင်က လောင်းကြေးကို... အိုး...ဆက်မပြောချင်ဘူး”

“ဟား...တယ်ဟုတ်ပါလား၊ ဦးနှောက်နဲ့ တွေးပြီးလုပ်တာ ကို မုန်းတယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးက တွေးလိုက်တာ၊ ကျွန်တော် တောင်မှ မတွေးမိတဲ့ကိစ္စပါလား။ ပထမတစ်ချက် ဘိုဘို စာပေးတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်မသိဘူး။ ဒုတိယ ဘိုဘို ချိုသဲကို ချစ်နေတယ်ဆိုတာတွေ သိတယ်။ တတိယအချက် မြတ်မိုးအိမ်က ချဉ်းကပ်ရလွယ်တဲ့မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တစ်ကျောင်းလုံး သိတယ် ဒါပါပဲ။ အဲ...စတုတ္ထအချက် ကျန်တာက ဘိုဘိုက ကျွန်တော်အပေါ် အများကြီး ကောင်းခွဲနူးတယ်လေ။ အဲဒီအတွက် သူ့ခံစားမှုကို ကျွန်တော်ဖြည့်ဆည်းတာ...ဒါပဲ”

နှစ်ယောက်စလုံးမောပြီး ဘာစကားကိုမှ ဆက်မပြောနိုင်ကြ

ချိုသဲကြည်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာထား၏။ ဧက မြင်နေရပါသည်။ ကိုက်ထားခဲ့ရသော နှုတ်ခမ်းတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်နေကြသည်။

“ရှင်ပဲ မချစ်တဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်းစားလုပ်ဖို့ ကြိုးစားပါ။ ချိုသဲကို မချစ်တဲ့ယောက်ျားတစ်ယောက်နဲ့ ရည်းစားလုပ်ဖို့ မကြိုးစားခိုင်းပါနဲ့”

“ကျွန်တော် အဲဒါမသိဘူး။ ကျွန်တော်သိတာက ချိုသဲကြည်က သဘောကောင်းတယ်၊ ခင်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ကတိတည်လိမ့်မယ်...ဒါပဲ”

ဧကစကားဆုံးတော့ ချိုသဲကြည် ဧကကို စေ့စေ့ကြည့်သည်။ ပြီးတော့ ခေါင်းကို ငုံ့ချသွား၏။ ဒေါသကြောင့် အသက်ရှူသံ မြန်နေသဖြင့် ပခုံးကလေး နိမ့်လိုက်မြင့်လိုက် ဖြစ်နေသေးသည်။ ဧက အာခေါင်ခြောက် လာသဖြင့် စီးကရက်တစ်လိပ် မီးညှိပြီးခါစ ချိုသဲကြည်က ဝုန်းခနဲ မျက်နှာကို မော့သည်။ မော့လာသော ချိုသဲကြည်၏ မျက်နှာမျိုးကို ဧက တစ်ကြိမ်မှ မမြင်ခဲ့ဘူးပါ။

ဪ...လှတဲ့မိန်းကလေးများ ဒေါသဖြစ်လည်း...

“ကောင်းပြီ ဧက...ချိုသဲ လက်ခံတယ်၊ ရှင် ရှုံးသွားရင် ပေးရမယ့်လျော်ကြေးကို သေချာအောင်ပေးပါ”

“ဗျာ...”

သတိထားတတ်သူ၊ တွက်ချက်တတ်သူများ အငိုက်မိလျှင် တော်တော်သိသာပါသည်။ ဧကလက်ထဲက မီးညှိပြီးကာစ စီးကရက်ကို ထပ်မီးညှိမိ၏။ လက်ပူသွားသဖြင့် လွှတ်ချမိသည်။ ထားတော့၊ ချိုသဲကြည် က ဧကကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ ပြောသည်။

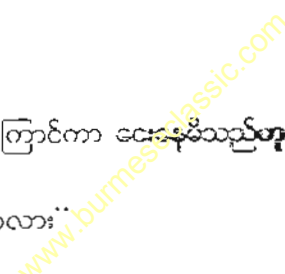
“ရှင်...ရှင်ရှုံးခဲ့ရင် နောက်တစ်ခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို နှလုံးသားနဲ့၊ ခံစားမှုနဲ့၊ အချစ်နဲ့ပဲ ရွေးပါ။ ဘယ်တော့မှ ရှင့် အတွက် အချက်တွေနဲ့ မရွေးပါနဲ့၊ ကတိပေးမလား”

“... ..”

“ပြောလေ...ပြော”

စက္ကန့်တော်တော်များများ ဧက ကြောင်ကာ ငေးနေမိသည်ဟု ထင်ပါသည်။

“ပြော...ပြောလေ၊ ကတိပေးသလား”

“ပေး...ပေးပါတယ်”

“ဒါဆို ကောင်းပြီ၊ ချိုသဲသွားမယ်”

“ခဏ...ချိုသဲကြည်”

ဧက ကမန်းကတန်း ချိုသဲကြည်လက်မောင်းကို လှမ်းဆွဲမိသည်။ ချိုသဲကြည်က ဧကလက်ကို ရိုက်ချလိုက်၏။ ဧက ရုတ်တရက် ရှောင်ချိန် မရမှ တော်တော်နာသွားပါသည်။

“အား...ခဏလေးပါ။ ကျွန်တော်ပြောစရာ ကျန်သေးလို့”

ချိုသဲကြည်က ဧကနှင့် ခပ်ခွာခွာရပ်ကာ ဧကကို ရန်သူ တစ်ယောက်လို ကြည့်ကာနေ၏။

“နာလိုက်တာဗျာ၊ ထားတော့။ အခုဆို ချိုသဲကြည်လည်း မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ကိစ္စကို တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပါပြီ... ဒီတော့ ကျွန်တော် မြတ်မိုးအိမ်ကို ဘယ်လိုကြိုးစားမယ်ဆိုတာ ချိုသဲသိမှာပဲ။ ချိုသဲသိဖို့ ကျွန်တော်တို့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ ရှိနေဖို့လိုတယ်။ ချိုသဲ ကျွန်တော်တို့နဲ့အတူတူ ရှိနေဖို့ ဘိုဘိုကိစ္စကို အရင်ရှင်းမှ ရမယ်”

“ဘယ်လို...”

“ဟုတ်တယ်လေ... ဘိုဘိုက ချိုသဲကို စာအုပ်ငှားပြီး ရည်းစား စာထည့်ပေးတာလို့ ဒီနေ့မနက်မှ ကျွန်တော် သိရတယ်။ ဒီကောင်လည်း ရည်းစားစာပေးပြီးမှ ချိုသဲ ခါတိုင်းလို မလာတော့လို့ တော်တော်နောင်တရ နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ချိုသဲ အဲဒီစာကို ဖတ်ပြီးမပြီး ရ၊ မရ ဒီကောင် မသိသေးဘူး”

ဧကစကားများကြောင့် ချိုသဲကြည်၏ ဒေါသ၊ မာနတို့ ရောကာ မျက်တောင်ကို ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် လှုပ်လာသည်။ ဧက အိတ်ထဲမှ နောက်ထပ် စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်သည် မရှိတော့။ သူ မနက်က တစ်လိပ်တည်း ဝယ်ခဲ့မိသည်။ ဝှံ့ကြည့်တော့ ခုန မြေပေါ်သို့ကျသွားသော စီးကရက်အရွယ်ကြီးကို မီးမသေသေးဘဲ တွေ့ရ၏။ ရုတ်တရက် ဧက စီးကရက်ကို ငုံ့ကောက်ကာ သဲခါပြီး ဖွာသည်။

“ဟာ...ရှင်ကတော့လေ...”

ချိုသဲ စိုးရိမ်တကြီးတားသော်လည်း မရတော့။

“ထားပါ... အဲဒီတော့ မနက်ဖြန် ချိုသဲ ခါတိုင်းလိုပဲ ကင်တင်

ကို လာပါ။ ဘိုဘိုငှားပြီးပေးတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ သူပေးတဲ့ ရည်းစားစာကို ပြန်ထည့်လာခဲ့။ ပြီးရင် ချိုသဲသူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို အဲဒီရည်းစားစာ ထည့်ထားတဲ့စာအုပ်ကို ပေးထား။ ကျွန်တော်တို့နဲ့ ထိုင်နေတော့မှ အဲဒီသူငယ်ချင်းကို လာပေးခိုင်း။ ဘိုဘိုပေးတဲ့နေ့က ငှားသွားတာလို့ ပြောခိုင်းပေါ့။ ဒီကောင်တွေ အဲဒီစာအုပ်ကို မရ၊ရအောင် ငှားလိမ့်မယ်။ အရေးကြီးတယ်နော် ချိုသဲ၊ ပထမငြင်း... နောက်တော့မှ ပေးလိုက်။ ဘိုဘိုက သူ့ရည်းစားစာကို ပြန်ယူသွားလိမ့်မယ်”

သူ့စကားဆုံးတော့ ချိုသဲကြည် ပါးစပ်အဟောင်းသားနှင့် သူ့ကို ငေးနေသည်။ ဧက စီးကရက်ကို အားရပါးရ ဖွာထုတ်ကာ သူ့ကိုငေးနေ သာ မျက်နှာကို မှုန်ဝါးပစ်လိုက်၏။

“ဒါ...ဒါ...ရှင်...ဘာဖြစ်လို့ ပြောရတာလဲ”

“ကျွန်တော့်လောင်းကြေးက ရိုးသားအောင်ပါ။ ပြီးတော့ မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ ပတ်သက်လို့ ချိုသဲ သိရအောင်ပါ။ အရေးကြီးလာရင် အကြံဉာဏ်ဆိုတာ လိုစမြဲပါ။ ချိုသဲလည်း အဆင်ပြေ၊ ဒီကိစ္စကြီးလည်း ပြေလည်... ကျွန်တော် အကောင်းဆုံးအကြံပေးတာပါ”

“ဟုတ်ပြီလေ...ချိုသဲ စဉ်းစားဦးမယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်... နောက်ဆုံးတစ်ခု ထပ်ပြောဦးမယ်။ ကျွန်တော့်လောင်းကြေးကို ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေ ဘယ်သူမှ မသိဘူး။ ဘိုဘိုလည်း မသိဘူး”

“ရှင်...တကယ်ပြောတာလား”

“ပေးချင်တဲ့သစ္စာ ပေးပါ”

ဒီစကားကိုတော့ မျက်လုံးချင်း တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကာ ဧက ပြောခဲ့သည်။

ဧကနှင့် ချိုသဲကြည် စက္ကန့်တော်တော်ကြာကြာ မျက်ငန့်ချင်း ဆုံဖူးသွားသည်။ ဧကမျက်လုံးများကို မဖယ်နိုင်ခင် ချိုသဲကြည်က “ဟက်” ခနဲ တစ်ချက်ပြုံးသည်။

“ကောင်းပြီ...ဧက၊ မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ ဧကကိစ္စကို ချိုသဲ လဲခဲ ခိတ်ဝင်စားသွားပြီ။ ရှင်က တော်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် ရှင် မြတ်မိုးအိမ်ကို ခုမှာ မဟုတ်ဘူး”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချိုသဲကြည် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။
ကေပြုံးကာ ကျန်ခဲ့၏။ ပြီးတော့ မောမောနှင့် လှေကားထစ်ကလေးမှာ
ထိုင်သည်။ ခုနက ချိုသဲကြည် ကြည့်သလိုပင် ရှေ့ကို တည့်တည့်ကြီး
အတော်ကြာကြာ ငေးနေမိသည်။ ကေ ဘာမှ မတွေ့ရ။

ခဏကြာမှ သတိဝင်ပြီး အဂ္ဂမဟာပဏ္ဍိတ အရှင်ဝေပုလ္လ
ဘိဇဇထေရ် စီရင်ရေးသားတော်မူအပ်သော မြင်းခြံကိုးဆောင်မူ
ဟာပရိတ်တော်ကြီး နိဿယသစ်စာအုပ်ကို ထုတ်ကာ မေတ္တာသုတ်ကို
ပြန်ကြည့်ဖို့ သတိရ၏။

ယသာ နုဘာဝတော ယက္ခ၊ နေဝဒဿေန္တိ ဘီသနံ။
ယဉ္ဇိ စေဝါနယုဉ္ဇန္တော၊ ရတ္တိန္ဒိဝ မတန္တိတော။
သုခံ သုပတိ သုတ္တောစ၊ ပါပံကိဉ္စိ နပဿတိ။
ဝေမာဒိ ဂုဏူပေတံ၊ ပရိတ္တံ တံ ဘဏာမဟေ။
... ..
... ..
... ..

အခန်း [၅]

ချိုသဲကြည် အိမ်ကို ပြန်ရောက်လာပြီး အေးအေးဆေးဆေး
ထိုးစားကြည့်ပြီးတော့မှ တဖြည်းဖြည်း ဒေါသဖြစ်ကာ မကျေနပ် ဖြစ်လာ
ခဲ့သည်။ သူ မနက်ကလုပ်ခဲ့သော ကေနှင့် ပတ်သက်သည့် ကိစ္စတွေမှာ
အားလုံး အမှားတွေသာ ဖြစ်သည်။

သူ ဘာကြောင့် ကေ... မြတ်မိုးအိမ်ကိုရလျှင် ဘိုဘိုကို ချစ်မည်
ဟု သဘောတူ လောင်းကြေးထပ်ခဲ့ရသနည်း။ ဘာကြောင့် ထိုလောင်း
ကြေးကို လက်ခံခဲ့ရသည်ဆိုသည့် အဲဒီတုန်းက စိတ်ကလေးကို ချိုသဲ
ကြည် အတင်းပြန်စဉ်းစားသည်။ သူ ဘိုဘိုကို မချစ်နိုင်တာ သေချာပါ
သည်။ သို့သော် ဘာကြောင့် လောင်းခဲ့မိသနည်း။ ပထမတစ်ချက်က
မြတ်မိုးအိမ်ဆိုသော မိန်းကလေးသည် သူ့သိသရွေ့ လုံးဝ လိုက်ရန်
ခလွယ်ကူသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆိုတာကို သူ့သိထားခဲ့သည်။

မြတ်မိုးအိမ်ကို ဆေးတက္ကသိုလ်တက်နေသော သူ့အစ်ကို ဝင်းကွဲ
တစ်ယောက်က တစ်နှစ်လောက် လိုက်ခဲ့ဖူးသည်။ သူ့အစ်ကိုသည်
ဇကထက် ရုပ်ရည်၊ ပညာရေး၊ ငွေကြေး အဖက်ဖက်က သာသော
ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

သူ့အစ်ကိုနှင့် မြတ်မိုးအိမ်တို့ ခင်မင်သွားကြပါသည်။ သို့သော်
ချစ်သူတော့လုံးဝမဖြစ်။ အခုထိ မြတ်မိုးအိမ်တို့ ဘုရားကိုးဆူဖိတ်လျှင်
သူ့အစ်ကို သွားနေတုန်း၊ တငွေငွေ အေးအေးဆေးဆေးဆေး နွဲ့ပလ္လောင်
ကြီးစားနေတုန်း၊ ပညာတတ်၊ ရုပ်ရည်သန်ပြန်ပြီး စကားအော်အဆို
ညင်သာသော သူ့အစ်ကိုကို မြတ်မိုးအိမ် ဘာကြောင့် မကြိုက်ဆိုတာ
သူမသိ။ သူ့ကို အောင်သွယ်ခိုင်းသဖြင့် သူနှင့် မြတ်မိုးအိမ် တစ်ခါတော့

ဆုံးမှ စကားပြောဖူးသည်။

“မြတ်မိုးက ချိုသဲအစ်ကိုကို ခင်ပါတယ်၊ မြတ်မိုးမှာ အစ်ကိုမရှိတော့ တွေ့ကာတည်းကိုက အစ်ကိုတစ်ယောက်လို ခင်တာပါ။ ခုထိလည်း အဲဒီလို ခင်နေတုန်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူ့ကို ချစ်ဖို့ဆိုတာတော့ ဘယ်လိုမှ မဖြစ်နိုင်လို့ပါ”

သိမ်မွေ့သောအပြုံး၊ ညင်သာသော စကားတို့ဖြင့် မြတ်မိုးအိမ်က တုံ့ပြန်ခဲ့သည်။ နောက်ဆုံး အချစ်ကို မထိန်းနိုင်တော့သော သူ့အစ်ကိုက မိဘများကို ဖွင့်ပြောကာ မြတ်မိုးအိမ်ကို တောင်းဖို့အထိ ကြိုးစားခဲ့ဖူးသည်။ မြတ်မိုးအိမ် မိဘများက အိမ်ထောင်ရေးနှင့်ပတ်သက်၍ သူ့သမီး သဘောအတိုင်းသာ ဖြစ်ပါသည်ဟုဆိုကာ သူ့ အစ်ကိုမိဘများကို သမီး ဖြစ်သူနှင့် တွေ့ပေး၏။ မြတ်မိုးအိမ်က မိုးသားလှပစွာ ငြင်းခဲ့သည်။ မြတ်မိုးအိမ်ကို မရရှိမှတစ်ပါး သူ့ အစ်ကိုဝမ်းကွဲ မိသားစုနှင့် မြတ်မိုးအိမ် တို့မိသားစု ရင်းနှီးသွားခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် မြတ်မိုးအိမ်ကို သူ့ကိုယ်တိုင် သတင်းကြားခဲ့သော စံနှုန်းဖြင့် ဧက လိုက်၍မလွယ်ဆိုတာကို ချိုသဲကြည် လုံးဝ ယုံကြည်သည်။ ထို့ကြောင့် ကိုယ့်ဘက်က အပိုင်မို့ လောင်းခဲ့ခြင်းသာ ဖြစ်ရမည်။

ဒုတိယအချက်... ဒုတိယအချက်ကတော့... ချိုသဲကြည် သူ့ကို ရွဲ့ခြင်းသာဖြစ်၏။ ဘာဖြစ်လို့ ရွဲ့ခဲ့တာလည်းဆိုတာကို အတင်းစဉ်းစားတော့ ရှေ့မှာ တွေးကြည့်၍ရသည့်ကိစ္စတွေက ရှုပ်ထွေးနေသည်။ မရင်းလင်း...၊ ဘာတစ်ခုမှ သဲသဲကွဲကွဲမရှိ။ နောက်ဆုံး ချိုသဲကြည် အတွေးကို ရပ်ပစ်လိုက်သည်။ ရွဲ့ချင်တယ်ဆိုတာ ရွဲ့ချင်တာပဲပေါ့... ဒီအပြင် ဘာရှိဦးမှာလဲ။

နောက်ဆုံးအချက်ကတော့ ချိုသဲကြည် မကျေနပ်ဆုံးနှင့် မခံနိုင်ဆုံးသာဖြစ်သည်။

ဘိုဘိုပေးသည့်စာကို တွေ့ရတော့ ချိုသဲကြည် ဒေါသဖြစ်သွားခဲ့ရသည်။ စိတ်အေးသွားတော့မှ စိတ်ဓာတ်မကြံ့ခိုင်သည့် လူတစ်ယောက်တို့ နိုးသားပွင့်လင်းစွာနေမိသော သူ့အပြစ်ကို သတိရသည်။ နောက်တစ်ချက်က လွတ်လပ်သော၊ ရည်းစားမရှိသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ ချစ်သည်ဟု အသိပေးသည့်ကိစ္စသည် သာမန်အဖြစ်အပျက်တစ်ခုသာ

ဖြစ်သည်မဟုတ်လား။

ခက်နေတာက ဘိုဘိုကို ရင်ဆိုင်ရေးကိစ္စပင်ဖြစ်၏။ မချစ်ဘူးဟု ငြင်းခွင့်ရှိသော်လည်း ဘိုဘိုဘက်က တွယ်ကပ်နေမှာ သေချာသည်။ နောက်... ကျန်သူငယ်ချင်းတွေကလည်း ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘိုဘိုကို ဘာပြင်ခိုင်းရမလဲ စသည်ဖြင့် သူ့ကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်ကြမှာ ကျိန်းသေသည်။ ထို့ကြောင့် ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတော့ဘဲ သူ ဘိုဘိုတို့နှင့် သွားမတွေ့ခြင်းပင် ဖြစ်သည်။ အတူတူပေါင်းကြသည့် သူငယ်ချင်းတွေဆိုလဲထားတော့ အခု သူတို့ခင်မင်ကြခြင်းက ချိုသဲကြည်က သွားပြီးပေါင်းမိခြင်းကြောင့် ပို၍ ဆက်ဆံရတာ ခက်နေခြင်းဖြစ်သည်။

ဧက စီစဉ်ပေးသလို လက်ခံလိုက်လျှင်တော့ အားလုံး အဆင်ပြေ သွားနိုင်သည်ဆိုတာကို ချိုသဲကြည် သိသည်။ ဘိုဘိုစာကို သူ လုံးဝမဖတ်ရသေးသဖြင့် ကျန်ကိစ္စများအားလုံး ပြေလည် သွားနိုင်၏။

သူ သုံးရက်မလာသဖြင့် ထိတ်လန့်နေသော ဘိုဘိုက သူ့စာကို ပြန်ယူမယ်ဆိုတာရော သေချာရဲ့လား...။ သူမလာသည့် ရက်များမှာ ဘိုဘိုက မှားပြီဆိုသည့် နောင်တကို ရသွားတာရော သေချာရဲ့လား...။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချိုသဲကြည် သူ့ပြောသည့်အတိုင်း လုပ်ရတော့မည်။ ခံစားချက်အတိုင်းနေတာ မှန်သည်ဟု လုံးဝ ယုံကြည်ထားသော သူ့မက ဧကထံမှ စဉ်းစားစီစဉ်ထားသော အကြံဉာဏ်ကို လက်ခံလိုက်ရသည့် အတွက် သူမကိုယ်သူမ မကျေနပ်ဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့။

ထိုအချက်များအပြင် ချိုသဲကြည်စိတ်ထဲမှာ မကျေနပ် ဖြစ်နေသော နောက်ကိစ္စတစ်ခု ရှိနေသေးသလို ခံစားရ၏။ သို့သော် ဘာဆိုတာကို ချိုသဲကြည် တိတိကျကျမသိ။ တိတိကျကျသိရအောင်လည်း ချိုသဲကြည် မစဉ်းစားရဲ။ အသိဉာဏ်က ထိုမကျေနပ်သည့်ကိစ္စမှ ရှေးကို ဆက်တွေးရမည်ကို ကြောက်နေခဲ့၏။ ထို့ကြောင့်... ချိုသဲကြည် ခံစားနေရသော ကိစ္စအားလုံးကို စုကာ မှတ်ချက်တစ်ခုချလိုက်၏။ ဧကဆိုသောသူသည် တော်တော်မှန်းဖို့ကောင်းသည်။

မုန်းဖို့ကောင်းသောသူသည် မုန်းစရာကောင်းသောပုံစံ ရှိနေသည်။
 ကင်တင်းထဲမှာ လူတွေအားလုံး ရှိနေကြပြီး အလာပ သလာပ စကားသံပင် မရှိလောက်အောင် တိတ်ဆိတ်နေကြ၏။ ဘိုဘိုဆိုလျှင် ဟန်ဆောင်ထားသော်လည်း မအောင်မြင်ဘဲ မျက်နှာ ပျက်နေပုံကတော့ တော်တော်သိသာသည်။ မောင်မောင်အေးနှင့် ထွန်းလွင်ဦးတို့ကလည်း ချီသဲကြည် တစ်ခုခုပြောမည့်ကိစ္စကို ကြောက်နေကြပုံစံမျိုးနှင့် ရှိကြသည်။ ပုံစံတွေက ဂဏှာမငြိမ်ကြ။ ဧက တစ်ယောက်တည်းသာ မြင်းခြံကိုဆောင် မှု ဘုရားစာအုပ်ကို အေးအေးဆေးဆေး ဖတ်ကာနေ၏။ ချီသဲကြည် ဧကကို ခိုးကြည့်ကာ မျက်စောင်းထိုးသည်။

သူမကတော့ အရင်တုန်းကလို စကားခပ်များများ မပြောနိုင်တာ ကလွဲ၍ သိပ်မူမပျက်ဟု ထင်သည်။ အရင်တုန်းကလို စကားပြောဖို့ ကြိုးစားသော်လည်း လည်ချောင်းထဲက ဘာဟန်ဆောင်စကားမှ ပြော မထွက်ခဲ့။ ပေရယ်ကို သေသေချာချာ မှာထားခဲ့သော်လည်း မလာနိုင် သေးသဖြင့် ချီသဲကြည် စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးဖြစ်နေခဲ့သည်။ ဟော့... ပေရယ်လာပြီ။

ချီသဲကြည်က ဝမ်းသာအားရပြီးပြတော့ ပေရယ်က ခုံမှာ ဝင်လာထိုင်၏။

“ဟေ့ကောင်...တနင်္လာနေ့က ငါ ငှားသွားတဲ့စာအုပ် ရှေး...”

ပေရယ်ချပေးတဲ့စာအုပ်ကို တွေ့ကြတော့ အားလုံး မျက်လုံး ပြူးသွားကြ၏။ ဘိုဘိုဆိုလျှင် တော်တော်တုန်လှုပ်သွားတာကို တွေ့ရသည်။ ချီသဲ အသာပင် မသိချင်ယောင်ဆောင်နေလိုက်၏။ ဧကကတော့ မှောင်

မကြည့်။

“ပေရယ်ရာ... ဒီစာအုပ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်အကြာကြီး ယူထားတာလဲ၊ ကိုယ် စာတွေလွတ်ကုန်ပြီ...သိလား။”

“အမှန်အတိုင်း ဖွင့်ပြောမယ်၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ ချီသဲ။ ကိုယ် ငှားထားပြီးကတည်းက စာအုပ်က ပျောက်နေတာ၊ ဘာစာမှကို ကူးလို့မရ ဘူး။ ဒီနေ့မနက်မှ ပြန်တွေ့တာ။ ဟဲ...ဟဲ... ပျောက်နေတယ်လို့ပြောရင် စိတ်ဆိုးမှာ ခိုးလို့...”

“ခွေးမ၊ ဒါကြောင့် ကြာနေတာကိုး...လုပ်လိုက်ရင် ဒီလို ချည်းပဲ၊ တော်ပြီ နောက်ကို မင်းကို စာအုပ်မငှားတော့ဘူး။”

ချီသဲမျက်စောင်းထိုးသည့် ဒဏ်ကို ဇာတ်တိုက်ထားသည့်အတိုင်း ပေရယ် တဟဲဟဲ...ရယ်ရင်း ခဏ ထသွား၏။ စာအုပ်ကို ချီသဲ လွယ်အိတ်ထဲ မထည့်သေး။ မောင်မောင်အေးတို့ လက်ကုတ်တာ မျက်စစ်တာတွေကို မသိချင်ယောင် ဆောင်နေရ၏။

“ချီသဲ...ဒီစာအုပ်က...”

“ဟုတ်တယ်လေ...ဘိုဘိုက တစ်ရက်ငှားတယ်၊ ပြန်ပေး တဲ့နေပဲ အတန်းထဲမှာ ဒင်းက ငှားတာ...။ မပြောချင်ဘူး။ ဒီနေ့မှ ပြန်ရတာ”

“ဟာ...ဒါဆို”

မောင်မောင်အေးက ဘာမှ ဆက်မပြောတော့ဘဲ ဘိုဘိုဘက်သို့ လှည့်ကာကြည့်၏။ ဘိုဘိုမျက်နှာမှာ ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့လောက် အောင်ပင် စိတ်စော၍နေ၏။

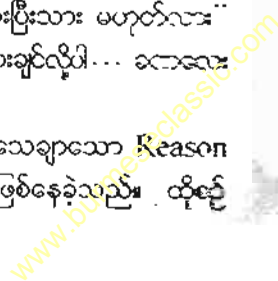
“ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး...ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ချီသဲ ကျွန်တော့်ကို အဲဒီ စာအုပ်ခဏပြန်ငှားပါလား”

“ဟင်...ဟိုနေ့ကပဲ ဘိုဘို ဒီစာအုပ်ငှားပြီးသား မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ဟို...ထပ်ငှားချင်လို့ပါ... ခဏလေး ၁...ခဏပဲ”

စာအုပ်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး ဘိုဘို သေချာသော Reason ဘစ်ခု မပြနိုင်သဖြင့် အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ထိုစဉ်

ကေက ဖတ်နေသောစာအုပ်ကို လက်ညှိုးဖြင့်ပိတ်ကာ လက်တစ်ဖက်က ပါးဝပ်ကို ပိတ်ရင်း ခါးကျောကာ သန်း၏။ ထို့နောက် စာအုပ်ကိုကိုင်ကာ ကြောင်တောင်တောင်ဖြစ်နေသော ဘိုဘို၏အိတ်ထဲမှ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို နှိုက်သည်။ ပြီးတော့...

“ဘယ်နှစ်နာရီလဲ”...ဟု မေး၏။

“ကိုးနာရီ ဆယ်မိနစ် ကေ”

“ကိုးနာရီဆယ်မိနစ် OK ပဲ။ မြတ်မိုးအိမ် ကိုးနာရီခွဲဆို အစည်းအဝေးပြီးမယ်”

“ဘာအစည်းအဝေးလဲ...ကေ”

ထွန်းလွင်ဦးက ကြောင်တောင်တောင်နှင့် မေး၏။ ကေက စီးကရက်ကို မီးညှိသည်။

“ငါတို့ကျောင်းက ကျောင်းသားတွေ ဗိုလ်တထောင်ဘုရားမှာ သီတင်းကျွတ် ဆီမီးပူဇော်ပွဲနဲ့ ဝတ်ရွတ်ဖို့အတွက် အစည်းအဝေး။ အဲဒီမှာ မြတ်မိုးအိမ်က ခေါင်းဆောင်၊ ငါ ဒီနေ့ မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ အစီအစဉ်စမယ်။ မင်းတို့ လိုက်ခဲ့မလား”

တစ်ဝိုင်းလုံး ကေစကားကို စိတ်ဝင်စားသွား၏။ ထိုအချိန်ကို အခွင့်ကောင်းယူသော ဘိုဘိုက ချိုသဲကြည်စာအုပ်ကို လွယ်အိတ်ထဲထည့်သည်။

“မင်း ဘာလုပ်တာလဲကေ၊ မြတ်မိုးအိမ် အစည်းအဝေးပြီးတာနဲ့ မင်းကိစ္စက ဘာဆိုလဲ”

“သိချင်ရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့ကွာ...၊ အေး... လိုက်လာရင် တစ်ခုတော့ကတိပေးရမယ်၊ မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ငါ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းတို့ လုံးဝ ဝင်မလာဘူး။ ဒီကိစ္စမှာ မင်းတို့ ပွဲကြည့်ပရိသတ်ပဲ။ ဒီကိစ္စက ငါ့အစီအစဉ်အတိုင်း ငါတစ်ယောက်တည်းကမှ ရမယ့်ပွဲ။ မင်းတို့ ဝင်ရင် ပွဲပျက်လိမ့်မယ်”

အားလုံး တိတ်သွားကြ၏။ မြတ်မိုးအိမ်ကို လိုက်ဖို့ မြင်းခြံကိုးဆောင်စာအုပ်ကြီးကို ဖတ်နေခဲ့သောကေ ဘာလုပ်မည်ဆိုတာကို အားလုံးက စိတ်ဝင်စားနေကြပါသည်။

“ကေ...ချိုသဲရော လိုက်လို့ရတယ် မဟုတ်လား”

“ရတာပေါ့...၊ ချိုသဲက လုံးဝ လိုက်သင့်တာ။ ကျွန်တော် ပြောတဲ့ကတိကို တည်ဖို့ပဲ လိုတာ။ ဘာဖြစ်ဖြစ် မသိသလိုသာနေ ဟုတ်ပြီလား...ကဲ သွားကြရအောင်”

ကေဦးဆောင်ကာ ဝိုင်းပူထ၏။ တစ်ဝိုင်းလုံး ချိုသဲကြည် စာအုပ်ကို တကယ်မေ့သွားပြီဖြစ်လေ၏။

ကိုးနာရီကျော် ထုံးစံအတိုင်း ကော်ရစ်တာသည် လူရှင်းစ ပြုနေပြီဖြစ်သည်။

အတန်းထဲမှာ မြတ်မိုးအိမ် မရှိ။ ကော်ရစ်တာမှာတော့ ကျောင်းသားတွေ ဖြတ်သွားဖြတ်လာကြသည်။ အတန်းထဲမှာ ဆရာ လည်း ဝင်မနေပါ။ ဧကက သူငယ်ချင်းများကို မြတ်မိုးအိမ်တို့အတန်း နှင့် ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် နေခိုင်းကာ သူကတော့ အတန်းရှေ့ဝင်ပေါက် နားတွင် သွားရပ်နေခဲ့သည်။

မြတ်မိုးအိမ်တို့အတန်းက အစွန်ဆုံးအခန်းဖြစ်သဖြင့် ပထမ ဝင်ပေါက်သည် နံရံနှင့် ကပ်၍နေသည်။ ဧက အေးအေးဆေးဆေးပင် ဝင်ပေါက်နားမှ စီးကရက်သောက်ရင်း ရပ်နေ၏။

ခဏအကြာတွင် မြတ်မိုးအိမ် ကော်ရစ်တာအတိုင်း ကွေ့၍ အပေါက်ဝတွင်ရပ်နေသော ဧကကို ကျော်ကာ အတန်းထဲ လှမ်းဝင်လိုက် သည်။ သို့သော် ဧက အပြုအမူကြောင့် သူငယ်ချင်းများ အားလုံး ထိတ်လန့်သွားကြလေသည်။

ဧကက သူ့အနားမှ လျှောက်သွားသော မြတ်မိုးအိမ်၏ လက်မောင်းကို လှမ်းကိုင်လိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်မိုးအိမ်လည်း အံ့ဩကာ အတန်းထဲ ဝင်လို့မရဘဲ ဧကကို ကြည့်သည်။

- “အိုး...ဒါ...ဒါ...ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ”
- “ခဏလေးပါ... ကိုယ် မင်းကို စကားပြောစရာရှိလို့”
- “စကားပြောရင် ပြောပါ။ လက်မောင်းကို လွှတ်ပေးပါ။ ကိုင် မထားပါနဲ့”

ဧကက အေးအေးပင် စီးကရက်ကို တစ်ချက်စွာခွဲက်သည်။
“မရဘူးလေ... ကိုယ်ပြောတဲ့စကားကို မင်း ဒီအတိုင်းဆဲ နားထောင်ရမယ် မြတ်မိုးအိမ်၊ လွှတ်ပေးလိုက်ရင် အတန်းထဲ ဝင်သွားမှာ ပေါ့”

မြတ်မိုးအိမ်ပုံစံက ဒေါသနှင့်အရှက်ကို အတော်ကြိုးစား ထိန်းနေ ခုဟန်တူသည်။ မြတ်မိုးအိမ်သည် သည်လိုမိန်းကလေး ဖြစ်ပါသည်။ ဒကာက အခုထိ ကိုင်ထားသော လက်ကို လွှတ်မပေးသေး။ မသိလျှင် သူတို့နှစ်ယောက် အေးအေးဆေးဆေး ရပ်စကားပြောနေကြပုံမျိုးဖြစ်သည်။ အရှိန်နှင့် သွားနေကြသော ကျောင်းသူ၊ ကျောင်းသားများက ထိုပြဿနာ ကို သတိပင် မထားမိကြသေး။

“ကောင်းပြီ... ကျွန်မ အတန်းထဲ မဝင်ဘူးဆိုတာ ကဘိ ဒေးပါတယ်၊ ပြောစရာရှိတာ ပြောပါ။ လက်မောင်းကို လွှတ်ပေးနော်...”

ဧကအပြုအမူလုပ်ပင် ဆိုးသွမ်းသောင်းကျန်းသော ကျောင်းသား များကို မြတ်မိုးအိမ်က သူမ၏ နာမည်ကြီး သည်းခံနားလည်စိတ်ဖြင့် များစွာအနိုင်ရ အောင်မြင်ခဲ့ဖူးသည်။ အခုလည်း မြတ်မိုးအိမ်သည် သို့ဗျူဟာကိုပင် စတင်အသုံးပြုသည်။ ဧက ဘာမှ ပြန်မပြောသေးဘဲ ဘစ်ချက်စဉ်းစား၏။

“ကောင်းပါပြီ၊ မင်းက မြတ်မိုးအိမ်ဆိုတဲ့ နာမည်အတိုင်း ကဘိ ဘည်လိမ့်မယ်လို့ ကိုယ်ထင်ပါတယ်”

ဧကလွှတ်ပေးတော့ မြတ်မိုးအိမ်က နောက်တစ်လှမ်းဆုတ်သည်။

“ကိုယ်ပြောမယ့်စကားက မင်းအတွက်တော့ ဘာမှ မထူးခြား မှဲဘူး မြတ်မိုးအိမ်၊ ခဏခဏကြားဖူးပြီးသား စကားမျိုးပါ။ လူပေါင်း များစွာကလည်း မင်းကို ပြောဖူးပြီးသား စကားပါပဲ။ ကိုယ် မင်းကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး ချစ်တယ်လို့ ပြောချင်တာပါ”

ဧကစကားကြောင့် မြတ်မိုးအိမ် မျက်နှာပေါ်မှာ မှေ့သည့် အရိပ်မှ ဖြတ်ပြေးမသွားပါ။

“ဪ... ရှင်က ကိုယ်မြတ်မြတ်နိုးနိုးချစ်တဲ့ မိန်းကလေး ဘစ်ယောက်ကို ဒီလိုပဲ အရှက်ကွဲအောင် လုပ်ရသလား”

ဖြစ်ပါသည်။ တော်ယုံယောက်ျားလေးဆိုလျှင် ကိုယ်လုပ်မိသော အမှားကို ချက်ချင်း နောင်တရကာ မြတ်မိုးအိမ်နောက် ချက်ချင်းပါသွားနိုင်သော ရွေးချယ်မှုပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ကိုယ့်မှာ ရွေးချယ်စရာ ဒါပဲရှိတာကိုး... ကိုယ် မင်းကို ချစ်တယ်၊ ဘယ်လိုလဲ”

ကေအသံ နည်းနည်းကျယ်သဖြင့် မြတ်မိုးအိမ်က ပတ်ဝန်းကျင် ကို တစ်ချက်အကဲခတ်သည်။ အတန်းထဲမှ လူလေးငါးယောက်က ဧကနှင့် မြတ်မိုးအိမ်ကို သတိပြုမိသွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ရှင်နာမည် ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်မေဂျာကလဲ”

“Botany က ကေ”

“ကဲ...ကိုကေ အတန်းရှေ့ကြီးမှာ မကောင်းပါဘူး။ ဒီကိစ္စကို အတန်းထဲမှာ အေးအေးဆေးဆေး လိုက်ပြောပါလား”

မြတ်မိုးအိမ်က ပြုံးကာ လိုလိုလားလားဟန်ဖြင့် ဖိတ်ခေါ်ခြင်း ဖြစ်၏။ မြတ်မိုးအိမ် ဖိတ်ခေါ်သည့်အတိုင်း အတန်းထဲလိုက်သွားလျှင် မြတ်မိုးအိမ်က ဘယ်မှာနေလဲ၊ ဆယ်တန်းကို နှစ်ချင်းပေါက်အောင်တာ လား၊ အဖေတွေက ဘာလုပ်သလဲဆိုတာတွေကို ရယ်မောရင်းနှီးစွာ မေးမည်။ နောက် ဟိုအကြောင်း၊ ဒီအကြောင်း သူမ အကြောင်းတွေ ပြောမည်။ ထိုအခါ မြတ်မိုးအိမ်ကို ချစ်သည်ဆိုသည်များ ရယ်ရယ်မောမော ဖြစ်ကာ မြတ်မိုးအိမ်၏ ရင်းနှီးမှုကို ရယူလိုက်ကြရပြီး နောက်နေ့တွင် ထိုရင်းနှီးမှု ထိန်းသိမ်းရင်း ပြောလိုက်ကြရမှာ နောက်တစ်ကြိမ် မြတ်မိုးအိမ် ကို ချစ်တယ်ပြောရမှာ ဒုက္ခရောက်ကုန်တတ်လေ့ရှိသည်။ မြတ်မိုးအိမ်သည် သူမကို ချစ်တယ်ဟုပြောလာသော ယောက်ျားလေးများကို ဆန့်ကျင် ရှောင်ပြေးခြင်းမဟုတ်ဘဲ တည့်တည့်ရင်ဆိုင်ကာ စည်းရုံးအနိုင်ယူတတ် သည့် မိန်းကလေးသာဖြစ်သည်။ ဧကက ပြုံးကာ ခေါင်းကို ညင်သာစွာ ခါသည်။

“ကိုယ် အတန်းထဲလိုက်ရင် မင်းနဲ့ ရင်းနှီးသွားမှာပေါ့၊ ကိုယ်က မင်းကို ရင်းနှီးချင်တာ မဟုတ်ဘူး။ ချစ်ချင်တာ၊ မလိုက်ဘူး”

“ကဲ... ဒါဆိုလည်း ကျွန်မကို အရှက်ကွဲအောင် မလုပ်ပါနဲ့ အတန်းရှေ့ကြီးမှာ မကောင်းပါဘူး။ နောက်နေ့မှ...”

မြတ်မိုးအိမ်က တည်ငြိမ်စွာပြောကာ အတန်းထဲဝင်ရန် လှည့် ထွက်သည်။ ဧကက...မြတ်မိုးအိမ် လက်မောင်းကို ဖျတ်ခနဲ ပြန်ကိုင် သည်။

“ဟာ... ရှင်... ရှင်၊ ကျွန်မ အတတ်နိုင်ဆုံး သည်းခံပြီး ပြောပြီးပြီနော်၊ လွှတ်ပါ...ကျွန်မလက်ကို လွှတ်ပါ”

“ကတိမတည်တာကို ကိုယ်မုန်းတယ် မြတ်မိုးအိမ်”

မြတ်မိုးအိမ်နှင့် ဧကအဖြစ်ကို အော်သံစူးစူးကြောင့် ကော်ရစ်တာ က လူတော်တော်များများရော၊ အတန်းထဲကလူတွေပါ သိကုန်ကြပြန်၏။ မြတ်မိုးအိမ်က ဒေါသသံစူးစူးဖြင့် လက်ကို လွှတ်ရန်အော်သည်။ ဧက ကလည်း မလွှတ်။

ထိုစဉ် အတန်းဝင်ရန် ဆရာမက ထောင့်ချိုးမှ ကွေ့ကာ ဧကနှင့် မြတ်မိုးအိမ်နောက်သို့ ရောက်လာလေသည်။

ကေက... သူ မြတ်မိုးအိမ်ကို ကြိုးစားနေတုန်း မင်းတို့ လာကူပါဆိုလျှင်တောင် မည်သူမျှ ဝင်ကူညီရဲမည်မထင်။ အခုတော့ ကေ ပထဝီဌာနမှူးရုံးခန်းသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်လေသည်။ အခန်းထဲမှာ ဘာတွေဆက်ဖြစ်နေသလဲဆိုတာ ချို့သဲကြည် အရမ်းသိချင်သည်။ သို့သော် မေဂျာက မတူသဖြင့် ပထဝီဌာနထဲကို Physics ကျောင်းသားတစ်ယောက် အနေဖြင့် ဘာကိစ္စမျိုးနှင့်မှ ဝင်မရ ဖြစ်နေခဲ့သည်။

“ထွန်းလွင်ဦး လုပ်ပါဦး။ ချို့သဲ အရမ်းသိချင်နေတယ်။ ပြဿနာ က မသေးဘူးထင်တယ်။ မြတ်မိုးအိမ်က ဆရာမတွေရဲ့ အချစ်တော်၊ နော်...ဘာဆက်ဖြစ်မလဲ အရမ်းသိချင်နေတယ်”

“ကျွတ်... ပြဿနာပဲ။ ဒီကောင် လုပ်လိုက်ရင် အရမ်းချည်းပဲ ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်လိုပြေလည်မှာလဲ။ ဌာနထဲဝင်ဖို့ကတော့ မဖြစ်ဘူး... ဆရာမတွေတစ်ယောက်မှ ကျွန်တော်တို့လည်း မသိဘူး”

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ၊ ခဏလေး”

ချို့သဲကြည် အားရဝမ်းသာအော်ကာ လှစ်ခနဲ ပျောက်ကာ သွား၏။ ခဏကြာတော့ ကောင်မလေးတစ်ယောက်နှင့် ပြန်ရောက် လာသည်။ ပထဝီမေဂျာမှ ကောင်မလေးဖြစ်၏။ ထိုကောင်မလေး၏ ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ထွန်းလွင်ဦးနှင့် ချို့သဲကြည်တို့ ဌာနထဲ ဝင်လွှားကြသည်။

ဌာနထဲတွင် ဆရာမ သုံးယောက်၊ ဆရာ တစ်ယောက်ဖြင့် ဧက ထိုင်နေရသည်။ မြတ်မိုးအိမ်ကိုလည်း တွေ့ရ၏။ ဌာနမှူး ဆရာမက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဆိုသည်မှာ လွတ်လပ်ခွင့် ရှိသည်။ သို့သော် မရမ်းကားရ၊ မရိုင်းစိုင်းရဆိုသောအချက်ကို ကေအား လေသံမာမာနှင့်

ပြောနေသည်။ ဆရာမတွေက ဧက လုပ်ခဲ့သောအဖြစ်ကို တော်တော် ဒေါသထွက်နေကြတာ သေချာသည်။ မြတ်မိုးအိမ်ဆိုတာက သူတို့သမီး ဘစ်ယောက်လို ချစ်ကြသည့် သူတို့မေဂျာမှ အားအထားရဆုံးကျောင်းသူ မဟုတ်လား...။

နောက်ဆုံး ဧကကို ဆုံးမပြီး ထိုအပြုအမူ၊ ထိုအနှောင့်အယှက် မျိုး ထပ်မံကြုံရစေရန်အတွက် မော်ကွန်းထိန်းရှေ့တွင် ဝန်ခံကတိလက်မှတ် ထိုးရမည်။ မြတ်မိုးအိမ်ကို ထပ်နှောင့်ယှက်ပါက ကျောင်းထွက်ရမည်ဟု ပြောကာ မော်ကွန်းထိန်းရုံးခန်းသို့ ဆရာမများနှင့် ဧက မထွက်မီ ချို့သဲကြည်တို့ ဌာနထဲမှ အရင်ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

ကင်တင်းထဲရောက်လို့ မကြာခင် ဧက လိုက်လာ၏။ မျက်နှာ အမျိုးမျိုးဖြင့် မကျေမနပ်ရှိကြသော သူငယ်ချင်းများအလယ်တွင် အေးအေး ပင် ဝင်ထိုင်ကာ စားပွဲထိုးလေး ရွှေထူးကို ချို့ကျတစ်ခွက်မှာသည်။

“ဧက...မင်းလုပ်ပုံတွေ မဟုတ်သေးဘူးကွ...”

“ဟ...ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

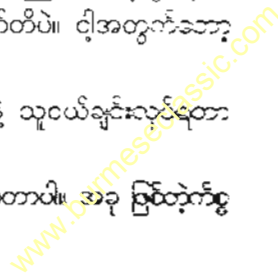
“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဆင်မပြေရင် ကျောင်းကတောင် ထွက်သွား နိုင်တယ်ကွ သိရဲ့လား။ မင်းလူဖြစ်တာတွေ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှ မရှိဘူး”

ထွန်းလွင်ဦးစကားကို ဧက ဘာမှပြန်မပြော။ ရွှေထူးချပေးသော လက်ဖက်ရည်ကို မွှေကာ ချို့ကျ ဟုတ်မဟုတ် တစ်စုံသောက်ကြည့်သည်။ ဒေကပုံစံက လက်ဖက်ရည်လောက်မှ ပြောနေသည့် ကိစ္စက အရေးမကြီး တော့ဆိုသည့်ပုံစံမျိုး ချိုးထားကြောင်း ချို့သဲကြည် ရိပ်မိသဖြင့်... ဒေါသထွက်ကာ မွဲပြုံးပြုံးရင်း တစ်ဖက်သို့ လှည့်သည်။ ဌာနထဲမှာ ပြဿနာတက်နေကြတုန်းက သူစိတ်ပူရတာနှင့်ပင် မတန်။

“အဓိပ္ပာယ် ဆိုတာကတော့ကွာ...ကြည့်တဲ့ထောင့်ပေါ်မှာ နှာညှပ်ပါတယ်။ ငါ အခုလိုချင်တာက မြတ်မိုးအိမ်ကြောင့် ငါ ဒုက္ခဇောက် ခဲ့တယ်။ အခု ငါလိုချင်တာနဲ့ ရတာက ကွက်တိပဲ။ ငါ့အတွက်အဘာ အဓိပ္ပာယ်ရှိတယ်ကွ”

“ကောင်းပါ့ဗျာ... ကောင်းပါ့။ မင်းနဲ့ သူငယ်ချင်းလုပ်ရတာ ကြာရင် နှလုံးရောဂါရမယ်...သိလား”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွာ...ငါက တွက်ပြီးမှလုပ်တာပါ။ အခု ငြိမ်တဲ့ကိစ္စ

ကို မြတ်မိုးအိမ်က မပြောတာတောင်မှ ဟိုလူကမေး၊ ဒီလူကမေးနဲ့ သုံးရက်လောက်တော့ မြတ်မိုးအိမ် ငါ့အကြောင်းကို ပြောနေရ ကြားနေ ရမှာပဲ...။ သုံးရက်ကျော်မှ ဒုတိယ Tampo စမယ်”

“ဧက...ဘာဆက်လုပ်ဦးမှာလဲ”

မမေးဟု ဆုံးဖြတ်ထားသည့်ကြားမှ ချီသဲကြည် ပါးစပ်မှ စကား လုံးများက ထွက်သွားသည်။ ဧက ခပ်တွေတွေ စဉ်းစားနေ၏။

“မြန်မာနိုင်ငံက မိန်းကလေးတွေက ဇာတ်လမ်း သိပ်ကြိုက် တာဗျ...။ သူတို့ကို လိုက်ပုံ၊ ကြိုက်ပုံ ထူးခြားရင် ပိုသဘောကျကြ တယ်၊ ဒါမှလည်း မိန်းကလေးအချင်းချင်း ပြန်ပြောတဲ့အခါကျတော့ ကိုယ်ပြောမယ့်စကားက ထူးခြားမှာကိုး... ခင်အောင်ပေါင်း၊ စာအုပ်ထဲ စာထည့်ပေး အဲဒီလို ရိုးရိုးကြီးတွေဆို သိပ်ပြောစရာမရှိလို့ သိပ်သဘော မကျတတ်ဘူး”

တစ်နေ့လုံး စကားတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောသော ဘိုဘိုမျက်နှာ ဖျက်သွားသည်။ ချီသဲကြည်လည်း ရှက်သွား၏။ ဧကကတော့ ဘာမှ မသိသူလို အေးအေးပင် ဆက်ပြောသည်။

“ကျွန်တော် အခုတင်လိုက်တဲ့ Tampo က ခြောက်ဆယ် လောက်ရှိမယ်။ နောက်ထပ်တင်မယ့် Tampo က ကိုးဆယ်၊ ကိုးဆယ် ငါးလောက်မှ ရတော့မှာ...နည်းနည်းတော့ စွန့်စားရမှာပဲ။ မြတ်မိုးအိမ် ဆိုတာ လွယ်မှ မလွယ်ပဲ”

စကားပိုင်း တိတ်သွား၏။ ချီသဲကြည် ဒီပိုင်းမှာ ဆက်မထိုင် ချင်တော့ ဘာဖြစ်သွားတာလဲဆိုတာကို သူမကိုယ် သူမပင် ကောင်း ကောင်းမသိ။

“မလွယ်လို့လည်း လောင်းဖြစ်ကြတာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...ဒီမှာ ချီသဲပြောမယ်။ ဒီလိုပုံစံမျိုးနဲ့ ရှင် မြတ်မိုးအိမ်ကို ဘယ်တော့မှ မရဘူးမှတ်”

ပြောပြပြီး ချီသဲ ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွား၏။ ဧက ပန်းတွန့်ကာ ချီကျကို သောက်သည်။ ထွန်းလွင်ဦးက ခေါင်းကို ဖြည်းညှင်းစွာ ဒါယမ်းလေသည်။

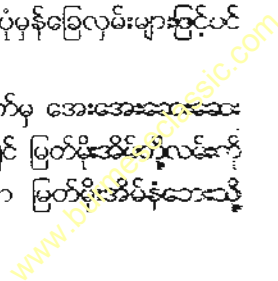
ဆောင်းလယ်ရာသီ၏ နေ့ခင်း ဆယ့်နှစ်နာရီ နေသည် တော်တော်ပူနေသည်။ ကျောင်းထိပ်တွင် မတ်တတ်ရပ်စောင့်ရင်း ဧက ချွေးတွေပျံ့ကာနေ၏။ ဒီနေ့သည် မြတ်မိုးအိမ်ကို လက်ဆွဲ စကားပြောပြီး လေးရက်မြောက်နေ့ ဖြစ်သည်။ ဧကအတွက် ဒုတိယနှင့် နောက်ဆုံး Tampo တင်မည့်နေ့လည်း ဖြစ်သည်။

ဒီတစ်ခါ အစီအစဉ်ကိုတော့ ဧကကိုယ်တိုင် နည်းနည်း စိတ် လှုပ်ရှားနေခဲ့တာကို ဝန်ခံပါသည်။ သူ တစ်ခါမှ မလုပ်ခဲ့ဘူးသော အစီအစဉ်ဖြစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်၏။ ဒီအစီအစဉ်က သူငယ်ချင်းတွေရှိနေ လို့ လုံးဝ မဖြစ်သဖြင့် တစ်ယောက်ကိုမှ အသိပေးမထားခဲ့။

ဧကရပ်နေသော ဗိုလ်တထောင်ရဲစခန်းရှေ့မှ ကျောင်းရှေ့ကို ကြည့်ကာ စိတ်မောနေမိသည်။ ဒီနေ့ မြတ်မိုးအိမ် နောက်ကျလှ ချည်လား...ဧကတွေးနေတုန်းမှာပင် နံ့သာရောင်ဝမ်းဆက်ဝတ်ထားသော မြတ်မိုးအိမ်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မြတ်မိုးအိမ် ရယ်ရယ်မောမော သူငယ်ချင်းများနှင့် လျှောက် လာပြီး နှုတ်ဆက် လမ်းခွဲပြီးချိန်တွင် ဧကကို တွေ့သွားခဲ့သည့် အနည်းငယ် တည်သွားယုံမှအပ မြတ်မိုးအိမ်က ဧကရှေ့မှ ပုံမှန်ပင် ဖြတ်လျှောက်သွားခဲ့သည်။ ဧက နောက်မှ ပုံမှန်ခြေလှမ်းများဖြင့်ပင် လိုက်လာခဲ့သည်။

ဆယ်မိနစ်အထိ ဧက မြတ်မိုးအိမ်နောက်မှ အေးအေးဆူဆူပင် လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရှေ့တစ်လမ်းကျော်လျှင် မြတ်မိုးအိမ်ကိုလင်္ကာ ရောက်တော့မည်။ ဧက အရှိန်မြှင့်လျှောက်ကာ မြတ်မိုးအိမ်နံ့သာသို့

ဝင်လိုက်၏။

“မြတ်မိုးအိမ်...”

ဧက ခေါ်သံကြောင့် မြတ်မိုးအိမ်က လှည့်ကြည့်ကာ ပြီးပြသည်။

“အင်း... ဟိုတစ်နေ့က ဖြစ်တဲ့ကိစ္စကို မြတ်မိုးအိမ် တကယ်ပဲ စိတ်မကောင်းဘူး။ အခုလို သူလည်းပြဿနာတက်၊ မြတ်မိုးလည်း သိက္ခာထိခိုက်ဖြစ်ရတာ မြတ်မိုး ညံ့လို့လို့ပဲ တွေးမိတယ်။ ဆရာသာ နောက်ကပေါ်မလာရင် မြတ်မိုး တိုင်ဖို့ လုံးဝ စိတ်ကူးမရှိပါဘူး။”

တော်ရုံငန့်ဆိုလျှင် တော်တော်ထိရောက်အောင် ပြောနိုင်သော စည်းရုံးမှုသာ ဖြစ်ပါသည်။ မြတ်မိုးအိမ်၏ နားလည်ခွင့်လွတ်သော ငြိမ်းချမ်းစွာ ပြေလည်စေချင်သော ပရိယာယ်ကို ရှောင်နိုင်ဖို့ တော်တော် မလွယ်။ ဧကတောင်မှ ကြောင်သွား၏။ သူလုပ်မည့် အစီအစဉ်အရ သူ့မျှော်လင့်ထားတာတွေက ဒီစကားမျိုးတွေ မဟုတ်ပါ။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ကိုယ်က မြတ်မိုးအိမ်ကို ချစ်တာကိုး... တိုင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ မတိုင်လည်း ကိစ္စမရှိဘူး။ ကိုယ် မြတ်မိုးအိမ်ကို ချစ်တဲ့စိတ်က ကြမ်းတယ်။ ဘာဖြစ်ဖြစ်၊ ဘာကြုံကြုံ၊ ဂရုမစိုက်တတ်ဘူး။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဂရုမစိုက်တဲ့စိတ် ကိုယ့်မှာ မရှိဘူး။ ခဏရပ်ဦး မြတ်မိုး အိမ်... စကားပြောချင်လို့”

ဧက ဟိုတစ်နေ့ကလိုပင် မြတ်မိုးအိမ် လက်ကောက်ဝတ်ကို လှမ်းဆွဲကာ ရပ်ခိုင်းလိုက်၏။ မြတ်မိုးအိမ် တော်တော်ထိတ်လန့်သွား တာကို တွေ့ရသည်။

“လက်ကိုတော့ မကိုင်ပါနဲ့၊ လွှတ်ပါ...လွှတ်ပါ”

စူးစူးဝါးဝါးအော်သံဖြင့် မြတ်မိုးအိမ် လက်ကို အတင်းရုန်း သည်။ ဧက လက်ကို လုံးဝလွှတ်မပေး။ နေ့လယ်ခင်း လူစည်ကား သော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်၊ စတိုးဆိုင်၊ မုန့်ဟင်းခါးဆိုင် စသည့်ဆိုင် တွေပေါ်သည့် လမ်းထိပ်မှာ ထိုင်မြင်ကွင်းမျိုးသည် တော်တော်ကို အကူညီ တန်နေမှာ သေချာသည်။

သုံးလေးခွန်းအော်ပြီး ထပ်မံအော်တော့သော်လည်း မြတ်မိုးအိမ် ရှိသမျှအားနှင့် အတင်းရုန်းသည်။ သိပ်မကြာ ဧကကို ကူညီမည့်သူတွေ ရောက်လာကြသည်။

“မြတ်မိုးအိမ်...ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘာဖြစ်တာလဲ”

“မမ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဒီကောင်က ဘယ်ကလဲ”

“ဟေ့ကောင်...မင်း၊ ကဲကွာ...ကဲ”

“ချချ ဟေ့ကောင် ထိုးစမ်းကွာ၊ ထိုး”

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်ကြနဲ့...မလုပ်ကြပါနဲ့ရှင်...”

အသံတွေစုံသွားသည်။ မျက်လုံးထဲမှာ မီးတွေပွင့်သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်က ဟိုဆွဲ ဒီဆွဲဖြင့် ပါချင်ရာဘက် ပါသွား၏။ ဧက တတ်နိုင် သမျှ မျက်နှာကို ကာကွယ်ပါသည်။

ဧကကျောပြင်တစ်ခုလုံး အောင့်ကာနေ၏။ လက်ပြင်ကျော ငုတ်သွားသည်ဟု ဆရာဝန်မက ပြောသည်။ နံရိုးများတော့ ကံကောင်ချီ မကျိုး။ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ဖူးရောင်ကာ ခေါင်းက နှစ်နေရာ ကွဲသွား သည်ဟု ဆိုသည်။ ဧကခေါင်းထဲမှာတော့ ဘာမှ ဖြစ်ပုံမရ။ ကြည့်ကြည့် လင်လင်ပင် ရှိသည်။ တစ်ကိုယ်လုံးကတော့ မလှုပ်ချင်လောက်အောင်ကို နာနေခဲ့သည်။ အဆိုးဆုံးက ကျောပြင်ဖြစ်၏။ ပက်လက်လှန်ထားရသဖြင့် ပိုနာနေသည်ဟု ထင်ရသည်။

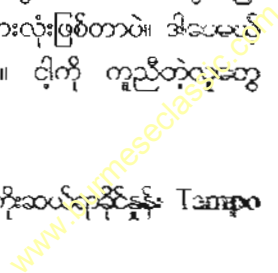
ဆေးရုံရောက်ပြီး ဒုတိယနေ့မှာ...သူငယ်ချင်းများ ချော်လဲလာ ကြသည်။ အားလုံးက ဧကကို ဂရုဏာဒေါသဖြင့် ပြောကြဆွဲကြသည်။ ဧက ဘာမှပြန်မပြော... စီးကရက်တစ်လိပ်တောင်မှ ဖွာနေလိုက်၏။ တစ်ခွန်းမှမပြောဘဲ မျက်နှာထားတင်းတင်းနှင့် ကြည့်နေသူမှာ ချိတ်ကြည့် သာ ဖြစ်လေသည်။

“ပိုင်တယ်ဆို...၊ ခေါင်းခွဲတွက်ပြီး လုပ်တာဆို... အခုတော့ ခံရပြီမဟုတ်လား။ အေး...မင်းလိုကောင်မျိုးက အဲဒီလိုဖြစ်ဖူးမှ မှတ်မှာ...၊ ဧက ဘယ်နှယ်ကွာ...တောက်”

“ကျွတ်...ထွန်းလွင်ဦး တော်စမ်းကွာ။ အဲဒါ ငါတွက်ပြီး လုပ်တာပဲလေ...ငါတွက်ထားတဲ့အတိုင်း အားလုံးဖြစ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့် ငါ ဒီလောက်များလိမ့်မယ်တော့ မထင်ဘူး။ ငါ့ကို ကူညီတဲ့လူတွေ တော်တော်များပုံရတယ်”

“ဘာ...ဒါ...မင်း...မင်း”

“ဟုတ်တယ်လေကွာ...၊ ဒါဆို... ကိုးဆယ်ရာခိုင်နှုန်း Tambo

ပဲ၊ ပြီးပါပြီကွာ... ဒီနောက်မှာ လှလှပပအခန်းတွေပဲ ကျန်တော့တယ်။
ချိုသဲကြည်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်၊ လက်ကို ပိုက်ပြီး ရပ်နေရာမှ
ပြတင်းပေါက်ဘက်သို့ လျှောက်သွား၏။ ထွန်းလွင်ဦးက ဘာမှဆက်မပြော
တော့။ မောင်မောင်အေးက ဧကကို စိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းကို ခါသည်။
ဘိုဘိုက စီးကရက်တစ်လိပ် ထုတ်သောက်၏။

“ဧက...မင်းအိမ်က သိပြီးပြီလား”

“အေး...မြတ်မိုးအိမ်တို့ သွားအကြောင်းကြားပေးပြီး အမေ့ကို
ခေါ်လာပေးတယ်။ အမေ့ဖွင့်ဘူး ဆေးမိုးဝါးခကို အကုန် တာဝန်ယူတယ်
ပေါ့။ အမေ မနက်က ရုံးမသွားခင် ဝင်လာသေးတယ်”

“ငါ စောင့်ပေးမယ် ဧက”

“မလိုဘူး မောင်မောင်အေး၊ တစ်ယောက်တည်း ဖြစ်ပါတယ်။
တစ်ပါတ်လောက်တော့ နေရဦးမယ်ထင်တယ်။ အားရင် ဝင်ခဲ့ပေါ့ကွာ...”

အပြင် Private ဆေးခန်းဖြစ်သဖြင့် သတင်းလာမေးသူများ
အေးအေးဆေးဆေး နေလို့ရသည်။ ချိုသဲကြည်က ခုတင်ခြေရင်းတွင်
ချထားသော ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အထုပ်ကို ဧက နံဘေးမှ နံပေါ် တင်သည်။

“ဘာတွေလဲ...ချိုသဲ”

“ဂိုးဒင်းပတ်(ဖ)နဲ့ အချို့ရည်”

“ဂိုးဒင်းပတ်(ဖ)တော့ ကြိုက်တယ်၊ အချို့ရည်ကတော့ အမုန်း
ဆုံးပဲ”

“ဧက၊ ချိုသဲတစ်ခုပြောမယ် ဒီမှာ...”

ချိုသဲ စကားကို မဆက်နိုင်၊ အံ့ကို ကြိတ်ကာ ရင်ဘတ်က
နိမ့်ချည်မြင့်ချည် ဖြစ်ကာနေ၏။ မျက်လုံးတွေစူးရှကာ ဘာကို ဒေါသ
ဖြစ်နေသည် မသိ။ ဧကကို စူးစူးရဲရဲ စိုက်ကြည့်သည်။ ဘာစကားသံမှ
တော့ ထွက်မလာ။ ဧက မျက်နှာလွဲလိုက်၏။

“ဒီမှာ... ရှင်နဲ့ကျွန်မ ပြောထားပြီးပြီပဲ၊ ဒါပေမယ့် အိုး...
မပြောတော့ပါဘူး၊ ပြောလည်း မထူးပါဘူး၊ မထူးဘူး...မပြောတော့ဘူး

မသိစိတ်ဖြင့် ထိန်းထားသော ငိုသံနှင့် ဒေါသတို့ဖြင့်လုံးနေ
သော မပီသသည့် ချိုသဲကြည်၏စကားသံကြောင့် ဧကပင် ကြောင်သွား
ခဲ့သည်။ ချိုသဲကြည်က ပထမရပ်နေသော ပြတင်းပေါက်နားသို့

ရောက်သွားကာ သံဧကကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း မျက်နှာကို အပြင်ဘက်သို့
လှည့်ကာထား၏။ ချိုသဲကြည် မျက်ရည်ကျနေသလား မကုသုလား
ဆိုတာကို မည်သူမျှ မခန့်မှန်းနိုင်။

ဧက သက်ပြင်းကို ချသည်။

ဘာပြောရရင် အကောင်းဆုံးဖြစ်မလဲဆိုတာကို တွေးသည်။
သို့သော် ဦးနှောက်ထဲမှာ ထူးဆန်းစွာ အားလုံးဟာလာဟင်းလင်းဖြစ်နေ၏
ရင်ကသာ တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

ထိုစဉ် အခန်းတံခါး ပွင့်လာ၏။

မြတ်မိုးအိမ်၊ ပြီးတော့... သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်၊ မြတ်မိုးအိမ်က
ချိုသဲကနူးညံ့စွာ ဧကကို ပြုံးပြသည်။ ဧက ခေါင်းထဲမှာ သကားလုံးတွေ
စိထားစရာ မလိုဘဲ အလျှိုအလျှို ပေါ်လာကြ၏။

“သက်သာချဲ့လား ကိုဧက၊ မနက်ကတည်းက လာမလို့ပဲ
ဘရားမှာ ဝတ်ရွတ်ဖို့ ရှိနေတာနဲ့”

“ကျောကုန်းတွေ အောင့်တယ်၊ ပက်လက်လှန်ထားရတော့
နာနေတဲ့နေရာကို ဖိထားသလိုကြီးဆိုတော့ မစားသာဘူး”

“အဲ...ဒုက္ခပဲ၊ ဘယ်လို လုပ်ပေးရမလဲ”

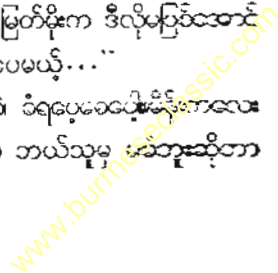
မြတ်မိုးအိမ်က တစ်ခန်းလုံးကို ဝှေ့ကြည့်ရင်း တိုးတိုးရေရွတ်
သည်။ မောင်မောင်အေးက ထိုင်နေသောခုံကို ထကာပေး၏။ ချိုသဲကြည်
ကတော့ ပြတင်းပေါက်ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ထားတုန်း...။

“ရတယ်...အစ်ကို ထိုင်ထိုင်၊ ရပါတယ်... သူငယ်ချင်းတွေ
သတင်းလာမေးကြတာလား”

“ဟ ဘယ်...၊ အဲဒါ ကျွန်တော့် သူငယ်ချင်းတွေပါး
မောင်မောင်အေးတဲ့...၊ သူက ဘိုဘိုနဲ့ ထွန်းလွင်ဦး၊ သူက ချိုသဲကြည်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါရှင်...ကျွန်မ မြတ်မိုးအိမ်ပါ။ ကိုဧကအတွက်တော့
သူငယ်ချင်းတွေကိုပါ တောင်းပန်ရတော့မှာပဲ။ မြတ်မိုးက ဒီလိုမပြစ်အောင်
ကိုဧကကို တောင်းပန်ပါသေးတယ်...၊ ဒါပေမယ့်...”

“အိုး... သူဇော်ကားလို့ သူခံရတာပဲ၊ ခံရပေမယ့်မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ဇော်ကားရင် မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဘယ်သူမှ မသဘောဆိုတာ
သူသိသားပဲ။ သိရက်နဲ့လုပ်တာ...ခံပေါ့”

ချိုသဲကြည်၏ တင်းမာပြတ်သားသောအသံကြောင့် အခန်းထဲရှိ လူများ တော်တော်အံ့သြသွားကြသည်။ ချိုသဲကြည်က ဧကကို လုံးဝ လှည့်မကြည့်။ မြတ်မိုးအိမ်က ချိုသဲကြည်စကားကြောင့် ဧကကို အားနာစွာ လှမ်းကြည့်သည်။ ဧက မျက်လွှာချကာ ခေါင်းခါပြလိုက်၏။ တခြားဘက် များမှ လူနာနှင့် လူနာမေးသူတွေက ချိုသဲကြည်အသံကြောင့် လှမ်းကာ ကြည့်ကြသည်။

“ကျွန်မညံ့တာလည်း ပါပါတယ်...၊ တကယ်ဆို ဒီကိစ္စက ဒီလောက်ဖြစ်စရာ မဟုတ်ပါဘူး”

“ဖြစ်သင့်တာပေါ့၊ ဖြစ်သင့်လို့ကို ဖြစ်တာ... နေရာတကာ မပြောလိုက်ချင်ဘူး”

ဧက ခေါင်းခါရင်း ချိုသဲကြည်ကို ကြည့်ကာ ရယ်နေလိုက် သည်။ မြတ်မိုးအိမ်ကလည်း ချိုသဲကြည် ဂရုဏာဖြင့် ဆူသည် ဆိုသည်ကို သဘောပေါက်ဟန် တူပါသည်။ ပြုံးကာနေ၏။

“ကိုဧက လုံးဝအပ်တာရှိရင် ပြောနော်... မြတ်မိုးတို့မှာ လုံးဝ တာဝန်ရှိနေတာ ဘာမှ အားမနာနဲ့ လက်တွေ့ရက်တွေအတွက် Department ကို သွားခွင့်တိုင်ပင်ပေးပြီးပြီ၊ အစားထိုးရက် ပြန်ပေးလိမ့်မယ်”

“ကျေးဇူးပဲ မြတ်မိုးအိမ်... ကျွန်တော်လည်း တော်တော် နောင်တရပါတယ်၊ မြတ်မိုးအိမ်လို မိန်းကလေးမို့ပါ။ ကျွန်တော် ကျူးလွန် ခဲ့ပုံက တခြားမိန်းကလေးဆို...”

“အိုး... ထားပါ... ပြောမနေပါနဲ့တော့ ကိုဧက နားလည်သွား တာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ချိုသဲကြည် မဲပြုံးပြုံးကာ တစ်ဘက်သို့လှည့်၏။ ဘိုဘိုက မြတ်မိုးအိမ် မမြင်အောင် မျက်လုံးပြုံးကာပြသည်။

“ဪ... မြတ်မိုးအိမ်၊ ဘာစာအုပ်လဲဟင်...”

ဧက မျက်မှောင်ကျွံကာ မြတ်မိုးအိမ် ကိုင်ထားသော စာအုပ်ကို လှမ်းကာမေးသည်။ ဧကစကားကြောင့် အားလုံး မြတ်မိုးအိမ် လက်ထဲ က စာအုပ်ကို ဝိုင်းကြည့်လိုက်ကြ၏။ အမှန်တော့ ဧက မေးစရာမလိုပါ။ ဘာစာအုပ်ဆိုတာ သူသိပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။

“ဪ... ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ် စာအုပ်ပါ၊ မနက်က

ဗိုလ်တထောင်ဘုရားမှာ ပရိတ်ရွတ်တာလေ...”

“ပရိတ်ကြီး ဆယ့်တစ်သုတ်... ကြားဖူးတယ်၊ ခဏ မြတ်မိုး အိမ်...”

မြတ်မိုးအိမ်ထံမှ စာအုပ်ကို ဧက လှမ်းယူတော့ အားလုံးက ဧကကို စူးစူးရဲရဲ ကြည့်နေကြသည်။ ဒီစာအုပ်ကို ဧကဝယ်ပြီး တစ်လ လောက် ဖတ်နေတာကို သူတို့သိထားပြီးသားဖြစ်သဖြင့် ဧက ဘာကြံမှာလဲ ဆိုတာကို အားလုံးသိချင်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။ ဧက ဘာမှမပြောဘဲ စာအုပ်ကိုဖွင့်ကာ အခုမှဖတ်ဖူးသူတစ်ယောက်လို ဖတ်နေသည့် တော်တော်စိတ်ဝင်စားသွားပုံမျိုးဖြင့် သေသေချာချာ ဖတ်ခြင်းဖြစ် မြတ်မိုးအိမ်က ပြုံးကာကြည့်နေသည်။

“တော်တော်စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတဲ့ စာအုပ်ပဲ မြတ်မိုးအိမ် ကျွန်တော့်ကို ခဏငှားပါလား”

“ဟာ... ကိုဧကကလဲ ခေါင်းမှာ ဒဏ်ရာနဲ့ စာဖတ်လို့ ပြီးတော့ ဒီစာအုပ်က အပျင်းပြေဖတ်လို့ကောင်းတဲ့...”

“ရတယ် မြတ်မိုးအိမ်ရဲ့... ခေါင်းက နှစ်နေရာသာကွဲတာ ကြည့်ကြည့်လင်လင်ပဲ၊ ကျောကုန်းမှာအောင့်နေတာ... ရပါတယ်... ကျွန်တော် စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ ဘာမှလဲ လုပ်စရာမရှိတော့...”

“ကိုဧက ဖတ်ချင်ရင် မြတ်မိုးအိမ်က စာအုပ်တွေ ယူလာပေး မယ်လေ...၊ ဒါက ဘုရားစာအုပ် ပျင်းစရာကြီး။ ပြီးတော့ ပရိတ်ကြီး တွေဆိုတော့ ပါဠိချည်းပဲ”

“ရတယ်... ဒီစာအုပ်ပဲ ဖတ်ချင်တယ်၊ ပါဠိကို အနက်ပြန်ထားတာ တွေ ပါတာပဲ၊ ကံမကောင်းတုန်းမှာ ပရိတ်ကြီးဖတ်တော့ ဝိုသင့်တော်မယ် ထင်တယ်”

ဧကစကားကြောင့် မြတ်မိုးအိမ်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ရယ်ကြသည်။ ဧကသူငယ်ချင်းတွေကတော့ တစ်ယောက်မှ မသိကြဘဲ ဧကကိုသာ မကျေမနပ်ကြည့်နေကြ၏။

“ဘိုဘို၊ ချိုသဲတို့ သွားကြရအောင်၊ ဆယ့်တစ်နားနဲ့ ချိုသဲ လက်တွေ့ရှိတယ်”

နောက်ဆုံးနေ့မှာ သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး စုပြီးမလာကြတော့။
ဒါတစ်ယောက်တည်း လာသည့်အခါလာသည်။ ဒါမှမဟုတ်
မောင်အေးနဲ့ထွန်းလွင်ဦး၊ တစ်ခါတရံ ထွန်းလွင်ဦးတစ်ယောက်
လုံးဝမလာသူမှာ ချီသဲကြည်ဖြစ်ပြီး မြတ်မိုးအိမ်ကတော့ တစ်နေ့
တည်း ဘာခေါက်၊ ညနေတစ်ခေါက် လာသည်။ ညနေပိုင်းတွင်
သဘော့ မြတ်မိုးအိမ်၏မိခင် လိုက်လာတတ်သည်။

မြတ်မိုးအိမ်၏မိခင်သည် မြတ်မိုးအိမ်လိုပင် တည်ငြိမ်ပြီး အပြော
အဆို အေးဆေးသည်။ သမီးဖြစ်သူကိုလည်း အတော်စိတ်ချယုံကြည်သူ
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သမီးဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်သော ကောင်း၊ ဆိုး
လူမှုရေးကိုလည်း စိတ်ဝင်စားပေးနိုင်သူ မိခင်တစ်ယောက်ဖြစ်ပုံရ၏။
သမီးကို လိုက်စကားပြောသဖြင့် အရိုက်ခံရသော ယောက်ျားလေး
တစ်ယောက်ကို လာကြည့်သည်နှင့် မတူဘဲ ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေ ဆွေမျိုး
တစ်ယောက်ကို လာကြည့်ပုံမျိုးနှင့်သာ ဖော်ရွေစွာ လာတတ်သည်။
တို့ကြောင့် မြတ်မိုးအိမ်၏ နည်းပညာတွေအားလုံးမှာ မိခင်က လက်ထပ်
သင်ပေးထားသည်ဟု ဧက တွက်မိသည်။

မြတ်မိုးအိမ်လာတိုင်း ဧကကိုတော့ မြင်းခြံကိုဆောင်မူ စာအုပ်ကြီး
ဖတ်နေတာကို အမြဲတွေ့ရမည်ဖြစ်သည်။ ဒီနေ့ ဧက ဆေးရုံမှာနေရတာ
ရှစ်ရက်မြောက်သောနေ့ဖြစ်၏။ အခြေအနေကောင်းလျှင် မနက်ဖြန်
ဆင်းရမည်။

မြတ်မိုးအိမ် ရောက်လာတော့ ဧကသည် စာအုပ်ကို ရင်ဘတ်
ပေါ်တွင် လက်ညှိုးဖြင့် ထိုးပိတ်ထားကာ မျက်လုံးမိုတ်လျက် တစ်ခုခု

ရွှေ့တင်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။ နှုတ်ခမ်းဟရုံ အသံတိုးတိုး ရွှေ့တင်နေခြင်း
ပင်ဖြစ်သည်။ မြတ်မိုးအိမ် အသာပင် ရပ်နေလိုက်၏။

“ဟာ...မြတ်မိုးအိမ်”

“ဘာတွေရွတ်နေတာလဲ...ကိုဧက”

“မေတ္တာသုတ်ပါ”

“မေတ္တာသုတ်...”

“ဟုတ်တယ်...ဘာမှ လုပ်စရာမရှိတော့ ပျင်းမနေအောင်
မြတ်မိုးအိမ်ဆီက ယူထားတဲ့ ဒီစာအုပ်ထဲကဖတ်ရင်း မေတ္တာသုတ်ကို
ကျက်တာလေ...”

“ရသွားပြီ...ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်...မေတ္တာသုတ်ရယ်၊ ဝဇ္ဇသုတ်ရယ်၊ ဟောရွက်သုတ်
ရယ် ရသွားပြီ”

“ဟာ...သုံးသုတ်တောင်ရတာ...ဟုတ်ရဲ့လား”

“မြတ်မိုးအိမ်က မယုံလို့လား”

ဧက မေတ္တာသုတ်ကို အသံနေအသံထား မှန်ကန်စွာဖြင့် ရွတ်ပြု
လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဝဇ္ဇသုတ်၊ ဗေဇ္ဇကံသုတ်၊ မြတ်မိုးအိမ်က တအံ့တဩ
ဖြစ်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်သည်။

“ဟာ...ကိုဧကရွတ်တာ ပါဠိသံထွက် အရမ်းသေသတ်တာပဲ။
အဖြတ်အတောက်တွေလည်း မှန်တယ်၊ ကိုဧက ပါဠိ အရင်ကတည်းက
တတ်လို့လား”

“ကောင်းတာလုပ်ရင် ကောင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်တယ်ဆိုတာ
အမှန်ပဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆွဲတော့ ပိုင်းရိုက်ကြတယ်။
မေတ္တာသုတ်ကျက်နေတော့ ဘုန်းကြီးလူထွက်နဲ့ တွေ့တယ်။ ကျွန်တော့်
ဘေးခုတင်က အဖိုးကြီးက ဘုန်းကြီးလူထွက် မြတ်မိုးအိမ်ရဲ့...၊
ကျွန်တော် ဒီစာအုပ်ကို ဖတ်နေတာနဲ့ သူက ကျွန်တော်ကို သင်ပေးတာ
ဘာ။ ပါဠိအသံထွက်တွေ ဘယ်လိုယူရတယ်ဆိုတာပါ ပြပေးသွားတာ...၊
အဲဒီဦးလေးကြီးက ပထမကြီးအောင်ပြီးမှ ထွက်တာလေ...”

“ကိုဧကကိုတော့ တကယ်အံ့ဩတယ်။ မြတ်မိုးအိမ်ကတုန်းက
မေတ္တာသုတ်တစ်ခုတည်းကို ဆယ်ရက်လောက်နီးပါး ကျွန်တော့ အခု

ကိုကောက ရှစ်ရက်နဲ့ သုံးသုတ်တောင်ရတာ ဆိုတော့”

“ကျွန်တော်က ဘာမှလုပ်စရာ မရှိတော့ ဒါပဲ ဖတ်နေတာလည်း ပါမယ်ထင်တယ်။ ကျက်ခါစကတော့ တော်တော်ခက်တယ်။ ကျက်ရင်းနဲ့ သဘောကို နားလည်ပြီး မှတ်ရလွယ်သွားတာပါ”

မြတ်မိုးအိမ်က ဧကကိုပြုံးကာလေးကြည့်သည်။ တော်တော် ပြောင်းလဲသွားသော ဧကကို ကြည့်ကာ မြတ်မိုးအိမ် ကျေနပ်ပျော်ရွှင် နေပုံရသည်။ ဧက ခုတင်ခေါင်းရင်းကို ကျောနှင့်မှီပြီး ခပ်မတ်မတ် ထိုင်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဒီမေတ္တာသုတ်ကို မြတ်မိုးအိမ်ကို အကြောင်းပြုပြီး ရတာပါ။ ကျွန်တော် မေတ္တာသုတ်ရွတ်တိုင်း ရတဲ့ကုသိုလ် အားလုံးကို မြတ်မိုးအိမ်ကို အရင်ပေးပါမယ်။ ကျွန်တော့် တစ်သက်လုံး မေတ္တာသုတ် ရွတ်တိုင်း ရတဲ့ကုသိုလ်တွေကို မြတ်မိုးအိမ် အမြဲတမ်းရမယ်”

“အို...ကိုကော ကလဲ...”

“ဟုတ်တယ် မြတ်မိုးအိမ်၊ မြတ်မိုးအိမ်က ကျွန်တော့်ကို တော်တော်ပြောင်းလဲပေးပါတယ်။ အရင်ကဆို ကျွန်တော် ရိုင်းတယ်၊ လုပ်ချင်တာကို ဖွတ်လုပ်တတ်တယ်။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မညှာတတ်ဘူး။ အခု ဆေးရုံတက်ရတော့မှ သမီးကို စော်ကားတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို ဆွေမျိုးတစ်ယောက်လို ဂုဏ်စိုက်ရုံနဲ့ မြတ်မိုးအိမ်နဲ့ မြတ်မိုးအိမ်ရဲ့မေမေက ကျွန်တော့်ကို အများကြီး ပြောင်းလဲပေးလိုက်တယ်။ မြတ်မိုးအိမ်တို့ရဲ့ စေတနာက တော်တော်ထိရောက်ပါတယ်...၊ လူတစ်ယောက်ဟာ ဘယ်လိုနေရမယ်ဆိုတာကို ကျွန်တော် သိသွားပြီ”

မြတ်မိုးအိမ် ကြည့်နားစွာ မျက်လွှာချရင်း ခေါင်းကို ငုံ့ထားသည်။ ဧက ခုတင်ဘေးက ခုံပေါ်မှာ လက်တွေ့အချင်းချင်း ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မြတ်မိုးအိမ် ငြိမ်နေသည်။

“ကိုကော... ကိုယ့်ကိုယ်ကို ပြောင်းလဲသွားတာကို မြတ်မိုး အရမ်းဝမ်းသာပါတယ်။ ကျွန်မတို့စေတနာထက် အဲဒီစေတနာကို ခံယူတဲ့ ကိုကောရဲ့စိတ်ကလည်း တန်ဖိုးရှိပါတယ်”

“ဟုတ်မှာပါ... ကျွန်တော် တော်တော်များများ ပြောင်းလဲ သွားပါပြီ။ ဒါပေမယ့် လုံးဝပြောင်းလဲလို့ မရသေးတဲ့ စိတ်တစ်ခုတော့

ကျန်နေသေးတယ်။ အဲဒါကိုတော့ ဘယ်သူမှ ပြောင်းလဲပေးလို့ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်ကလည်း မပြောင်းနိုင်ဘူး ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

ခေါင်းငုံ့နေရာမှ မြတ်မိုးအိမ် တအံ့တဩ ဟောကာကြည့်၏။ ဧက သက်ပြင်းချပြီး ငြိမ်နေလိုက်သည်။

“ဘာဆိုတာ ကျွန်တော် မပြောပါရစေနဲ့”

မြတ်မိုးအိမ်နှင့်ဧက အချိန်အတော်ကြာ တိတ်ဆိတ်နေမိကြ၏။ ပေါင်ပေါ်မှာတင်ထားသော လက်ချောင်းကလေးများကို မြတ်မိုးအိမ် ဆုပ်နယ်နေခဲ့သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်တော့ ဆေးရုံကဆင်းရမလဲ မြတ်မိုးအိမ်”

“ခေါင်းကချုပ်ရိုးလည်း ဖြေပြီးပြီဆိုတော့ ဒီည ဘာမှ မဖြတ်ရင် မနက်ဖြန် ဆင်းလို့ရပါပြီ...တဲ့”

“ဟာ...ဟုတ်လား။ ဒါဆို ကျွန်တော် ဆေးရုံက ဆင်းပြီးရင် မြတ်မိုးအိမ်ဆီက တောင်းဆိုစရာ...အဲ...အကူအညီ တောင်းစရာတစ်ခု ရှိတယ်။ ကူညီမလား”

“ဘာလဲဟင် ကိုကော”

“မြတ်မိုးအိမ်တို့ ဝတ်ရွတ်အသင်းထဲကို ကျွန်တော် ဝင်လို့ရမလား”

ဧကကို မြတ်မိုးအိမ်က ပြုံးကာကြည့်သည်။ ကျေနပ်နေသော ပီတိသည် မြတ်မိုးအိမ်မျက်ဝန်းထဲမှာ ဝင်းပကာနေ၏။

“ဝတ်အသင်းထဲတော့ ဝင်လို့မရဘူး ကိုကော...၊ ဝတ်အသင်းက မိန်းကလေးတွေချည်းပဲ ဖွဲ့ထားတာလေ”

“ပြော... ”

“ဒါပေမယ့်...ကိုကော ဘာသာရေးကို စိတ်ဝင်စားသွားပြီဆိုရင် ရေကြည်တော် ဝတ်အသင်းတို့...ကာလုဒါရီအသင်းတို့ကိုတော့ ဝင်လို့ရ ဘယ်”

မြတ်မိုးအိမ်က အားရဝမ်းသာပြောကာ ဧကကို ကြည့်သည်။ ဧက လေးလေးနက်နက် ခေါင်းညိတ်ကာ မြတ်မိုးအိမ်ကို ပြုံးပြလိုက်ပါ သည်။

အခန်း (၆)

အခုတော့ ဂေနှင့် မြတ်မိုးအိမ်ကို ကျောင်းမှာ မကြာခဏ တသွဲတွဲမြင်နေရသည်။ ဗိုလ်တထောင်ဘုရား သန့်ရှင်းရေးမှာလည်း အတူတွေ့ရ၏။ အနုပညာအသင်း အစည်းအဝေးမှာလည်း တွေ့ရသည်။ ကော်ရစ်တာမှာ စကားပြောသွားတာ၊ ကင်တင်းမှာ ရယ်မောကာ အဟူတူ စားနေကြတာ၊ ဗိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်၏ လူ့မြင်ကွင်းရှေ့မှာက ထီးရိပ် အောက်မှာ...။

အရင်က ဂေကို ဝန်ခံကတိထိုးခိုင်းခဲ့ဖူးသော ဆရာမကလည်း ဂေနှင့် မြတ်မိုးအိမ်ကို ပြီးစစနှင့် ကြည့်လာ၏။ ကျွန်သူငယ်ချင်းများက မြတ်မိုးအိမ်ကို ဒီတစ်ခါတော့ ကျဆုံးပြီဟု ကြားအောင် ပြောတတ်ကြ သည်။

ဂေကလည်း အရင်တုန်းကလို တစ်ထည်တည်းသော ဂျင်း အောင်းဘီခပ်နဲ့နှင့် မဟုတ်တော့။ ကော်လံလည်ကတုံးနှင့် ပလေကပ် အပြာနုဖြစ်လာ၏။ နဂိုကတည်းက လူတိုင်းစိတ်ဝင်စားခံရသော မြတ်မိုး အိမ်သည် ဂေ၏ဇာတ်လမ်းကြောင့် လူတွေက ပိုစိတ်ဝင်စားကြ၏။ မြတ်မိုးအိမ်ကို ချစ်သူများကတော့ မျက်နှာငယ်ကလေးတွေနှင့် ဖြစ်ကုန်ကြ သည်။

ဂေကတော့... သူငယ်ချင်းများကို သူ့ကိစ္စ အဆုံးအထိ မငြီး သေးဟု ပြောသည်။

“ငါ့စိတ်ထင်တော့ မင်း ချိုသဲကြည့်ကို နိုင်သွားပြီ ဂေ”

“အခုကိစ္စက လက်ဝှေ့ပွဲနဲ့တူတယ်ကွ။ ကိုယ်က တစ်ဖက် သတ်ဖိထိုးနေမဲ့နဲ့ နိုင်တာမဟုတ်ဘူး။ နောက်ဆုံး မလဲဘဲကျန်ခဲ့တဲ့လူနဲ့

မိုင်တာ။ ပွဲမပြီးသေးခင် ဘာမှပြောလို့ မရဘူး”
“မင်း မြတ်မိုးအိမ်ကို ဖွင့်မပြောရသေးဘူးလား”
ဂေ ခေါင်းခါသည်။ မောင်မောင်အေးက နားမလည်သလို

ကြည့်၏။

“ဘာကို စောင့်နေတာလဲ”
“ငါမသိဘူး...၊ မပြောချင်သေးတာပဲ ငါသိတယ်။ ဘိုဘို ခရာ...”

“ချိုသဲကြည့်အတန်းဘက် သွားတယ်”
ခဏကြာတော့ မြတ်မိုးအိမ်နှင့် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် ကင်တင်းထဲရောက်လာ၏။ ရယ်ရယ်မောမော ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ပင် ဝင်ထိုင် သည်။ ဆေးရုံက ဆင်းပြီးနောက်ပိုင်း မြတ်မိုးအိမ်နှင့် အားလုံး အတော် ခင်မင်သွားကြပြီဖြစ်သည်။

“ကိုဇက ဟစ်နာရီ ဘုရားရင်ပြင်တော် သန့်ရှင်းရေးရှိတယ် ခန့်...”

“ဟင်...ဒါဆို သောသောတို့ရော ပါလားဟင်၊ မြတ်မိုးအိမ်”

“ပါတာပေါ့...၊ အသင်းဝင်တွေအားလုံးပါတာပေါ့”

“သောဟေဝန်ဆိုသော ကောင်မလေးက ခေါင်းကို ကုတ်သည်။

“ပြဿနာပဲ...သောသောက ဘဲဘဲနဲ့ ချိန်းထားတာသုန့် ခိန်းတဲ့နေ့တိုင်း တံမြက်စည်းလှည်းတာနဲ့ ကြုံတယ်...၊ ကြာရင် ပြဿနာ ပဲ အသင်းဝင်မိတာ မှားပါတယ်”

သောသောစကားကြောင့် အားလုံးဝိုင်းရယ်ကြသည်။ ဖေရယ်က သောသောကို ကြည့်ကာ မျက်နှာကို မဲ့၏။

“ကံပေါ့ဟာ...၊ တချို့ကြတော့လည်း အသင်းဝင်မိလို့

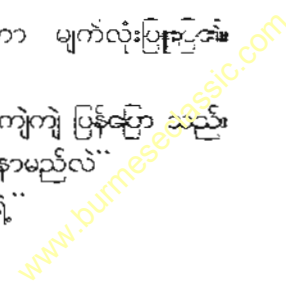
“ဒဲဒဲကောင်းသွားတာတွေ ရှိတယ်ဟ...”

မြတ်မိုးအိမ်က နှုတ်ခမ်းကို ကိုက်ကာ မျက်လုံးပြူးငြိမ်း။ သောသောက...

“အေး...ဟုတ်တယ်ဟ...”ဟု ရယ်ကျဲကျဲ ပြန်ပြော သည်။

“သောဟေဝန်ဆိုတာ ဘယ်သူပေးတဲ့နာမည်လဲ”

“ဟင်...အိမ်ကပေးတာပေါ့၊ ကိုဇကရဲ့”

“ဒါဆိုရင် သောသော...သောသောနဲ့ အဖျားစွတ် မခေါ် နဲ့၊ အဲဒီနာမည်က ပါဠိလိုကျတော့ မကောင်းဘူးဟ”

“မကောင်းဘူး၊ ဘာမကောင်းတာလဲ။ ကိုဧကနော်... ဒါ ဘဲဘဲက ချစ်စနိုးခေါ်တဲ့နာမည် သိလား...။ ဘာ မကောင်းရမှာ လဲ။ ကောင်းတယ်”

“ဒါဆို... နင့်ဘဲဘဲက တမင်တကာခေါ်တာပဲ ဖြစ်ရမယ်။ သောသောဆိုတာ အနာမိဗျားကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး အမှတ်စဉ်နှစ်ဆယ့် သုံးခုမြောက် အနာဟ...။ ပါဠိလို သောသောဆိုတာ အဆုတ်နာ၊ ပန်းနာ၊ ကုတ်ဟီးနာ...တဲ့”

ဧကစကားကြောင့် သောသောကို လူတွေ ဝိုင်းရယ်ကြသည်။ သောသောက မဟုတ်ကြောင်း အသံစူးစူးကလေးနှင့် ငြင်းသည်။ သူ့ လက်သီးဆုပ် သေးသေးကလေးဖြင့် ဧကကို ထု၏။ တစ်ဝိုင်းလုံး ဆူညံနေတုန်း ချိုသဲကြည်နှင့် ဘိုဘို ရောက်လာ၏။ သောသောနှင့် ပေရယ်က လက်ကျန်သံပရာရည်ကို ရှင်းသည်။

“ကိုဧက...ဘုရားကပဲ စောင့်မှာလား”

“ဟုတ်ကဲ့...မြတ်မိုးအိမ် အတန်းပြီးရင် ဘုရားထဲမှာပဲ ရှိမယ်...၊ စောစောလာခဲ့လေ”

မြတ်မိုးအိမ်တို့ နှုတ်ဆက်ကာထ၏။

“သောသော...နင်မယုံရင် မြတ်မိုးဆီက ကိုးဆောင်မူ စာအုပ် စာမျက်နှာ ၁၅၅ က အနာမိဗျားကိုးဆယ့်ခြောက်ပါးရဲ့ နှစ်ဆယ့်သုံးခုမြောက် အနာကို ဖတ်ကြည့်လေ...”

သောသော မဟုတ်ကြောင်း ဆူညံကာ ရှင်းကြရင်း ထွက်သွား ကြသည်။ ဧက တဟဲဟဲ ရယ်ကျန်ခဲ့၏။ မြတ်မိုးအိမ်တို့ ကင်တင်းထဲ ကထွက်ကြတော့ ပျော်ရွှင်နေသော ဧက မျက်နှာတစ်ခုတည်း ကျွဲကျွန် ခုစ်ခဲ့သည်။ သူငယ်ချင်းများက တည်ငြိမ်စွာ ထိုင်နေကြသည်။ အထူး တည်ငြိမ်နေသော ချိုသဲကို တွေ့ရ၏။

“ချိုသဲ...ကျွန်တော် ဒီနေ့ပဲ မြတ်မိုးအိမ်ကို ဖွင့်ပြောတော့မယ်”

ချိုသဲ မျက်လွှာချသည်။ ခဏငြိမ်နေပြီးမှ အေးအေးစွာ ပြန်ပြော သည်။

“ချိုသဲ ရှုံးပြီဆိုတာကို မပြောဘဲနဲ့ သိပါတယ်၊ ဟုတ်မီ တယ်...၊ ချိုသဲ ရှုံးပြီ”

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်သေးဘူးလေ...ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲ သူ့ဆီက အဖြေရမှ ရှုံးမှာပါ။ ဒီကိစ္စမျိုးတွေက အပိုင်ပြောလိုရတာမှ မဟုတ်တာ”

“ဒါပေမယ့်...မိန်းကလေးချင်း ချိုသဲ သိပါတယ်”

စကားဝိုင်း ခဏတိတ်သွားကြသည်။ ဧက ဘိုဘိုကို လှမ်းကြည့် တော့ အနည်းငယ် မျက်နှာပျက်နေသည်ကို တွေ့ရ၏။

“ဟင်း...အေးကွာ... ငါတို့တော့ မင်းကို ချီးကျူးရမလို တောင်ဖြစ်နေပြီ။ မြတ်မိုးအိမ်လို မိန်းကလေးက မင်းရေအောင် ဖန်တီးနိုင် တွက်ချက်နိုင်တာ ငါတို့တော့ အံ့သြတယ်”

“ဒါ သိပ်မထူးဆန်းပါဘူးကွာ...မိန်းကလေးတွေမှာ အကြီးမား ဆုံး ဆန္ဒကြီးတစ်ခုရှိတယ်ကွာ အဲဒါ ဆုံးမချင်တာပဲ။ သူတို့နဲ့ ပတ်သက်ပြီး သိပ်ဆိုးတဲ့လူတစ်ယောက် ပြောင်းလဲလိမ္မာသွားတာမျိုးကို သူတို့ သိပ်ကြိုက် ဘယ်...ဒါပါပဲ”

ဧကစကားဆုံးတော့ ချိုသဲကြည့်ကို လှမ်းကြည့်သည်။ ချိုသဲကြည့်က ဘာမှမပြော။ တည်ငြိမ်စွာဖြင့် တစ်နေရာကို ငေးနေ၏။

“အေးပေါ့ကွာ...ဒီတစ်ကြိမ်တော့ သတိထားပေါ့။ ငရုပ်သီးတို့ နာခေါင်းနှိုက်တာတို့ ဝက်ပါထဲ သွားထိုင်တာတို့ပေါ့”

မောင်မောင်အေး ထနောက်သောစကားကို ဘယ်သူမှ မရယ် ကြပါ။

“အားလုံးကို ပြောရဦးမယ်...ချိုသဲရဲ့ အနှစ်နှစ်ဆယ်မြောက် သမီးနေ့ လာမယ့်အပတ် တနင်္လာနေ့မှာ ပြည့်မယ်...။ အဲဒါ ကျောင်း ၆၁ ချိုသဲမွေးနေ့ပွဲကလေး လုပ်မယ်။ ခင်တဲ့လူတွေချည်းပါပဲ... ဘစ်ခုတောင်းဆိုချင်တာက ချိုသဲကို အမှတ်တရလက်ဆောင် သွေးကြပါ။ တန်ဖိုးထက် အမှတ်တရဆိုတာကိုပဲ အလေးအနက် ထား ဘယ်”

“ချိုသဲက တနင်္လာသမီးနေ့...ဘယ်အချိန် မွေးတာလဲ”

“မနက် သုံးနာရီ”

“ဟင်... ဒါဆို ချိုသဲမွေးတဲ့အချိန်မှာ မွေးနေ့ချိန်စစ်စစ်မှာ ချိုသဲက အိပ်ပျော်နေမှာပေါ့”

ကေစကားကြောင့် ချိုသဲက ယဲ့ယဲ့ကလေးပြီးသည်။

“ငယ်ငယ်တုန်းကတော့ ဟုတ်ပါတယ်။ အခုတော့ ချိုသဲလည်း ကေလို စဉ်းစားမိတာနဲ့ မွေးနေ့ညတိုင်း မအိပ်တာ လေးနှစ်ရှိပြီ။ အဲဒီနေ့မှာ ချိုသဲ မအိပ်ဘဲ နေလေ့ရှိတယ်။ ကေရော... လက်ဆောင်ပေးရမှာနော်... ကေက စိတ်ကူးလေးတွေဆန်းတော့ သိချင်တယ်။ ဘာအမှတ်တရ လက်ဆောင် ပေးမှာလဲ”

ကေ တစ်ချက်စဉ်းစားသည်။

“မွေးနေ့လက်ဆောင်ဆိုတာ မွေးနေ့ချိန်ရောက်မှကြည့်တာ မကောင်းဘူးလား။ စိတ်ချပါ... ဘယ်သူနဲ့မှတော့ တူမှာ မဟုတ်ပါဘူး ချိုသဲ။ အမှတ်တရ ဖြစ်မှာပါ”

“ကေ... ဘုရားရင်ပြင်တော်သန့်ရှင်းရေးက ဘယ်တော့ပြီးမှာလဲ”

“ညနေ သုံးနာရီလောက်မှ ပြီးမယ်ထင်တာပဲ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ ချိုသဲ”

“ချိုသဲ စောင့်နေမယ်လေ... ဒါ ကေအတွက်ရော... ချိုသဲ အတွက်ပါ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်လား။ ဒါပေမယ့် တစ်ခုတော့ ရှိတယ်... ကေ ဘာအဖြေရလာရလာ ချိုသဲကို အရင်မပြောပါနဲ့ဦး။ ချိုသဲ ကေကို အရင်စကားလာပြောစရာရှိတယ်။ အဲဒါ ပြောပြီးမှ ကေ အရှုံးအနိုင်ကို ပြောပြပါ”

ကေ တစ်ချက်စဉ်းစားပြီး သဘောတူကြောင်း ခေါင်းညိတ်ဖြ လိုက်၏။

“အားလုံးကိုတော့ တောင်းပန်ပါတယ်နော်... အဲဒီစကား တွေကို ကေနဲ့ ချိုသဲ နှစ်ယောက်တည်း ပြောချင်လို့ပါ”

ဘုရားရင်ပြင်တော်သန့်ရှင်းရေးက နှစ်နာရီဆယ်ငါးမိနစ်လောက် မှာ ပြီးသွားသည်။ ကေနှင့် မြတ်မိုးအိမ်ကိစ္စက ဘုရားသန့်ရှင်းရေး

မစခင်ကတည်းက ပြီးသွားခြင်းဖြစ်၏။ ထုံးစံအတိုင်း မြတ်မိုးအိမ်က ကေဖွင့်ပြောသော “ချစ်တယ်” ဟူသည့်စကားကို မတုန်လှုပ်စွာဖြင့် နားထောင်၏။ သူ မျှော်လင့်ပြီးသားဖြစ်ကြောင်းပြောသည်။ ငဉ်းစားပါ ရစေဦးဟု အချိန်တောင်း၏။ ထိုစဉ်းစားပါရစေဦးဆိုသည်မှာ မြတ်မိုးအိမ်၏ ပထမဦးဆုံးသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ပြောဖူးသည့် အခွင့်အရေး သာဖြစ်သည်။ ရက်ညှိကြရင်း နောက်ဆုံး မြတ်မိုးအိမ် အဖြေပေးမည့်နေ့က ရှေ့အပတ် တနင်္လာဖြစ်သွား၏။

ထို့နောက် ပျော်ရွှင်စွာ တံမြက်စည်းလဲ့ပြီး ပြန်ကြသည်။

ကေ၏ အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို သုံးသပ်တွက်ချက်မှုအရဆိုလျှင် မြတ်မိုးအိမ်ထံမှရမည့် အဖြေသည် လုံးဝဆိုးဝါးသော အဖြေမျိုး မဟုတ်နိုင် ပါ။

ကေ ဘုရားပေါ်မှဆင်းဆင်းချင်း ကင်းတင်းကို လာခဲ့သည်။

ချိုသဲကြည့်ကို ထိုင်နေကျခုံမှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေတာကို တွေ့ရ၏။ ကေ တိတ်ဆိတ်စွာ ဝင်ထိုင်သည်။ ချိုသဲကြည့်က စကား မပြောသေးဘဲ ကေကို မျက်လုံးချင်းဆိုင်ကာ လေ့လာသည်။ မြတ်မိုးအိမ် ထံမှ အဖြေကို သူ ကြိုသိချင်နေသည်။ သို့သော် ကေမျက်ဝန်းထဲမှာ ဘာကိုမျှ မတွေ့ရပါ။

“ကေ ဘာရသလဲဆိုတာ မပြောခင် ချိုသဲ အရင်ပြောပါ မယ်။ ကေ မြတ်မိုးအိမ်ကို ရသွားပြီဆိုရင် ချိုသဲ ရှုံးပါတယ်။ ဒါပေမယ့် လောင်းကြေးကိုတော့ ချိုသဲ မပေးနိုင်ဘူး။ အဲဒီအစား တစ်ခုခုကို တောင်းပါ”

“ဗျာ...”

“ချိုသဲ... ဘိုဘိုကို မချစ်နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ”

ကေ သက်ပြင်းကို ချသည်။ ခေါင်းကုတ်ပြီး ရွှေထူးကို စီးကာရက် တစ်ပွဲနှင့် ချိုကျတစ်ခွက်မှာသည်။ ပြီးတော့ ငြိမ်ကာစဉ်းစားသည်။ ချိုသဲကြည့်က ကေလုပ်သမျှတွေကို စူးရဲစွာ ကြည့်နေခဲ့သည်။

“အဲဒါတော့ မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ် ချိုသဲ။ ကက်မတည် ဘာဟာ ဘယ်လိုမတည်တာမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မကောင်းပါဘူး။ ကွန်ဆော် ဘယ်လောက်ဖြတ်သန်းရတယ်၊ ပေးဆပ်ရတယ်၊ ရင်းနှီးရတယ်ဆိုတာ

ချီသဲ အသိပဲ”

ချီသဲကြည် နှုတ်ခမ်းကို ဖျတ်ခနဲ ကိုက်သည်။

“အဲဒါတွေကို ချီသဲသိပါတယ်၊ ဧကကို အသိအမှတ်လည်း ပြုပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်က မချစ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရည်စားချစ်သူလုပ်လိုက်လို့ ဘာမှ မထိခိုက် ပေမယ့်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်အနေနဲ့ မချစ်တဲ့ ယောက်ျားလေး တစ်ယောက်ကို ချစ်သူလုပ်ခိုက်တာ တော်တော်ခက်ခဲပါတယ်။ သိပ်လည်း နှစ်နာတယ်၊ ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ကို မရဘူး၊ အဲဒါကို နားလည်ပေးဖို့ ချီသဲပြောတာပါ”

ဧက ခေါင်းကို ခါသည်။ စီးကရက်ကို အေးအေးဆေးဆေး မီးညှို့သည်။

“ကျွန်တော် လောင်းကြေးကို ပြောကတည်းက ချီသဲ စဉ်းစား ခဲ့ဖို့ကောင်းတယ်...၊ အဲဒီတုန်းကတည်းက ချီသဲကိုယ်တိုင် သဘောတူခဲ့ တာ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်...၊ ချီသဲ အဲဒီတုန်းက တော်တော်ဒေါသ ထွက်သွားတယ်”

“ဘာကိုလဲ...”

ချီသဲကြည် မဖြေပါ။ ဧကထံမှ မျက်လုံးကိုလွှဲကာ စီးကရက် ငွေ့ကို ပုတ်ထုတ်ရင်း... ခေါင်းကိုငုံကာ ခေတ္တငြိမ်နေ၏။

“ချီသဲ မပြောချင်ဘူး။ အဲဒီဒေါသရယ်... မြတ်မိုးအိမ်ဟာ လုံးဝချည်းကပ်လို့ မလွယ်ဘူးဆိုတာကို ယုံကြည်တာနဲ့ လောင်းမိ တာပါ...၊ ချီသဲကို နားလည်ပေးပါ။ ချီသဲ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံးဝ ခိုင်းလို့ မရတော့လို့ပါ... ဧကနဲ့ မြတ်မိုးအိမ် ရင်နှီးခင်မင်သွားလေ ချီသဲ အဲဒီကိစ္စကို တုန်လှုပ်ရလေပါပဲ၊ အခုတော့...”

“အခု ချီသဲ မရှုံးသေးပါဘူး။ ကျွန်တော်လည်း မနိုင်သေး ပါဘူး။ မြတ်မိုးအိမ်က စဉ်းစားဦးမယ်တဲ့... အဖြေတစ်ခါတည်း မရခဲ့ပါဘူး... ကျွန်တော် ထင်ပြီးသားပါ”

“ဘယ်တော့မှ အဖြေပေးမှာလဲ”

“လာမယ့် တနင်္လာနေ့”

ချီသဲကြည် “ဝုန်း” ခနဲ မော့ကာကြည့်သည်။ ထိတ်လန့်တုန် လှုပ်သောမျက်ဝန်း၊ ပြီးတော့...ဝမ်းနည်းရိပ်...။

“လာမယ့်...တနင်္လာ...”

“အဲဒီနေ့ကို ချိန်းတာ ကျွန်တော့်ပယောဂ မပါပါဘူး။ မြတ်မိုးအိမ်ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်မှုပါ။ သူ့ကိုယ်တိုင်ချိန်းတာပါ ချီသဲ”

ချီသဲကြည် ဘာမှမပြောတော့။ ခေါင်းကို မော့ကာ ယင့်သက်ကို ရှိုက်ရင်း အဝေးကို ငေးနေသည်။ ဧကလည်း ချီကျုကို တစ်ဝိုက်ကာ စီးကရက် သောက်နေလိုက်၏။

“ကျွန်တော်နဲ့ဘုံဘုံ ပေါင်းကြိုကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာကိုရော ချီသဲ ယုံရဲ့လား...”

ချီသဲကြည်က ဧကကို မကြည့်ဘဲ အဝေးကို ငေးရင်း ခေါင်းကို ညိတ်သည်။

“ချီသဲ စုံစမ်းပြီးပါပြီ...၊ ချီသဲတို့ လောင်းကြေးထားတယ် ဆိုတာကို ဘယ်သူမှ မသိကြဘူး။ အဲဒီကိစ္စကို ချီသဲ တော်တော် ကြိုးစားပြီး စုံစမ်းတာပါ။ ဧကတို့ပေါင်းလိမ်တာဆို ချီသဲ ကတိတည်ရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့... ဒါပေမယ့် ဧက မှန်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီလေ... ကျွန်တော်လည်း အဖြေမရသေးဘူးဆိုတော့ ဘာမှ ပြောင်းလဲစရာ မလိုသေးပါဘူး။ ချီသဲ တောင်းပန်တဲ့ ကိစ္စကိုတော့ ကျွန်တော် အခု မလိုက်ရောနိုင်တာ အမှန်ပဲ...။ ဘယ်နည်းနဲ့ဖြစ်ဖြစ် ကတိတည်စေချင်တယ် ချီသဲ။ ချီသဲ နိုင်ရင်လည်း ကျွန်တော် ကတိတည် မှာပါ။ ကျွန်တော်ခံခဲ့ရတာတွေ အလဟဿ အဖြစ်မခံနိုင်ဘူး”

ချီသဲကြည် အံ့ကိုကြိတ်ကာ နားထောင်နေသည်။ ခေါင်းကို လုံးဝမမော့ပါ။ ခဏကြာမှ ဖြည်းဖြည်းစွာခေါင်းမော့ပြီး ဧကကိုကြည့်သည်။ မျက်ဝန်းမှာ မျက်ရည်လဲကာနေ၏။ သို့သော် နှုတ်ခမ်းတွေက ပြီးနေပြီ အသံက တုန်ကာနေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ ချီသဲ နော်ကံဆုံးတောင်းပန်တာအောင် ခခုဘူးဆိုတော့ ရပါတယ်။ ချီသဲ ကြိုးစားရမှာပေါ့။ ဒါပေမယ့် ဧက... ဒါ့ထက်ပိုလို့ပါပဲ၊ အဖြေမှ မရသေးတာ ပွဲမပြီးသေးပါဘူး။ တော့... ချီသဲကို ရှင် နားလည်ပေးလိမ့်မယ်ထင်လို့ တောင်းပန်ခဲ့တာ... ခခု...”

မှားတာပဲ။ ရှင်ဟာ တကယ့်ကို ဘာခံစားချက်မှ မရှိတဲ့လူပဲ။

စကားဆုံးသည်နှင့် ချိုသဲကြည် ချာခနဲ ထထွက်သွားသည်။
ကေ ချိုသဲကြည်ကို လိုက်မကြည့်တော့ဘဲ စားပွဲကို စိုက်ကြည့်ကာ
အကြီးကျယ်ဆုံး အကြောင်းရာတစ်ခုကို အသေးစိတ်စဉ်းစားနေခဲ့သည်။
ဒီတစ်ကြိမ်သည် အရေးကြီးဆုံးအချိန်သာ ဖြစ်ပါသည်။

ကေမှာ ချိုသဲကြည် လုံးဝမသိသေးသော လောင်းကစားတစ်ပွဲ
ရှိပါသေးသည်။

လောင်းကြသူနှစ်ဦးက သူနှင့် သူ့ကိုယ်တိုင်သာ ဖြစ်ပါသည်။
အနိုင်အရှုံးက နှလုံးသားတစ်ခုသာ ဖြစ်လေသည်။

ဇန်နဝါရီလ နောက်ဆုံးပတ် တနင်္လာနေ့၏ ညဉ့်ဦးသည်
ဘိတ်ဆိတ်သွေ့ခြောက်စွာ ချမ်းစိမ့်နေသည်။ လက်ကျန်နင်းတွေ သွန်းချ
နေသည့်ည...။ တစ်လောကလုံးနှင့် အိပ်ပျော်နေသူတို့၏ အိပ်မက်များ
အမှောင်ထဲမှာ စေးပျစ်အေးခဲနေသည့်ည...။ ထိုညမျိုးသည် ရင်ခုန်လွယ်
သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်၏ မွေးနေ့တစ်ခုဖြစ်ဖို့ မကောင်းပါ။

ပြတင်းတံခါးတွေ အကုန်ပိတ်ပြီး အခန်းထဲမှာ မီးတွေ ထွန်းကာ
သားသည်။

အပြင်မှာ အေးစက်ငြိမ်သက်နေသော သစ်ပင်ကြီးတွေလိုပင်
ချိုသဲ၏အခန်းထဲက ပရိဘောဂတွေမှာ မျက်လုံးတွေရှိနေသည်ဟု ထင်ရပြီး
သို့မျက်လုံးများအားလုံးကလည်း အေးစက်စွာ သူမကို စိုက်ကြည့်နေသည်
ဟု ချိုသဲ ထင်နေခဲ့သည်။

ငါးကြိမ်မြောက် မအိပ်ဘဲ တစ်ယောက်တည်း ကျင်းပသော
သူမ မွေးနေ့သည် ဒီလောက်ခြောက်သွေ့ကာ တိတ်ဆိတ်အေးစက်
နေလိမ့်မည်ဟု ချိုသဲကြည် မထင်ခဲ့။ အရင်လေးကြိမ်တုန်းကလည်း
သူမတစ်ယောက်တည်းပင် တစ်ညလုံးထိုင်စောင့်ကာ ကိတ်မုန့်ကိုလှီးသည်။
Happy Birth Day သီချင်းကို ဂီတာကလေးနှင့် တိုးတိုးတီးတီးသည့်
သို့သော် ချိုသဲကြည် ပျော်ရွှင်ခဲ့သည်။ အိပ်နေကြသည့် ကမ္ဘာတစ်ကြိမ်လုံး
သူမဘက်မှာရှိကာ ပျော်ရွှင်နေကြသည်ဟု ချိုသဲကြည် ထင်ခဲ့သည်။
တစ်ယောက်တည်း မွေးနေ့ပွဲလုပ်ရသော အရသာကို ထို့ကြောင့်ပင်
ငဲ့မက်ကာ ချိုသဲကြည် လေးကြိမ်တိုင်တိုင် လုပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

အခုတော့ ဒီလိုမဟုတ်တော့။

စားပွဲတင်နာရီကလေးထဲက စက္ကန့်တံသွားနေပုံက တစ္ဆေ (သို့) မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင် လမ်းလျှောက်နေသလို ထင်ရ၏။ တိတ်ဆိတ် ခြောက်သွေ့သော တဒုတ်ဒုတ်ခြေလှမ်းများ...။ စားပွဲပေါ်မှာ တင်ထား သည့် မွှေးနေ့ကိတ်နှင့် စိုက်ထားသော ဖယောင်းတိုင်များကလည်း သူမကို ငြင်းဆန်ကာ ငြိမ်သက်နေသည်ဟု ခံစားရပြန်သည်။ သူမလုပ်ခဲ့ မိတဲ့အလုပ်တွေ မှားသလား၊ မှန်သလား။ ဧက...ပြီးတော့ မြတ်မိုးအိမ်နှင့် ချိုသဲကြည်...။ သက်ပြင်းကို ရှိုက်ကာ အားတင်းလိုက်သည်။ နာရီကို ကြည့်တော့ သုံးနာရီထိုးတော့မည်။ နောင်...ဘယ်တော့မှ မွှေးနေ့ပွဲကို ဒီလို မလုပ်တော့ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။ ဒီတစ်ကြိမ်သည် သူမအတွက် ဒီလိုမွှေးနေ့ပွဲ နောက်ဆုံးအကြိမ် ဖြစ်စေရမည်။

အံ့ဆွဲထဲမှ...မီးခြစ်နှင့် ကိတ်လှီးရန်ဓားကို ယူကာ မွှေးနေ့ကိတ် ရှေ့မှာ မတ်တပ်ရပ်သည်။ ဖယောင်းတိုင်တွေ မီးညှိပြီးတော့ စက္ကန့်တံတွေ ရွေ့နေတာကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေလိုက်၏။ စက္ကန့်တံ နောက်တစ်ပတ် ဆယ်နှစ်ဂဏန်းကို ရောက်သည်နှင့် ဖယောင်းတိုင်များကို မှုတ်ပစ်ရမည်။ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် “ချောက်”ခနဲ၊ “ချောက်”ခနဲ စက္ကန့်တံရွေ့သံကို ချိုသဲကြည် ကြားနေရသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

နောက်ကျောဘက် ပြတင်းပေါက်မှ ကျယ်လောင်သော အသံ ကြောင့် ချိုသဲကြည်တစ်ကိုယ်လုံး အေးစက်ကာ တောင့်တင်းသွား၏။ လက်ထဲမှာကိုင်ထားသည့်ဓားက လွတ်ကျသွားသည်။

“ဒေါက်...ဒေါက်...ဒေါက်”

“ဟာ...”

ဆက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ချိုသဲကြည်တစ်ကိုယ်လုံး သွက်သွက်ခါအောင် တုန်သွားရသည်။

“ချိုသဲကြည်...ကျွန်တော်ကေပါ...တံခါးဖွင့်ပါဦး”

ထင်မထားသော စကားပြောသံကြောင့် ချိုသဲကြည် နှလုံးသား သည် လွင့်ထွက်သွားသလားဟုပင် ထင်ရသည်။ ခြေတွေလက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်နေကြသည်။ ဒီထက်နည်းနည်း ထပ်ကြောက်ရလျှင် ချက်ချင်းနှလုံးသွေးရပ်ကာ သေသွားနိုင်၏။

“ချိုသဲကြည်...ကျွန်တော် ကေပါ...၊ ပြတင်းပေါက် ဖွင့်ပါဦး”

ကေမှန်းသိသွားပြီး... ပြတင်းပေါက်ဖွင့်ပေးသောလက်တွေ တဆတ်ဆတ် တုန်ကာနေ၏။ ပြတင်းပွင့်သွားတော့ ရေခဲကိတ် တွယ်တက်လာသော ကေ...၊ ခက်ခက်ခဲခဲ ပြတင်းပေါက်သို့ တက်နေ သည်ကို ချိုသဲ ကြောင်ငေးကြည့်နေသည်။ ချိုသဲ ဒူးတွေတဆတ်ဆတ် တုန်နေတုန်းပင်ဖြစ်သည်။ ကေ ပြတင်းပေါက်မှ အောက်ကိုဆင်းပြီးသည် နှင့် တပြိုင်နက် ချိုသဲကြည် အသံလွတ်သွားကာ ကေထံ ပြေးဝင် အော်ဟစ်ကာ... ကုတ်ဖဲ့ ထုရိုက် တွန်းထိုး၏။

“ရှင်...ရှင်...သွားသွား...အလကားသွား...ကဲ...ကဲ... သွား”

“ချိုသဲ...ချိုသဲ...မအော်နဲ့လေ...မအော်နဲ့၊ လူတွေနီးလာရင် ကျွန်တော် ဒုက္ခရောက်သွားမယ်၊ အရမ်းကြောက်သွားလို့လား...ချိုသဲ”

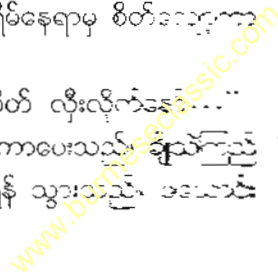
ကေ အရိုက်အပုတ်ခံရင်း ချိုသဲကြည်ပခုံးကို မှေးကိုင်ကာ ခလသံသဲ့သဲ့ဖြင့် သတိပေးရင်း...ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ထိုင်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားရ ၏။ ခုံပေါ်ကို ထိုင်မိသည်နှင့် မျက်နှာကို လက်နှစ်ဖက်နှင့် အုပ်ကာ ချိုသဲ အားရပါးရင်သည်။ ကြောက်လန့်လွန်းပြီး ငိုခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

“ချိုသဲ... အရမ်းလန့်သွားလားဟင်... ကျွန်တော် ချိုသဲ ဒေမွေးနေ့ကို လာတာပါ။ တမင် ချိုသဲအံ့သြအောင် ကြိုမပြောတာ... ချိုသဲမကြောက်နဲ့တော့နော်...ရော့...ရော့...ရေသောက်”

ကေ စားပွဲခုံပေါ်မှာတွေ့သည့် ဖန်ရေတကောင်းဂျှိန်ထဲမှ ရေတစ်ခွက် ခပ်ကာပေး၏။ ချိုသဲကြည် ရေကိုသောက်သည်။ မလန့် တော့၊ မကြောက်တော့သော်လည်း လက်တွေက တဆတ်ဆတ် တုန်နေ ဆဲပင်ဖြစ်သည်။ ကေ စိုးရိမ်ကြီးစွာဖြင့် ချိုသဲကြည်ကို ငေးနေခဲ့သည်။ ချိုသဲကြည် မျက်ရည်တွေ မသုတ်ဖြစ်ဘဲ ရေခွက်ကိုကိုင်ကာ ဒကာကို ကြောင်ပြီး ငေးနေခဲ့သည်။ ကေ စိုးရိမ်နေရာမှ စိတ်အေးသွားကာ ချိုသဲကို ပြုံးပြရသည်။

“ချိုသဲ သုံးနာရီထိုးနေပြီ မွှေးနေ့ကိတ် လှီးလိုက်အေးနဲ့...”

ကေက ကျနေသောဓားကို ကောက်ကာပေးသည်။ ချိုသဲကြည် ခံစားရုံ ထိန်း၍ထကာ မွှေးနေ့ကိတ်ကို လှီးရန် သွားသည်။ ဒေသသံ

တိုင်မီးတွေ မှုတ်ပြီး ကိတ်ကို လှီးသည်။ ဧကက လက်ခုပ်တိုးတိုး တီးကာပေး၏။ ကိတ်မုန့်လှီးပြီး စားကို ကိုင်ရပ်နေသော ချိုသဲကြည်ကို ဧကက ပြတင်းပေါက်ကဝင်စဉ် အရင်လှမ်းချသောအထုပ်ကို ပေးသည်။

“ရော...ချိုသဲ၊ မွေးနေ့လက်ဆောင်”

ပြတင်းပေါက်မှဝင်လာသော အအေးကြောင့် ချိုသဲ ပါးပြင် ဖော်မှမျက်ရည်တွေ သွေ့ခြောက်သွားကြသည်။ ချိုသဲ ဧကကို ငေးကြည့် နေသည်။ ဒါ အိပ်မက် မဟုတ်ဘူး...၊ သူ့တကယ် ရောက်လာတာ ပါလား...။

“ရှင်...ဘာဖြစ်လို့ ရောက်လာတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ လာတာလဲ”

“ချိုသဲမွေးနေ့ကို ထူးထူးခြားခြားဖြစ်အောင်”

“ချိုသဲ လန့်ပြီး သေသွားနိုင်တယ် သိလား”

“တောင်းပန်ပါတယ်... ဒီလိုထင်မထားလို့ပါ”

ဧက မျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့် တမင်တောင်းပန်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ချိုသဲကြည် ယုံပါသည်။ လက်တုန့်တာတွေ အတော်သက်သာသွားပြီ။ ဧကက ပြုံးပြပြ၏။

“ဒါ ဘာတွေလဲ ဖွင့်ကြည့်လေ...”

ကျွတ်ကျွတ်အိတ်ထဲမှ အထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်တော့ လွယ်အိတ် ဖြူဖြူကလေးတစ်လုံး...၊ ချိုသဲ ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါသည်။ ဧက ဆေးလိပ်မီးကြောင့် ပေါက်သွားသဖြင့် ဘုန်းကိုတို့အလျော်ပေးသော လွယ်အိတ်မျိုး။ သို့သော် ဘုန်းကိုတို့ပေးသောလွယ်အိတ်က အဖြူရောင် သာ တူပါသည်။ ဒီခိုင်းမတူပါ။ အခု ဧကပေးသော လွယ်အိတ်က ချိုသဲ မီးပေါက်သွားသော လွယ်အိတ်နှင့် တထေရာတည်းတူပါသည်။ လွယ်အိတ်ထဲမှာ ဘာတွေမှန်းမသိ ပါသေးသည်။ ချိုသဲ နှိုက်ကြည့်တော့ အံ့သြသွားပြီး “အို...”ခနဲ ရေရွတ်မိ၏။ ကြက်မောက်သီးတွေ...။

“ကြက်မောက်သီးကို ကြောက်တယ်ဆို”

“ကြောက်တာပေါ့...၊ အဲဒါကြောင့် လွယ်အိတ်ထဲ မမြင်ရအောင် ထည့်လာတာ။ ဒါတောင် ကိုင်ရတာ တချိုးကြီးပဲ”

“လွယ်အိတ်က ခုမှ ဘာဖြစ်လို့ပေးတာလဲ”

“အခုမှ ပေးမြို့ကြိုတာကိုး...”

“ဧကက ဒီခိုင်းမှတ်မိသားပဲ...”

ဧက ဘာမှမပြောဘဲ ပြုံးကာနေသည်။ ချိုသဲက လှီးထား သောကိတ်မုန့်ကို စားနှင့်ထိုးကာ ဧကကို လှမ်းပေးသည်။

“Happy Birthday ချိုသဲ”

ဧက လှမ်းယူကာ စားသည်။ ချိုသဲက လွယ်အိတ်ထဲမှ ကြက်မောက်သီး သုံးလုံးကို ဖြုတ်ကာ ကျွမ်းကျင်စွာ စားသည်။ ချိုသဲ ကြက်မောက်သီး သိပ်ကြိုက်တယ်ဆိုတာကို ဧက မှတ်မိနေခဲ့တာပေါ့ဟု စဉ်းစားကာ ဘာရယ်မဟုတ် ချိုသဲ ပျော်ကာသွား၏။

ပြီးတော့...ထောင်ထားသော ဂီတကလေးကို ကိုင်းကာ Happy Birthday သီချင်းကို စိတ်လိုလက်ရဆိုသည်။ ဧက... ဟုတ်တို့ လိုက်ပြီးပေး၏။ သီချင်းဆိုရင်း တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့နေသော သူ့မှ မွေးနေ့သည် နွေးထွေးကာ ပျော်စရာကောင်းလာသည်ဟု ချိုသဲ ခံစားရ သည်။

သီချင်းဆုံးတော့ ဧကက လက်ခုပ်တိုးတိုးကလေးတီးကာ ပြန်ပြ လုဏ်ပြုသည်။

“ချိုသဲမွေးနေ့အတွက် ဧကပေးတဲ့လက်ဆောင်က အထူးခြား ဆုံးနဲ့ အမှတ်ရဆုံး ဖြစ်မှာပါ”

“လွယ်အိတ်နဲ့ ကြက်မောက်သီးတင် မဟုတ်ဘူး...၊ နောက်ထပ် မွေးနေ့လက်ဆောင်တစ်ခု ကျန်သေးတယ်”

“ကျန်သေးတယ်...ဘာလဲဟင်”

အသံကျယ်သော ချိုသဲကြည်ကို ဧကက နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးကလေး ကပ်ကာပြ၏။ ပထမပြောသော စကားသံတွေက လေသံသဲ့သဲ့ဖြင့် ပြောခြင်းသာဖြစ်သည်။ ချိုသဲ ရှက်ကာသွား၏။

“Sorry ဘာကျန်သေးတာလဲ”

“စကားတစ်ခွန်းပါ”

ချိုသဲရင်ထဲ ထိတ်သွား၏။ မျက်နှာကို ချက်ချင်းလှဲလိုက်မိ သည်။ ပြီးတော့လည်း မနေနိုင်၊ ဧကကို ပြန်ကြည့်ပြန်၏။

“ဘာ...ဘာစကားလဲဟင်”

“ချိုသဲတောင်းဆိုတာကို သဘောတူတယ်ဆိုတဲ့စကားပဲ”

“ဘယ်လို...”

“ဟုတ်တယ်... ချီသဲ၊ ကျွန်တော် သေသေချာချာ စဉ်းစားတော့ ကိုယ်ချင်းစာမိသွားတယ်၊ မချစ်တဲ့လူတစ်ယောက်ကို ရည်းစားလုပ်ဖို့ဆိုတာ တကယ်မှာမလွယ်ပါဘူး။ ဒါ... မိန်းကလေးမှ ပိုခက်တယ်လို့တော့ မပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော်တို့ ယောက်ျားလေးတွေလည်း အတူတူပါပဲ”

ကေစကားကြောင့် ချီသဲရင်ထဲမှာ ရှိနေသည့် လေးပင်မှုတွေ အားလုံး လျော့ကာသွား၏။ ချီသဲကြည့် ကေကို ငေးနေမိသည်။

“အကောင်းဆုံး ဥပမာက မြတ်မိုးအိမ်ပါပဲ... ကျွန်တော် မနက်ဖြန် သူ့အဖေ... အဖြေရတော့မယ်။ ကျွန်တော့်တွက်ချက်မှုအရဆိုရင် မလွဲတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် ကျွန်တော် ရင်မခန့်ဘူး၊ ပျော်လည်း မပျော်ဘူး၊ ဘာမှလည်း မခံစားရဘူး၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားကြည့်မှ စိတ်တောင် ညစ်လာသေးတယ်။ အဲဒါ တကယ်ပါ”

“ဟင်... မြတ်မိုးအိမ်က လုတာပဲ... အဆင်ပြေသွားမှာပါ”
ကေ ခေါင်းကို ခါသည်။

“ကျွန်တော် ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ ချီသဲသိပါတယ်၊ ရှင်းပြစရာ တောင်မလိုဘူး။ ခုကျမှ ကျွန်တော်လည်း ဘာလုပ်ရမှန်း မသိတော့ဘူး။ ချီသဲဆို ပိုဆိုးမှာပဲ... ဒါနဲ့ သဘောတူဖြစ်သွားတာပါ”

တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ ချီသဲ တိတ်ဆိတ်မှုထဲမှာ စကားတွေ အကျယ်ကြီး ပြောနေခဲ့သည်။ ထိုစကားတွေကို ကေတော့ မကြားရ။ သူ့အတွေးထဲမှာ ပြောနေချင်းသာဖြစ်၏။ ချီသဲကြည့် ပြီး၏။

“အင်းပေါ့လေ... တွက်ချက်ပြီး မိန်းမတစ်ယောက်ကို ဖန်တီးလို့ ရချင်ရမယ်။ ဒါပေမယ့် ချစ်လို့ မရဘူးဆိုတာ ကေ သိသွားပြီပေါ့လေ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်... ကျွန်တော်မှားတာ။ ကျွန်တော်လုပ်သင့်တာက တကယ်ရင် ခုနဲ့တဲမိန်းကလေးကိုသာ ဒီလိုလုပ်သင့်တာ”

“လာပြန်ပြီ၊ ရှင်ဟာလေ... သိလား”

နှစ်ယောက်စလုံး ခပ်တိုးတိုး ပြိုင်တူရယ်မိကြသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... မနက်ဖြန်သွားပေါ့။ လောကကြီးမှာ သေချာ သိသိတာ သိပ်မရှိပါဘူး။ မြတ်မိုးအိမ်က ကေကို ချစ်ချင်မှချစ်မှာပေါ့”

မဟုတ်ဘူးလား”

“ဟား... အဲဒီလိုဖြစ်ရင်တော့ တကယ့် မင်္ဂလာပဲ ချီသဲရာ...”

“ကဲ... ဒါဆိုရင် တစ်ခုပြောရဦးမယ်၊ ကေရှုံးရင် လောင်ထားတဲ့ လောင်းကြေးကို တည်ရမှာနော်”

“ဗျာ...”

“ရှူး... တိုးတိုး... သိပ်မအော်နဲ့၊ မြတ်မိုးအိမ်က မချစ်ဘူးဆိုရင် ကေလောင်းထားတဲ့ လောင်းကြေးကို ကတိတည်ရမယ်”

ကေ မျက်လုံးပြူး ပါးစပ်ဟကာ ချီသဲကြည့်ကို ငေးနေမိသည်။

“အဲဒီလိုတော့ မလုပ်ပါနဲ့... ကျွန်တော်ကတောင် လျော့ပေး ပြီးပြီပဲ၊ ကျွန်တော့်ကိုလည်း...”

“ဒါတော့ မရဘူး၊ ကတိဆိုတာ တည်လေကောင်းလေပဲ အတတ်နိုင်ဆုံး တည်တာကောင်းတယ်”

ခေါင်းခါပြီး ငြိမ်သွားသော ကေကို ကြည့်ကာ ချီသဲကြည့် တိုးတိုးရယ်သည်။ ကေ သက်ပြင်းကိုချသည်။

“သွားပြီ၊ ကောင်းပြီလေ... တတ်နိုင်သမျှ တည်ပါ့မယ်။ ဒါပေမယ့် မြတ်မိုးအိမ်က OK မှာပါ။ အခု ချီသဲနဲ့ စတွေ့တုန်းက အမှတ်တရဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ လွယ်အိတ်ကလေးကို မွေးနေ့မှာ လက်ဆောင်ပေးလိုက်ရလို့ ကျွန်တော် ကျေနပ်ပါတယ်၊ သွားဦးမယ်”

“ခဏနေဦး... ချီသဲနဲ့ကေ စတွေ့တုန်းက အမှတ်တရ ပစ္စည်းကို လက်ဆောင်ပေးတာဆိုရင် ကေပေးတာမှားတယ်... လွယ်အိတ်ပေးရမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ဘယ်လို...”

ကေ နားမလည်နိုင်စွာ အံ့ဩစွာပြောသည်။

“ဟုတ်တယ်... ကေနဲ့ ချီသဲ စတွေ့တာ လွယ်အိတ်နဲ့ မဟုတ်ဘူး... မုန့်ဟင်းခါးနဲ့”

“ဗျာ... မုန့်ဟင်းခါး”

ကေ တအံ့တဩ ရေရွတ်မိသွားသည်။ မုန့်ဟင်းခါး... မုန့်ဟင်းခါး... ဆိုတာ ဘာလဲ၊ ဘာကို ပြောတာလဲ၊ ကေ စဉ်းစားသော်လည်း မရ။

“ဟုတ်တယ်လေ...ကျောင်းရှေ့က ဒေါ်မြင့်မုန့်ဟင်းခါးဆိုင်မှာ...ကေ ‘အား...’လို့ အကျယ်ကြီးအော်ပြီး မုန့်ဟင်းခါးမှာတာလေ...”

ချိုသဲက လက်ဟန်ခြေဟန်ဖြင့် ပျော်ရွှင်သွက်လက်စွာ ပြော၏။
“ဟာ...ဟုတ်ပြီ”

“အဲဒီတုန်းက ချိုသဲ သဘောကျပြီး ကေအတွက် မုန့်ဟင်းခါးဖိုးရှင်းခဲ့တာ”

ကေအသိဉာဏ်တွေကို ချက်ချင်း Recall ခေါ်ရသည်။ သေချာစဉ်းစားရ၏။ ကေ အားလုံးကို ပြန်မှတ်မိလာသည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး ချိုသဲ၊ အဲဒီတုန်းက ဆိုင်က ကောင်မလေး လှမ်းပြလို ကျွန်တော်ကြည့်တော့ ပိုက်ဆံပေးသွားတဲ့ကောင်မလေးက ဆံပင်ရှည်ရှည်၊ ဖလဲဘောင်းဘီ၊ ဂျင်းဝတ်စကုတ်ကလေးနဲ့”

“ဟုတ်ပါတယ်...၊ အဲဒီဘောင်းဘီကို ချိုသဲ အဲဒီနေ့က ဦးဝတ်တာ။ ဖေဖေသိသွားတာနဲ့ ဆက်မဝတ်ခဲ့တော့တာ။ ဆံပင်ကတော့ နားကနေမှ ညှပ်ပြစ်လိုက်တာလေ...၊ ကေနဲ့ ဒုတိယအကြိမ်တွေ့တော့ ချိုသဲ ဆံပင်ညှပ်ပြီးခါစပဲ ရှိသေးတာ။ မယုံရင် မနက်ဖြန် ချိုသဲ အဲဒီဘောင်းဘီ ရအောင်ဝတ်လာခဲ့မယ်လေ”

ဒီတစ်ကြိမ်တော့ ကေ ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။ သူ့ကို ပြုံးကာကြည့်နေသော ချိုသဲကြည့်ကို ကြည့်ကာ ရင်ထဲမှာ အလိုလို ပျော်လာမိသည်။

“အဲဒါ အစကတည်းက ဘာဖြစ်လို့ မပြောတာလဲ”

“မသိဘူး...၊ ဘာကြောင့်မှ မဟုတ်ဘူး၊ တမင်မပြောတာလည်း မဟုတ်ဘူး၊ ဒီလိုပဲ မပြောဖြစ်တာပါ”

ကေ ခေါင်းကို ညိတ်သည်။ ပြီးတော့ ချိုသဲကြည့်က အားရပါးရ ပြုံးကာ ကြည့်ရင်း...

“အေးဗျာ...လူလောကဆိုတာကလည်း ဘာမဆို ဖြစ်နိုင်တာပဲ မဟုတ်လား၊ ကောင်းပါတယ်...၊ ကဲ...ကျွန်တော် ပြန်ဦးမယ်၊ တော်ကြာဆို လေးနာရီထိုးပြီး ဖိုးလင်းတော့မှာ...ဒီညဟာ ကျွန်တော့်အတွက်တော့ ဘာကယ့်အမှတ်တရညပါပဲ”

ချိုသဲကြည့်က ကေကို မျက်စောင်းထိုးသည်။ ပြီးတော့မှ ပြတင်းပေါက်ကို ခွကျော်ဖို့ဟန်ပြင်နေသော ကေကို သတိရကာခေါ်သည်။

“ဟိတ်...အဲဒီက ပြန်မဆင်းနဲ့၊ လိမ့်ကျမယ်၊ နှင်းတွေနဲ့ ပိုက်လုံးကချောနေမှာ၊ လာ...တံခါးကပဲ လိုက်ပို့မယ်”

“ဟာ...ဖြစ်ပါ့မလား၊ တော်ကြာ”

“လာစမ်းပါ...ဖေဖေက မြစ်ကြီးနား ခရီးထွက်နေတာ၊ ဒေါ်ဒေါ်နဲ့မေမေက ဒီအချိန် ဆင်အော်တာတောင် မနိုးဘူး။ လာ...မရှည်နဲ့၊ ရှင် မိန်းကလေးတွေကို တွက်လို့ရသလို ချိုသဲလည်း ကိုယ့်အိမ်သားတွေအကြောင်းတော့ တွက်ကြည့်လို့ရတယ်...ယဲ့”

ခြုံဝန်းတံခါးကို ဖွင့်ပေးလိုက်တော့ အေးစိမ့်နေသည့် ဆောင်းအကုန် အရသာကို ကေရော...ချိုသဲပါ ခံစားရ၏။ လမ်းဘေးမီးတိုင်က မီးလုံးတွေက နှင်းသိပ်သည်းမှုကြောင့် ငြိမ်ကုတ်နေသလို ထင်ရသည်။ မီးတိုင်အလင်းထဲမှာ နှင်းထုကို မြင်နေရ၏။

“ကေ...ချမ်းမလား...အနွေးထည် ယူမလား”

“OK...ရတယ်၊ ထူးဆန်းတယ်၊ ကျွန်တော် နွေးနေတာပဲ တကယ်ချိုသဲ။ ပြတင်းပေါက် ပြန်ပိတ်ဦးနော်...တော်ကြာ အေးနေမယ် Good Night...Happy Birthday...”

စကားဆုံးသည်နှင့် ကေ လှည့်ထွက်သွားသည်။ ရပ်နေသော ချိုသဲကို ကေ လုံးဝ လှည့်မကြည့်ပါ။ နှင်းဆပါးပါးအောက်မှာ လျှောက်သွားသော ကေကို ချိုသဲကြည့် ရပ်ကြည့်နေသည်။

နှင်းဆနုနုတွေက ကေ တစ်ကိုယ်လုံးကို တစ်စစ မှန်ထီး မြို့ချ ကွယ်ပျောက်ပစ်လိုက်သည့်အထိ။

မနက်မိုးလင်းတော့ ကျောင်း၏ ဆူညံနေသော ကင်တင်း ထဲမှာ ချိုသဲကြည်၏မွေးနေ့ပွဲကို ကျင်းပသည်။ သတိထားကြည့် မည်ဆိုလျှင် ဧကရာဇ်၊ ချိုသဲကြည်ပါ ငါးမိနစ်တစ်ခါလောက် သမ်းဆေး နေကြသည်ကို သိနိုင်သည်။ သို့သော် ဘာမှမသိကြသည့် သူငယ်ချင်း များက ထိုကိစ္စကို အလေးမထားကြ။ တစ်ခါသမ်းမိတိုင်း ချိုသဲနှင့် ဧက တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက်ကြည့်ကာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရ၏။

မောင်မောင်အေးက ဒိုင်ယာရီအကောင်းစားတစ်အုပ်၊ ဘိုတိုက ရွှေနှင့်လုပ်ထားသော လိပ်ပြာပုံ ရင်ထိုး၊ ထွန်းလွင်ဦးက ချစ်စရာကောင်း သည့် ယုန်ရုပ်ပုံ ပိုက်ဆံအိတ်ကလေးတစ်ခု ပေးကြသည်။ ချိုသဲကြည် ကလည်း ခဏခဏသန်းသည်မှလွဲ၍ ပျော်ရွှင်ကာ စားချင်တာစား ဖွင့်ပေး ထား၏။

“ဟေ့ကောင်...ကေ၊ မင်းက ဘာပေးမှာလဲ”

မောင်မောင်အေးစကားကြောင့် ဧက ကြောင်ကာသွား၏။ ချိုသဲ ကြည်ကလည်း လန့်ကာ စိုးရိမ်တကြီး ဧကကို လှမ်းကြည့်သည်။ ထိုကိစ္စကို သူတို့မေ့နေကြတာ သေချာသည်။ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိ၊ အမှန်တော့ သူငယ်ချင်းတွေရှေ့မှာ ဧက တစ်ခုခုတော့ ပေးဦးမည်ဖြစ်၏ ဒါမှ သဘာဝကျမည်။

“အဲ...ငါက...ငါပေးမှာပေါ့ကွ”

“ဘာပေးမှာလဲ...ထုတ်လေ”

ထွန်းလွင်ဦးက သိချင်နေသလို အော်သည်။ တကယ်တော့ ဧကမှာ ဘာမှမပါ။ သေသေချာချာ တွက်ချက်စိစဉ်တတ်သည့် ဧက

ဒီတစ်ခါ အလစ်ခံလိုက်ရခြင်းဖြစ်၏။

“အေး...ဟိုလေကွာ...ငါက...အင်း...မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲ ကျွေးမယ်”

“ဘာ...မုန့်ဟင်းခါး၊ အဓိပ္ပာယ် မရှိတာကွာ...”

“ဟ...မွေးနေ့ပွဲကွ၊ ငါ့ဘာသာ ဘာပေးပေးပေါ့၊ ဘာဖြစ်လဲ မုန့်ဟင်းခါး”

“ရတယ်...ရတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် စေတနာပဲလို့ ဆိုသ ပြောထားတာပဲ”

“ရွှေထူးရေ...ရွှေထူး”

ဧက ရွှေထူးကို ရှာကာ မြန်မြန်ခေါ်ရ၏။ ရွှေထူးက တွေ့၍ ၂၀ အတွင်း ရောက်လာရှာပါသည်။

“ဘာလဲ အစ်ကို၊ ဘာလိုသေးလဲ...ပြော၊ ဟေ့...ထမင်း ကြော် ဘဲဥနဲ့ဆွဲလေ...စိုးစံဝင်း”

“မုန့်ဟင်းခါး တစ်ပွဲပေးကွာ၊ ဘာကြော်မှ မထည့်နဲ့”

ရွှေထူး လှစ်ခနဲ ပျောက်သွား၏။ သူငယ်ချင်းများက ချိုသဲထံ အားနာကာ ဧကကို မကျေနပ်ကြ၊ တဖျစ်တောက်တောက် လုပ်နေကြ၏။

“ငါ ဒီနေ့ မြတ်မိုးအိမ်ဆီက အဖြေရမှာကွ၊ အဲဒါမေ့ပြီး ဘာ မစီစဉ်ဖြစ်ဘူး၊ မုန့်ဟင်းခါးလည်း ဘာဖြစ်လဲကွာ...”

“တော်ပြီဧက...ပြောမနေနဲ့တော့၊ မင်း ဘယ်အချိန် ချိန်းထား တာလဲ၊ တွေ့ပြီးရင် မင်းတို့ ဘယ်သွားကြမှာလဲ”

ထွန်းလွင်ဦးစကားကြောင့် ချိုသဲကြည်က ပြီးသည်၊ ငြီးတော့ မှု့ကာ ဝန်းကို တွန့်၏။ ထွန်းလွင်ဦးစကားထဲမှာ ဧကနှင့် မြတ်မိုးဆီ လုံးဝပြေလည်ပြီဟူသော အချက်က ပါလာပြီးဖြစ်နေသည်။

“မသိသေးဘူး”

“လောင်းကြေးကိစ္စက ဘာလုပ်မှာလဲ၊ ကဲ...မင်းတို့ ဘာလောက် ထားတယ်ဆိုတာ ပြောတော့ကွာ... ငါတို့ သိချင်တယ် ဒါပဲ”

“အာ...ထွန်းလွင်ဦးကလည်း ဒါ ဘယ်တဖူးမလဲ၊ အဖြေတိတိကျကျမှ မရသေးတာ၊ သူ အဖြေရလာရင် ချိုသဲ နဲ့အတူ ချိုသဲလောင်းကြေးကို ပြောမယ်။ သူ မရရင် သူ နဲ့အတူ

သူ့လောင်းကြေးကို ပြော၊ နိုင်တဲ့သူရဲ့လောင်းကြေးက အလိုလိုပြောစရာ မလိုတော့ဘူး။

“ရတယ်လေ...မင်း ဘယ်အချိန် ချိန်းထားတာလဲ ကေ”

“ဖဲသမားကြောက်တဲ့ ဂဏန်းကွာ...”

“ဟေ့ကောင်...လုပ်မနေနဲ့၊ ပြောစမ်းပါကွာ”

“ဆယ်နာရီ”

ကေစကားကြောင့် အားလုံး နာရီတွေကို ငုံ့ကြည့်ကြသည်။ မောင်မောင်အေးက အလန့်တကြား ထအော်၏။

“ဟာ... (ဥးဥ့) တောင်ရှိနေပြီကေ၊ မင်း မသွားသေးဘူးလား”

“ဖြည်းဖြည်းပေါ့ မောင်မောင်အေးရာ...မင်းကဘယ်မိန်းကလေးကမှ အဖြေပေးဖို့ မချိန်းခဲ့ဘူးတဲ့ကောင်မှန်း သိပ်သိသာတာပဲ”

“ဘာဆိုလို့လဲ”

“ခက်တာပဲ... ဒီလိုနေ့မျိုးမှာ မိန်းကလေးတွေက ဘယ်တော့မှ Right Time လာလေ့ မရှိကြဘူးကွ၊ Right Time လာရင် သူတို့ရဲ့ သိက္ခာကို ထိခိုက်တယ်၊ သူတို့ဘက်က သိပ်မနေတယ်ဆိုတာကို သိသွားမယ်။ အဲဒါကို စိုးရိမ်တာရယ်၊ သူတို့ အဖြေပေးတော့မယ့်နေ့ကို နောက်ဆုံးဒုက္ခပေးချင်တာရယ်ကြောင့် နာရီဝက်လောက်ခွာပြီးမှ လာတတ်တယ်ကွ၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်လုံးက အဖြေပေးမှာကို နာရီဝက်သည်းခါပြီး မစောင့်တဲ့ယောက်ျားမျိုး မင်း တွေ့ဖူးမလား။ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် စောင့်မှာပဲ။ အေး...ငါကတော့ မစောင့်ဘူး။ ဆယ်နာရီခွဲမှ သွားမယ်”

ကေစကားဆုံးတော့ မောင်မောင်အေး ချက်ရမ်းရမ်းကာ ပွစ်ပွစ်လုပ်၏။ ကေပြောသမျှကို ပြန်လည်မချေပနိုင်၊ ဘာမှလည်း ထပ်မပြောရဲ။ ချို့သဲကြည့်ကတော့ တစ်ချက်သမ်းရင်း ကေကို ပြုံးပြကြည့်နေခဲ့သည်။ ကေကျွေးသောမုန့်ဟင်းခါးကို ချို့သဲကြည့် ကုန်အောင် စားပါသည်။ ပြီးတော့ စကားတွေလုလုပြောကာ ပျော်နေ၏။ ကေ ဦးနှောက်ထဲမှာ ခလုတ်တွေ ပြေးနေကြသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ဆယ်နာရီ နှစ်ဆယ်ငါးမိနစ်သည် ထုံးစံအတိုင်း လူတိုင်း၏ နာရီလက်တံများတွင် ရောက်လာခဲ့လေသည်။

ဒီတစ်ခါတော့ ကေတွက်ချက်မှု မှားသွားခဲ့သည်။

မြတ်မိုးအိမ်ကို ချိန်းထားသော မိုလ်တထောင်တက္ကသိုလ်၏ တမသင်သော အပေါ်ထပ်အခန်းထဲမှာ ရောက်နှင့်နေပြီးသား တွေ့ရသည်။

“ရောက်နေတာကြာပြီလား မြတ်မိုးအိမ်၊ ကျွန်တော် သူငယ်ချင်း တစ်ယောက်နဲ့ စကားဘယ်လိုမှ ဖြတ်မရတာနဲ့”

“နာရီဝက်လောက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်”

မြတ်မိုးအိမ်က အေးအေးဆေးဆေးပင် ပြန်ပြောကာ ခန္ဓာကိုယ်ကို အနည်းငယ် ပြင်ဆင်သည်။ ပြီးတော့ ကေကို တည်ငြိမ်စွာ ကြည့်၏။ ကေ စီးကရက်တစ်လိပ်ကို မီးညှိသည်။

“မေမေပြောခဲ့ဖူးတဲ့စကားဟာ သိပ်မှန်တာပဲ...”

“ဘာလဲ မြတ်မိုးအိမ်၊ ယောက်ျားတွေဟာ ချိန်းရင် အချိန် မလေးစားကြဘူးဆိုတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ လောကမှ ပြီးပြည့်စုံတဲ့ ယောက်ျားမရှိတူးတဲ့...”

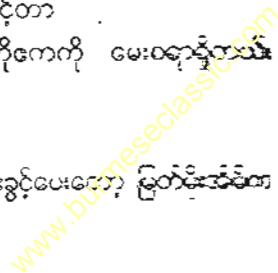
မြတ်မိုးအိမ်စကားကြောင့် ကေပြုံးသည်။

“အဲဒါတော့ မြတ်မိုးအိမ်မေမေက မတရားတာဘဲ၊ အမှန်ဆိုရင် ပုထုဇဉ်မှန်သမျှ ယောက်ျားပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိန်းမပဲဖြစ်ဖြစ် ဘယ်သူမှ ပြီးပြည့်စုံတယ်ဆိုတာ မရှိဘူးလို့ပဲ ပြောသင့်တာ”

“ထားပါတော့လေ...မြတ်မိုး ကိုကေကို မေးစရာနဲ့ဘယ် နောက်ဆုံးမေးစရာ ဆိုပါတော့”

“ဟုတ်ကဲ့...မေးပါ”

ကေ ဘာများပါလိမ့်ဟုဆိုကာ မေးခွင့်ပေးတော့ မြတ်မိုးအိမ်က

ဘာမှမပြောသေးဘဲ ဇကကို စိုက်ကာကြည့်၏။ ပြီးတော့ သက်ပြင်းချ သည်း

“ရှင်...ကျွန်မကို အလောင်းအစားလုပ်ပြီး လိုက်ခဲ့တာဆို”
“ဗျာ...”

ဇက ဘာမှ ဆက်မပြောနိုင်။ မြတ်မိုးအိမ်ကလည်း ဘာမှ ဆက်မပြော။ နှစ်ယောက်စလုံး ငြိမ်သွားကြ၏။ နှစ်ယောက်စလုံး ပြောစရာ စကားကုန်သွားကြသလို တော်တော်ကြာကြာ ငြိမ်သက်နေမိကြသည်။ မြတ်မိုးအိမ်မျက်နှာ တစ်စတစ်စ တင်းမာခတ်ထန် လာနေ၏။ ဇက လက်ကြားထဲက စီးကရက်က တစ်စတစ်စ လောင်ကျွမ်းလာနေသည်။

“ကျွန်မပြောတာ ရှင်းရှင်းကလေးပါ။ ရှင် တစ်ယောက်ယောက်နဲ့ ကျွန်မကို ရမရ လောင်းပြီး လိုက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဟုတ်လား”

“အဲဒါ...မြတ်မိုးကို ဘယ်သူပြော”

“ဘယ်သူပြောတယ်ဆိုတာ အရေးမကြီးပါဘူး။ မှန်မမှန်ပဲ အရေးကြီးတာပါ။ ကျွန်မနဲ့ မတွေ့ခင်ကတည်းက ရှင် ပရိတ်ကြီး ဆယ့် တစ်သုတ်ကို ကျက်ခဲ့တယ်။ တမင် ကျွန်မကြောင့် ရှင် အရိုက်ခံရအောင် လုပ်တယ်။ ပြီးတော့မှ အို...အဲဒါတွေ မပြောချင်တော့ဘူး...ဟုတ်လား”

“ဟား...”

ဇက ဘာမှ ပြန်မပြောနိုင်တော့။ နဖူးကို လက်ထောက်ကာ ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။ ဇကအတွေးထဲမှာ မြတ်မိုးအိမ် မရှိတော့။ ဂဏန်းတွေ၊ စာကြောင်းတွေ၊ Fileတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တဖျပ်ဖျပ်ရွေ နေသော Computer မျက်နှာပြင်လို ရှုပ်ယှက်ခတ်သွား၏။

“ရှင်ဟာ လူလိမ်ပဲ...ဒါပေမယ့် အံ့ဩဖို့ကောင်းတဲ့ လူလိမ်ပါ။ ရှင်လိမ်တယ်...ရှင်လိမ်တာကို ငြင်းဦးမယ်ဆိုရင် ကျွန်မကို ပြောပြတဲ့လူဆီ သွားကြယုံပဲ...က”

“ကျွန်တော် ဝန်ခံပါတယ်။ အားလုံးက ကျွန်တော် သေသေ ချာချာ စိတ်ဉာဏ် လုပ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်လိမ်တာ ဆိုပါတော့။ ဒါပေမယ့်... တစ်ခုတော့ ကျွန်တော်မလိမ်ဘူး”

“ဘာလဲ...ဘာကိုလဲ”

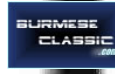
“မေတ္တာသုတ်၊ ပရိတ်ကြီးဆယ့်တစ်သုတ်ကို မြတ်မိုးအိမ်ကို

အကြောင်းပြုပြီး ကျွန်တော် ကျက်ခဲ့တာပါ။ အဲဒါတော့ တကယ်ပါပဲ။ မြတ်မိုးအိမ်ကြောင့် ကျွန်တော် ရခဲ့တာ”

မြတ်မိုးအိမ် ဘာမှမပြော။

“ကျွန်တော်စိတ်ဉာဏ်က ခေါက်တုတ်ချည်နည်းပါ။ အစတွေ သွားလို့ ဆွဲလိုက်ရင် တစ်ချက်တည်းနဲ့ ပြီးသွားပါတယ်။ ပြန်ချည်လို့ မရတော့ပါဘူး။ ပြီးသွားပါပြီ။ မြတ်မိုးအိမ် ကျွန်တော့်ကို အဖြေပေးစရာ မလိုတော့ပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မြတ်မိုးအိမ်ကို တစ်ခုတော့ တောင်းဆိုချင် ဘယ်...အချစ်ဆိုတာကိုတော့ ယုံပါ။ ကျွန်တော့်အချစ်ကို ငြောထား မဟုတ်ပါဘူး။ မြတ်မိုးအိမ်ကို ချစ်ကြတဲ့လူတွေရဲ့ အချစ်တို့ ပါ... တုတ်ခါတလေမှာ အကူဟာ...အစစ်ထက် ပိုတိကျကယ်။ ဒါပေမယ့် အတူဟာ အတူပါပဲ။ မြတ်မိုးအိမ်ကို မေတ္တာစစ်နဲ့ ချစ်တဲ့လူတွေ ချိပါတယ်...။ သူတို့ ကျွန်တော့်လောက် မတိကျပါဘူး။ ဒါပေမယ့် မေတ္တာကတော့ ကျွန်တော့်ထက် စစ်မှန်တာ သေချာပါတယ်။ ကျွန်တော် သွားမယ် မြတ်မိုးအိမ်”

ဇကသည် ရက်ပေါင်းများစွာ ပိကျနေသော ဝန်ထုတ်ဝန်ပြုကြီးက လွတ်သွားသလို ခံစားရပြီး ထူးခြားစွာ ပေါ့ပါးသွက်လက်စွာ လှေကားထစ် များကို ဆင်းလာခဲ့သည်။ သူ ဒီလိုပေါ့ပေါ့ပါးပါး မနေခဲ့ရတာ အတော်ကြာ ပြီ။ အခုမှ တစ်စက္ကန့်ချင်းရနေသော လွတ်လပ်ပေါ့ပါးမှုသည် ဇကရင်ထဲမှာ ဟိုဒီ လူးလွန်းနေလေသည်။

လည်း ရှာမတွေ့ကြ။ ဧက ချီသဲကြည်ကို ကြည့်သည်။ ချီသဲကြည်က
တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ရှိ၏။

“က...လောင်းကြေးပွဲမှာ ငါ ချွင်းချက်မရှိ ရှုံးသွားပြီ။ ဒီအတွက်
ဒဲလောင်းကြေးကို ငါပြောပြမယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအတိုင်း ပေးချေရမယ်။
ဒဲလောင်းကြေးက ရှုံးရင် နောက်မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရင်ထဲက
ခံစားချက်အတိုင်း ချစ်ရမယ်ဆိုတာပါပဲ။ ဟုတ်တယ်နော်...ချီသဲကြည်”

ချီသဲကြည် တည်ငြိမ်စွာ ခေါင်းကို ညှိတ်ပြ၏။

“ကျွန်တော် ကတိပေးပါတယ်။ အခုချိန်ကစပြီး မိန်းကလေး
တစ်ယောက်ကို ရင်ထဲကခံစားချက်နဲ့ ချစ်ပါတော့မယ်လို့ ကတိပေးပါ
ဘယ်။ ကျွန်တော့်ကတိကို ချီသဲကြည် ယုံရဲ့လား”

“ယုံပါတယ်...”

“ယုံတာသေချာတယ်နော်...ချီသဲကြည်”

“သေချာပါတယ် ဧက၊ ကလုပ်ရင် ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တယ်ဆို
တာ ချီသဲကြည် သိပါတယ်”

“ဒါဆို ဧကင်းပြီ၊ ချီသဲ ကျွန်တော့်အပေါ် ဘယ်လောက်
အထိယုံသလဲဆိုတာ ကျွန်တော် သိပ်သိချင်တယ်။ ကျွန်တော် ချီသဲကို
ချစ်တယ်”

“ရှင်...”

“ဟ...ဟေ့ကောင်”

“ဧက”

ချီသဲကြည်မျက်နှာ ရဲခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

ဝန်းခနဲထရပ်ကာ စားပွဲပေါ်မှလွယ်အိတ်ကို ကောက်ပြီး တအား
ပြေးထွက်သွား၏။

လွယ်အိတ် ပြောက်ယူလိုက်သောအချိန်ကြောင့် ချီသဲကြည်
လွယ်အိတ်ထဲမှ တစ်ခုခု ထွက်ကျကာသွား၏။ ထွန်းလွင်ဦးက ကနဲ
ကတန်း ဖမ်းလိုက်သည်။ ထွန်းလွင်ဦးလက်ထဲမှ မိသွားသောအရာမှာ
ကြက်မောက်သီး ကလေးတစ်လုံးသာ ဖြစ်ပါသည်။

Centeen ထဲရောက်တော့ သူငယ်ချင်းများဝိုင်းပင် မသိမ်းရသေး
အားလုံး ရှိနေကြသေးသည်။ ဧကဝင်ထိုင်တော့ အားလုံး လန့်ကာ
သွားသည်။

“ဧက မြတ်မိုးအိမ်ကော...”

မောင်မောင်အေးအေးကို ဧက ဘာမှ ပြန်မပြော။ ဘိုဘိုထံမှ
စီးကရက်တစ်လိပ် လှမ်းယူ မီးညှိသည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မြတ်မိုးအိမ်ရော...ဆို”

“ဘယ်သိမလဲ”

“ဘာ...”

“ဟုတ်တယ် ငါရှုံးသွားပြီ။ မြတ်မိုးအိမ်က ငါ့ကို ငြင်းလိုက်တယ်”
ဧကစကားကြောင့် အားလုံး အံ့ဩသွားကြ၏။

“မဖြစ်နိုင်တာကွာ...ဟေ့ကောင် ဧက၊ မင်း ဘာဖြစ်လာတာလဲ
အမှန်ကို ပြောစမ်းကွာ”

“ထွန်းလွင်ဦး...လိမ်တယ်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်ကြည့်သလိုပဲကွာ
အချိန်ရှိတယ်။ သူ့အချိန်စေ့လို့ ပွဲပြီးသွားရင် ရှိထဲမှာ ဆက်ထိုင်ခွင့်
မရှိတော့ဘူး ထွက်ပေးရတာပဲ။ အခု ဒီအတိုင်းပဲ၊ မြတ်မိုးအိမ်နဲ့
အချိန်စေ့သွားပြီ။ သူ ငါ့ကို ငြင်းလိုက်ပြီ”

“အေး...ဘာကို ငြင်းတာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ ငြင်းတာလဲဆိုတာကို
မေးနေတာ”

“မချစ်လို့ပေါ့...ငါ့ကို မချစ်နိုင်စရာတစ်ခု သူ့မှာ ရှိသွားလို့ပေါ့”
သူငယ်ချင်းများ နားမလည်ကြ။ သို့သော် ထပ်မေးစရာ မေးခွန်း

ချိုသဲကြည်က ဂေ အနားကြောင့်ပေးသော ကတိကို ယုံကြည် ခဲ့ပါသည်။ ယုံကြည်သည်မှ... ဘဝနှင့်ရင်းကာ ယုံကြည်မှုမျိုးဖြင့် ယုံကြည်ခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

ဂေဆုပ်ကိုင်ထားသော ချိုသဲကြည်၏ လက်ကလေးမှာ ငွေငွေ ကလေးခွေးကာ ချွေးကလေးတွေစို့နေပါသည်။ ပြီးတော့ နူးညံ့ဖော လက်ဝါးပြင်မှာ ငြင်သာစွာ သွေးတိုးနေသော သွေးကြောကလေးတစ်ခု ရှိနေသေးကြောင်း ဂေ သိနေခဲ့သည်။

“မြတ်မိုးအိမ်သိသွားအောင် ဘယ်သူ့သွားပြောတာလဲ မသိတုန်းနော်”

“အင်း...ဘိုဘိုမိ...နေမှာပါ”

ရင်ခွင်ထဲတွင်ငြိမ်နေသော ချိုသဲကြည် လှစ်ခနဲပြုံးလိမ့်မည်ဖြစ် ကြောင်း ဂေ သိပါသည်။

“ဟုတ်တယ်...ဖြစ်နိုင်တယ်”

ခေါင်းမောမလာဘဲ ချိုသဲကြည်က ဂေရင်ထဲမှာ အော်သည်။ ပြီးတော့ ဂေရင်ဘတ်ကို လက်သည်းချွန်ကလေးနှင့် ဆိတ်၏။

“အလာလာ...နာတယ်”

“ဂေ...ချိုသဲကို တကယ်ချစ်တာနော်”

မေးပြီးတော့ ဂေ ချိုသဲရင်ဘတ်ကို နားနှင့် ကပ်နားထောင် သည်။ ဂေ “အင်းပေါ့...” ဟု ပြောသောအသံသည် ချိုသဲနားထဲမှာ “ဝိုးဂေါ့” ဟူ၍ကြားရ၏။ ချိုသဲ တခစ်ခစ်ရယ်သည်။

ဂေ ချိုသဲကြည်ကို တကယ်ချစ်ပါသည်။

ချစ်တာမှ ခုကတည်းကမဟုတ်။ ချိုသဲကြည်လွယ်အိတ်ထဲ

ဆေးလိပ်မီး ဝင်သွားကတည်းက ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဂေ ချိုသဲကြည် ကို ရရန် ကြိုးစားခဲ့သည်။

ထိုသို့ကြိုးစားရာတွင် ဂေ၏စရိုက်အတိုင်း အားလုံးကို စနစ် တကျ စီစဉ်ခဲ့သည်။ တွက်ချက်ခဲ့သည်။ ထို့ကြောင့် မိမိ နင်းရည်လွင်နှင့် မြတ်မိုးအိမ်တို့သည် ဂေ ချိုသဲကြည်ကို ချစ်သည်ဆိုတာကို ပြန်မိဖို့အတွက် ဖြတ်သန်းခဲ့ရသော မိန်းကလေးများသာ ဖြစ်ပါသည်။ ချိုသဲကြည်က သူ့ကို စိတ်ဝင်စားလာအောင် ထိုမိန်းကလေးများနှင့် သွယ်ဝိုက် ကြိုးစား ရ၏။ မြတ်မိုးအိမ်ကို စော်ကားသဖြင့် အရိုက်ခံရတာကို အားလုံးက မြတ်မိုးအိမ်အတွက် ဂေကြိုးစားခြင်းဟုသာ မြင်ကြသည်။ တကယ်တော့ မဟုတ်ပါ။ ချိုသဲကြည် ဘယ်လိုခံစားသွားရသည်ဆိုတာကို ဂေ သိပါ သည်။ ထိုကိစ္စများသည် ချိုသဲကြည်အတွက် ကြီးစွာခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။

မြတ်မိုးအိမ်ကို လောင်းထားသည့်ကိစ္စကို ဘယ်သူ သွားပြော လာသည် ဆိုတာကို ဂေ ကျိန်းသေသိပါသည်။ သို့သော်... သူ ဘယ်တော့မှမပြောပါ။

အခု ချိုသဲကြည်ကလည်း ဂေသည် တွက်ချက်၍ မချစ်တော့ ပဲ ခံစားချက်နှင့် ချစ်သူဟု ထင်နေပါသည်။ သို့သော် ဂေ သူ့ကို ဘယ်သူမှမသိအောင် တွက်ချက်၍ချစ်အောင် လုပ်သွားသည်ဆိုတာကို တော့ ချိုသဲကြည် မသိပါ။

သိသွားသူတို့ကလည်း ချိုသဲကြည်ကို သွားမပြောရန် တောင်ဆန် ပါသည်။

အတယ်ကြောင့်ဆိုသော် ချိုသဲကြည်ကို တကယ်နှစ်နှစ်ကာကာ ချစ်သောကြောင့်ပင် ဖြစ်ပါသည်။ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်သူကို ချစ်လာအောင် လုပ်သည့်နည်းသည် လိမ်ညာခြင်း၊ တမင်လုပ်ခြင်းပင် ဖြစ်စေဦးတော့ သူပဲသည်ဟု ထင်ပါသည်။ တရားသည်ဟု ထင်ပါသည်။ မဆွဲဘဲ သုည့်စားခြင်းကိုတော့ ကျွန်တော် ကန့်ကွက်ပါသည်။

မေတ္တာမှန်လျှင် အရာရာ တန်ဖိုးရှိတတ်ပါသည်။

